

МОЈА ВЕЛИКА ЛЈУБАВ ПРЕМА ИСУСУ МЕ ЈЕ ДОВЕЛА ДО ИСЛАМА

حبي العظيم للمسيح قادني إلى الإسلام

СРПСКИ صربي

Simon Alfredo Caraballo
A. María .A

МОЈА ВЕЛИКА ЉУБАВ ПРЕМА ИСУСУ МЕ ЈЕ ДОВЕЛА ДО ИСЛАМА

Симон Алфредо Каравалџо

А. Мари. А. З.

Превод:

Констанца Џорђевић

Марко Вучковић

Рецензија:

Фејзо Радончић

Лектура:

Љубица Јовановић

طبعة مختصرة

Skraćeno izdanje

جميع الحقوق محفوظة مؤسسة رسالة الرحمة

Sva prava rezervisana. Fondacija Poslanica milosti.

استفد من قراءة هذه الطبعة وترقب صدور الطبعة اللاحقة الأحدث
Oplemeni sebe čitanjem ovog izdanja i očekuj štampano izdanje u skorije vreme.

احصل على كميات من أحدث طبعات هذا الكتاب مباشرة من مصدره
الشرعي وبأقل سعر، وذلك بالتواصل على الرقم:

Nabavite količinu najnovijih izdanja ove knjige direktno od
zvaničnog izdavača po najnižim cenama:

00966552200985

L.D.No. 1435 / 1719
ISBN: 978 - 603 - 01 - 4237 - 5

Risaalat Ar-Rahmah (Message of Mercy) **All rights reserved**

Read and benefit from this edition and look forward to the most recent forthcoming edition.

sam.se@myloveforjesus.com

myloveforjesus@hotmail.com

www.myloveforjesus.com

Get large quantities of the latest edition of this book from its legitimate source and at the lowest price by calling:

00966552200985

Увод

Као католика, учили су ме да је католичанство једина права религија и да је јудаизам једино припрема за хришћанство. Дакле, друге религије су све биле лажне.

У ствари, за Ислам сам само чуо први пут 1978. године. Научио сам да и муслимани верују у божанско порекло хришћанства и јудаизма. Кур'ан казује да је Аллах (властито име за Бога на арапском језику)¹ слао Посланике сваком народу као примере да воде људе на путу истине и праведности.

¹ „Аллах” је иста реч коју хришћани и јевреји којима је матерњи језик арапски користе за Бога. То је јединствена реч у граматици, јер нема множину нити род (тј, мушки или женски род), која је у складу са исламским концептом Бога. Аллах кога обожавају сви, и који од човечанства захтева да само Он буде обожаван, исти је Бог који се спомиње у Старом завету а кога Јевреји погрешно називају Јехова, иако Га Аврам, Исак и Јаков нису знали по имену као што стоји у Књизи Изласка 3:6. То је исти онај Бог који се спомиње у Новом завету, а кога хришћани погрешно називају Оцем. Он је заиста Један, Прави Бог чија су владавина, божанство и лепа имена и узвишени атрибути потврђени у светим књигама које поштује преко 4 милијарде људи (то јест налазе се у Кур'ану, Старом и Новом завету), иако те књиге изузев Кур'ана помињу ствари које не доличе Богу. Реч за Бога на арамејском језику је Елах, а наглашен облик Елаха. У библијском арамејском пише се ܐܠܗܐ ('Ēlāhā) и ܐܠܗܐ ('Alāhā) у сиријском језику који се користи у сиријској православној цркви и оба ова облика имају значење: „Једини, прави Бог”. Библијски хебрејски језик углавном користи множину (али и функционалну једину) облика Елохим (אֱלֹהִים), али нешто ређе једину Елоах (אֱלֹה). Видети нову међународну верзију Компактног библијског речника, Даглас, стр.42. Према Лексикону арамејског језика реч број 904 се изговара АаЛлах а односи се на Једног, правога Бога. Ово је потврђено у рукопису арамејског-пешто превода Свете Библије који потиче из 400. године н.е. Такође је потврђено у библијским текстовима у свицима с Мртвог мора у Кумрану као и у Јеванђељу по Јуди. Реномирани јеврејски теолог Адам Кларк истиче да је арапска реч „Аллах” управо та из које је изведена хебрејска реч за Бога (Елохим אֱלֹהִים), а ово име још увек користе како и тако и Арапи хришћани и јевреји и исто га изговарају као што стоји у Данилу 3/26, 4/2, 4/17, 6/20, 6/25, 5/18, 5/21 и 7/25. Међутим ово име није задржало свој првобитни облик и мада имена не треба преводити, ово име је преведено као Свевишњи Бог. Као илустрацију узмимо поглавље шесто стих 19 и 20 у Данилу: **„Потом цар уста ујутро рано и отиде брже к јами лавовској. И кад дође к јами, викну Данила жалосним гласом; и проговори цар и рече Данилу: Данило, слуго Бога Живога, Бог твој, коме**

Како би усадила хришћанску поруку дубоко у моју подсвест, католичка црква је осмислила програм који би се, у случају примењивања од детињства, веома вероватно задржао у њој. Овај програм утицао би на веровања људи и њихово понашање до краја њихових живота. У овој шеми централна фигура је Исус, а обреди су најчешће у вези са догађајима око његовог рођења, наводне смрти и ускрснућа; од његовог рођења, претпоставља се, у децембру, до наводног распећа на Ускрс. Ови верски обреди су уведени од стране људи много векова после Исусовог одласка, а не по божанском откровењу.

Према традицији у Венецуели, у поноћ 24. децембра чекао бих долазак Исуса да донесе поклоне које сам записао на мојој божићној листи жеља. Живео сам у сиромашној породици са неколико браће и сестара, што ми је омогућило да схватим да је веома тешко да ми Исус донесе оно шта сам тражио. Али сам често био збуњен, јер ако је Исус чинио толика чуда, како сам чуо од

служиш без престанка, може ли те избавити од лавова?" (ובמקרה לגבא לדניאל) ח"א אלהך די אנתה פלחלה בתדירא אלהא בקל עציב זעק ענה מלכא ואמר לדניאל דניאל עבד ("היכל לשיזבותך מן-אריותא") Стронгов хебрејски речник под речју број Х427 поклапа се са хебрејским (Аллах) што се дешава једном у једном стиху према Верзији Библије краља Џејмса на енглеском језику. Амерички теолог, свештеник и писац Сајрус Ингерсон Скофилд (1843-1921) ово потврђује у Скофилдовом тумачењу Библије чији је коаутор заједно са још осам теолога. Заправо, многи библијски текстови истичу важност познавања Божјег имена, као на пример Исаија 52:6: „Зато ће познати народ мој име моје, зато ће познати у онај дан да сам ја који говорим: Ево ме.” У Псалмима 91:14: „Кад ме љуби, избавићу Га; заклонићу Га, кад је познао име моје.” У Исаији 12:4: „И тада ћете рећи: Хвалите Господа, гласите име Његово, јављајте по народима дела Његова, напомињите да је високо име Његово.” У Књизи Изласка 20:7: „Не узимај узалуд име Господа Бога свог; јер неће пред Господом бити прав ко узме име Његово узалуд.” У Јеванђељу по Јовану 17:6: „Ја јавих име Твоје људима које си ми дао од света; Твоји беху па си их мени дао, и Твоју реч одржаше.” И 17:26: „И показах им име Твоје, и показаћу: да љубав којом си мене љубио у њима буде, и ја у њима.” У Јеванђељу по Матеју 6:9: „... Да се свети име Твоје;” у Делима апостолским 15:14: „Симон каза како Бог најпре походи и прими из незнабожаца народ к имену свом.” Исус је прорекао долазак Мухаммедов (мир и Божји благослов над њим, а референца се може наћи између осталог у Јеванђељу по Матеју 23:29: „Јер вам кажем: Нећете мене видети одселе док не кажете: Благословљен који иде у име Господње.”

монахиња и свештеника, зашто онда не би био у стању да ми донесе трицикл? Зар то није био лакши захтев за Њега од враћања мртвих у живот? Тако ме је, неколико година идеја о Исусу упорно разочаравала.

Како се Ускрс приближавао, гледао сам приче на телевизији о томе како је Исус био злостављан, а потом разапет на крсту. Заиста сам желео да уђем у телевизор и помогнем му некако. Молио сам Бога да му помогне, и молио Га да не дозволи да Његов „син” буде разапет. На крају бих се сакрио и плакао јер су ме учили да „мушкарци не плачу.” Нисам могао да разумем зашто је таква бруталност учињена тако добром човеку. Од малих ногу, овај догађај је у мени пробудио велику љубав према овом великом Божјем посланику. Што се тиче друге деце, можда су играчке добијене за Божић - као одговор на њихове жеље – биле узрок њихове наклоности према Исусу.

Ако је циљ цркве био да некако учврсти осећај поштовања према Исусу, у мом случају јој је то пошло за руком. Научио сам да волим Исуса више од мојих сопствених родитеља. Међутим, још као дете, почео сам да доводим у питање Божју моћ. Изградио сам мишљење о Богу да Он може апсолутно све што хоће. Он је створио Универзум, Земљу, Сунце, Месец, звезде, и људска бића. Питао сам се зашто није могао да спаси Исуса од распећа на крсту. Да бих решио ову дилему, једном приликом сам се попео на мали зид у дворишту моје куће и изазвао Бога, говорећи: „ако си заиста толико моћан и можеш да урадиш шта ти је воља, онда учини да полетим кад скочим са овог зида. У супротном, нећу веровати да си толико моћан јер ниси могао спасити ни Исуса са крста.” Срећом, зид није био тако висок и ја сам пао на земљу. Са сваким покушајем да полетим постајао сам све уверенији да Бог ипак није толико моћан. Детињаста анализа заиста!

Касније у животу, када сам кренуо у средњу школу, родитељи су ми дозволили да радим за старца који је био фотограф, и ја сам га скоро свуда пратио. Испоставило се да он је такође веома познат видовњак. Где год би ишли, многи од његових женских клијената

питали би га о догађајима из будућности. У оваквим приликама обично је пушио браон дуван, а како се цигара трошила и пепео падао, он би „откривао” информације својим клијентима. Такође сам сазнао да је хипнотисао људе како би сазнао скривене ствари из њиховог живота након чега би прецизно одговарао на њихова питања.

Сва ова искуства су сачувана у мојој подсвести од веома раног доба. Током овог периода, моји родитељи су посећивали центар специјализован за парапсихологију. Ишао сам с њима неколико пута да видим шта се ту дешава, и ту сам сазнао о концептима медитације, духова, опседања и о томе (како сам мислио) како мртви говоре са живима.² Овде сам научио да се молим два пута дневно пред малим олтаром који је мој отац изградио са великом пажњом и посвећеношћу. На једном од скупова којим сам присуствовао, вођа сесије је за мене припремио талисаман, за кога је казао да ће ме штитити, тако да сам га носио са собом где год бих ишао.

У међувремену, наставио сам да размишљам о распећу Исуса. У то време, мој отац је имао књигу коју је често читао. Звала се „Исусов живот диктиран од стране Бога лично”. Једном ми је казао да је, према овој књизи, Исус путовао изван Јерусалима, што ми је улило мало оптимизма у вези са налажењем одговора на моја питања о распећу.

Када сам завршио средњу школу, додељена ми је стипендија за инжењерске студије у САД, коју сам ја с радошћу прихватио.

² Заправо умрли не причају са живима; уместо тога, ђаволи опонашају гласове умрлих и комуницирају кроз живе. С друге стране читање Кур’ана и молитве Посланика су делотворни у ослобађању људи од злих духова, Аллаховом дозволом. Чињеница да сваки муслиман може да изврши такво истеривање ђавола, је јасан доказ чудотворне природе Кур’ана. Што се тиче оних који се позивају и ослањају на некога другог мимо Бога или користе Библију или имена Божјих посланика како би извели то истеривање злих духова није ништа друго до сарадња са тим злим дусима или коришћење других злих духова ради отклањања постојећих.

Међутим, пре него што сам отпутовао, 1977. имао сам лоше искуство које је утицало на моју веру у хришћанство. На улици сам видео како двојица хришћана помажу човеку који је доживео епилептични напад. Али након тога су претражили његов новчаник и украли су нешто његовог новца.³

Упркос чињеници да индивидуални поступци не могу ни на који начин да се сматрају показатељем исправности или неисправности једне религије, нити се путем овога може утврдити да ли ти људи искрено представљају следбенике књиге (јевреје и хришћане),⁴ али је овај инцидент жестоко утицао на мене. Можда би за многе људе овакав инцидент био безначајан, али био сам сведок догађаја када је мој отац строго казнио брата када је кући донео тачно двадесет пет центи и није имао задовољавајуће објашњење како их је набавио.

³Библијски текстови јасно забрањују крађу и друга злодела, како стоји у 10 заповести: **“Тада рече Бог све ове речи говорећи: ‘ Ја сам Господ Бог твој... Немој имати других богова уза Мене. Не гради себи лик резани нити какву слику од оног што је горе на небу, или доле на земљи, или у води, испод земље. Немој им се клањати, нити им служити, јер сам ја Господ Бог твој... Не узимај узалуд име Господа Бога свог; јер неће пред Господом бити прав ко узме име Његово узалуд. Поштуј оца свог и матер своју... Не убиј. Не чини прељубу. Не кради. Не сведочи лажно на ближњег свог. Не пожели кућу ближњег свог, не пожели жену ближњег свог..., нити ишта што је ближњег твог.”** (Књига Изласка 20:1-17) Ови текстови су делови Библије који се подудару са Кур’аном; међутим, њихов утицај на људске животе је скоро нестао због постојања других текстова у Библији који дозвољавају кршење ових заповести. Из Божије милости према човечанству, објављен је Кур’ан као мерило у односу на претходне Божје објаве.

⁴ Свемогући Аллах описује јевреје и хришћане којима се може веровати на следећи начин: **„Има следбеника Књиге који ће ти вратити ако им повериш товар блага...”** (Кур’ан, 3:75)

Моје искуство у Сједињеним Америчким Државама

Године 1977. стигао сам у Сједињене државе и започео сам своје студије. Прво сам морао да идем у школу како бих научио енглески језик, ту сам упознао многе људе различитих веровања из разних делова света. У школи енглеског језика у Сијетлу, у савезној држави Вашингтон, имао сам цимера из Саудијске Арабије који је радио свој мастер рад и чије име је било Фуад. Једног дана ме је питао имао ли нешто против тога да обави молитву у соби. Казао сам да немам проблем са тим. Био сам изненађен, будући да ми је то био први пут да видим муслимана како обавља молитву. Пре него што би се молио, узео би абдест, односно, извршио ритуално прање. Прао је руке, испирао уста, и прао своје лице, уши и ноге⁵ над малим лавабоом у нашој соби. Био је то први пут да видим да неко пере ноге у лавабоу намењеном за прање руку. Затим сам посматрао покрете које је изводио при молитви. Стајао је, сагињао се, клечао, и клањао. У том моменту сетио сам се како смо се молили у цркви само клечећи, али оно што је Фуад радио било је другачије. Убрзо потом напустио је установу, и у наредних пар месеци нисам имао прилике да видим другог муслимана при обављању молитви.

Током паузе на институту за енглески језик, студенти странци из разних земаља би се састајали и дискутовали о разним темама.

⁵ У Исламу се приписује велики значај чистоћи. На пример, чистоћа облачења, тела и станбеног простора, уз то да је чишћење тела неопходност код исправности обављања званичне молитве. Чишћење је такође препоручено пре читања Кур'ана и одласка у кревет. Прање целог тела је обавеза након сексуалних односа и похвалан чин пре присуствовања групној молитви петком. Друга дела, попут чишћања уста, прања зуба, сечења ноктију, уклањања стидних и длака испод пазуха, сечења бркова, коришћења парфема, сређивања животног простора, уклањања опасних предмета са пута којим се пролази, уздржавања од загађивања јавних и комуналних простора, одржавања осенчених места чистим итд. похваљена су и заповеђена дела у Исламу. Такође, ово су дела која човека приближавају Богу и за која је он награђен од Њега. Ни једна религија није ни изблиза слична Исламу када говоримо о чистоћи тела и душе.

Јасно се сећам да сам им једном приликом, док смо дискутовали порекло религија и молитви, казао: „ви се молите на такав начин јер су се ваши преци тако молили.” Наставио сам и казао да су се њихови преци раније молили сунцу, месецу, и звездама, и од тада се та традиција преносила с колена на колена до данашњег дана. Чак сам почео и да сумњам у постојање Бога. Међутим, због дубоких хришћанских корена, нисам постао атеиста.⁶

⁶ Опште је познато да већина натуралиста верује у Бога, упркос ономе у шта атеисти покушавају да увере остале. (Погледајте, на пример 50 лаурелата Нобелове награде и других великих научника који верују у Бога). Заправо бројни данашњи заступници атеизма су напустили атеизам у потпуности. Међу њима је и реномирани енглески филозоф, професор Ентони Флу који је више од пола века предводио глобални атеистички покрет. Када је напунио 80. година Флу је објавио своју „духовну” биографију под насловом: „Има Бога: Како се најкорелији светски атеиста предомислио”, а у којој наводи да је поверовао у Бога захваљујући чињеницама које је открила модерна наука и на основу убедљивих доказа. Франсис Селерс Колинс, амерички доктор-генетичар познат по томе што је открио гене који су носиоци болести и по томе што је предводио Пројекат истраживања људских гена, такође је напустио атеизам. Његова дела су, између осталих: „Божји језик: Научник представља доказе који воде у веру”. Ова књига постала је бестселер, а он у њој заговара еволуцију човека која је настала од Бога. Познати научник Пол Ц. Виц, некадашњи атеиста, објавио је да верује у Бога у својој књизи: „Вера онога који је рођен без оца: Психологија атеизма”. Једном је изјавио: „Претпостављам да једна од највећих препрека веровању у Бога не лежи у рационалном, већ у ономе што би се генерално могло назвати психолошким. Овим не желим увредити бројне цењене филозофе, било да су они верници или не, који се налазе сада у публици, али чврсто сам уверен да на сваку особу која је атеиста под утицајем рационалног, долазе многе на које више утичу нерационални, психолошки фактори.” Жан Пол Сартр, француски филозоф, писац, сценариста, политички активиста, биограф, књижевни критичар и једна од кључних фигура у филозофији егзистенцијализма и феноменологије и једна од водећих личности француске филозофије 20. века и марксизма, такође је пред смрт напустио атеизам. Француски филозоф и писац Волтер такође је био атеиста, а пред смрт је рекао: „Умирем, обожавајући Бога, с љубављу према пријатељима, без мржње према непријатељима и презирући сујеверје.” У својој књизи: „О пореклу врста” Чарлс Дарвин каже: „Још један извор убеђења у постојање Бога који је повезан са разумом, а не са осећањима, оставља много већи утисак на мене. То потиче из велике потешкоће, или пак немогућности разумевања овог огромног и дивног космоса, у ком се налази и човек са својом вештином освртања у далеку прошлост и гледања у будућност што је резултат следеће среће или потребе. Када

о томе размишљам осећам се примораним да потражим онога од кога је све то кренуло и ко је интелигентнога ума донекле сличног ономе који поседује човек; и заслужујем да се зovem верником." Ричард Даукинс, атеиста познат у читавом свету признао је да не зна све и прихватио могућност да можда није у праву. У једном телевизијском интервјуу изјавио је да није 100% сигуран да Бог не постоји. Атеисти немају доказа о непостојању Бога. У Кур'ану Бог описује веровање атеиста: **„И они кажу: 'Постоји само наш земаљски живот, живимо и умиремо, једино нас време уништи.' А они о томе баш ништа не знају, они само нагађају.“** (Кур'ан 45:24) Бреме доказа пада на оног ко пориче постојање Бога, а не на онога ко у Њега верује. Ако група људи у шуми види сат, свакако ће признати да је тај сат неко направио, а онај ко се са тим не сложи мораће да пронађе доказе који потврђују његову тврдњу. Зато су атеисти, а не верници, ти који требају пронаћи доказе о непостојању Бога. Сер Фред Хојл, енглески астроном и космолог, који је највише остао упамћен по свом доприносу теорији звездане нуклеосинтезе једном је рекао: „Шанса да се на овакав начин појавило више биће једнака је шанси да торнадо који је прошао кроз отпад успут састави Боинг 747 од материјала на које је наишао.“ Заиста је чудно што атеисти оспоравају постојање Створитеља када нису присуствовали сопственом стварању нити стварању небеса и земље. Као што стоји у часном Кур'ану: **„Ја нисам узимао њих за сведоке приликом стварања небеса и Земље нити приликом стварања њих самих, и за помагаче нисам узимао оне који упућују на пут заблуде.“** (Кур'ан 18:51) Аллах такође каже: **„Аллах вас из нутрина ваших мајки изводи док још ништа не знате, и даје вам слух и вид и разум - да бисте се захваљивали.“** (Кур'ан 16:78) Модерна наука нанела је тешке ударце атеизму пошто је научно потврђено да универзум има почетак и пропадањем теорије да је материја стварна и вечна и објављивањем теорије великог праска и другог закона термодинамике. На ово је утицао и развој покрета Интелигентног стварања који је указао на разне мањкавости у теорији еволуције и поткопао атеистичке теорије; као и јасни докази о експанзији свемира и постојању душе што је научно доказао Вилдер Пенфилд оснивач Института за неурологију у Монреалу, који је уједно и један од најбољих научника на пољу неурологије у људској историји. Затим, откриће ДНК и њене комплексне структуре такође је покопало атеистичке теорије, а осим тога откривено је да протеини и друге ћелијске подкомпоненте све имају изузетно сложене структуре што је доказ да је немогуће да такве структуре настану случајним спајањем неживих и несвесних атома. Палеонтологија је такође доказала испразност атеизма и концепта његових принципа, а исти је случај и са антропским правилом и филозофским ставом да закони универзума морају бити у складу са нашим постојањем, односно свесним и интелигентним животом који га посматра. Како наука напредује, тако се појављује све више доказа о постојању Створитеља који јасно побивају погрешне ставове атеиста.

Једног дана сам отишао да посетим џамију и приметио сам многе људе како се моле на начин на који је то претходно радио Фуад. После молитве су сви остали да седе на поду слушајући проповед. Пошто су сви седели, придружио сам им се и слушао све оно шта је *имам* говорио. Његово име било је Цамил Абдул- Разак из Ирака, и говорио је на енглеском о оговарању. Сећам се да је његов глас био висок и емотиван. Док је говорио, гледао је по публици као да је тражио оног који прича зло о другоме, али није ни на кога конкретно указао. Мислим да је његов циљ био да улије осећај кривице онима који су учествовали у оговарању.

Тог истог дана неко ми је послао коверат са неким књижицама које су упоређивале ислам и хришћанство. Требало ми је доста времена да их прочитам, пошто сам тада на првој години државног Универзитета у Оклахоми био јако заузет. Кроз ове компаративне књижице сам научио да је Ислам, као и порука Исуса, откровење од Бога. Исус је казао да порука коју је преносио није била његова већ Божја: **„Јер ја од себе не говорих, него отац који ме посла, он ми даде заповијест шта ћу казати и шта ћу говорити.”** (Јеванђеље по Јовану 12:49)

Исто тако, откровење које је посланик Мухаммед пренео остатку човечанства било је послато од стране Бога преко анђела Гаврила: **„И Кур’ан је, сигурно, објава Господара светова. Доноси га поверљиви анђеоло Гаврило на твоје срце, да опомињеш”.** (Кур’ан 26:192-194)

Стога, истина сваке религије и доказ њеног божанског порекла дубински зависи од тачности са којом је првобитно откровење од Бога очувано и пренесено остатку човечанства.

Ниво одступања и (не)уверљивости зависи од тачности са којом је свака реч објављена посланицима пренесена људима. Да ове речи нису биле прецизно пренесене и да су уместо тога претрпеле кривотворење, врло је вероватно да би суштина првобитне поруке заувек била изгубљена. Сходно томе, како бисмо направили праведно и непристрасно поређење између хришћанства и Ислама,

неопходно је да одредимо у којој мери су оригинали Јеванђеља и Кур’ан сачувани од измена, додатака или брисања. Са циљем да се пренесе истина поштованим читаоцима, а с обзиром на то да се понекад лично препривавање догађаја не допадне неким људима, оно што следи у овој књизи кратко је поређење између хришћанства и Ислама – две најутицајније религије на свету са највећим бројем следбеника међу свим нацијама и расама, и две најближе повезане вере. После тога, наставићу да причам о догађајима које сам лично доживео. Надам се да ће, по вољи Божијој, ова књига помоћи трагаоцу истине у његовој или њеној потрази за правом вером.

Јеванђеља

Јеванђеља говоре о животу, смрти и васкрсењу Исуса Христа, а писало их је неколико људи на основу онога што су чули о њему или према информацијама о њему које су им биле доступне. Иако нема чврстих доказа, одувек су кружиле гласине да су четири канонска Јеванђеља по Матеју, Марку, Луки и Јовану, иначе део Новог завета Библије, написана између 70. и 115. године н.е, а стручњаци за Библију се углавном не слажу по овом питању. У уводу Новог завета на француском језику стоји да су написана „пре 140. године нове ере”, на страни број 9 стоји: „свакако не постоји извор у коме би се могли препознати јеванђељски списи”. Неки стручњаци за тзв. текстуални критицизам Новог завета кажу да су Јеванђеља писана у другом веку нове ере на основу усмених предања и неких докумената који су од тада изгубљени. Потом је њихово ауторство приписано познатим људима, како би се придобиле шире народне масе. Она су претходила Павловој посланици и тзв. Ку документима.

Прво писано Јеванђеље је оно по Марку⁷, следи Јеванђеље по Матеју⁸, а затим Јеванђеље по Луки.⁹ Ова три Јеванђеља позната су као синоптичка Јеванђеља јер садрже бројне сличне приче, често испрочане сличним речима и сличним редоследом. Јасно је да су аутори Јеванђеља по Матеју и Луки пред собом имали

⁷ Према речима Дениса Ерика Нинехама, британског академика и теолога, не постоји особа која се тако звала а била је блиска Исусу или позната у првој цркви.

⁸ Професор Хериг тврди да Матеј није аутор Јеванђеља названог по њему рекавши: „Јеванђеље по Матеју није писао Матеј већ особа која је из неког разлога желела остати анонимна. Фауст, манихејски бискуп који је писао крајем 4. века н.е. је изгледа једини у то доба порицао Матејево ауторство рекавши да Матеј није написао то Јеванђеље. Његово мишљење деле и Сент Вилијамс и отац Дидон у својој књизи: „Живот Исуса Христа”.

⁹ Читајући увод у Јеванђеље по Луки изгледа сасвим јасна Лукина тврдња да није примио Божје надахнуће нити ишта слично. Др. Бејкон у Америчком журналу богословије јануара 1918. одбацује идеју да је Лука аутор јеванђеља названог по њему и више је скептичан по питању примитивних особина једног или више извора по којима су написана поглавља I-XV.

отворено Јеванђеље по Марку када су писали своје верзије, што се лако може уочити поређењем ових текстова. У Јеванђељу по Матеју налази се скоро 90% садржаја из Јеванђеља по Марку док је то случај са 50% садржаја у Јеванђељу по Луки. Јеванђеља по Матеју и Луки слична су по другом садржају који се не појављује у Јеванђељу по Марку. Немачки критичари Библије доводе у питање постојање чувеног Ку извора који мора да је био доступан ауторима ових Јеванђеља. Такозвани М документ, хипотетички текстуални извор из ког потиче Јеванђеље по Матеју је тај посебан садржај Јеванђеља по Матеју који се не налази ни у Ку извору нити у Јеванђељу по Марку. Лука је такође користио колекцију материјала који се назива Л извор (по Луки). Јеванђеље по Јовану,¹⁰ које се иначе сматра последњим од канонских јеванђеља је с друге стране, суштински другачије од синоптичких Јеванђеља.

Јеванђеља су сачињена након што су се први следбеници Исуса поделили у неколико секти. Може да се потврди да су она написана одражавајући идеје својих аутора. Иако су традиционални извори коришћени при писању, писци се нису претерано трудили да сачувају првобитни садржај од додавања, брисања и других начина искривљавања, будући да је садржај требао да служи личном интересу писца. Ова чињеница је потврђена од стране хришћанских органа¹¹, а поменута је и у Кур'ану пре више од 14 векова. Зато четири Јеванђеља, уз посланице из Старог завета нису Божје откровење, него су их написали непознати људи, у

¹⁰ Овај Јован није био један од Исусових апостола. Према енциклопедији Британика, која је заједнички написана од стране хришћанских научника, „Јеванђеље по Јовану је дефинитивно и без сумњи измишљено.”

¹¹ Према енциклопедији Британика, „Извршене су важне и намерне измене, попут убацивања и додавања читавих пасуса...”,v. 2, стр. 519-521. У уводу католичке Библије (стр.13), наводи се да су преписивачи јасно убацили ствари кроз векове које нису биле део Светог писма, и као резултат тога, текст који постоји данас је искварен на различите начине, што је изражено у свим примерцима. Такође, у предговору Ревидиране Стандардне Верзије, сачињене од стране 32 хришћанска учењака, подржане од 50 саветодавних тела, стоји: „Ипак, верзија Краља Џејмса има велике недостатке..., и ових грешака је толико много и веома су озбиљне...”

непознато време и на непознатим местима иако су углавном заснована на стварном историјском језгру Божјег открочења.

Важно је напоменути да ова четири Јеванђеља нису била једини документи написани током векова након одласка Исуса. Било је многих других, попут Јеванђеља по Јакову, Петру, Томи, Филипу и Варнави. Ако узмемо у обзир *Јеванђеље Према Јеврејима*, на пример, био је то документ написан на арамејском, истом језику којим је говорио Исус. Користили су га Назарени који су негирали божанство Исуса и који су га сматрали само великим пророком. У четвртом веку н.е, Јеванђеља по Марку, Матеју, Луки и Јовану укључена су у основу библијског текста, и црква је прогласила преостала постојећа документа јеретичким. Међутим, наставило се са уношењем додатних измена у ова Јеванђеља иако је већ речено да су она „Реч Божја”. Како су године пролазиле, иста Јеванђеља су се појављивала са различитим текстовима у односу на она претходна, што је неприкосновени доказ корупције која је утицала на ове књиге.

Приликом анализе истинитости четири канонизована Јеванђеља и аутентичности порука које су са њима треба размотрити следеће факторе:

1. Оригинално Јеванђеље које је објављено Исусу и које је поменуто у Кур’ану¹², као и у савременим Јеванђељима данас не постоји.¹³
2. Први записи у вези Исусовог учења који су забележени убрзо након његовог вазнесења на Небо су изгубљени.
3. Јеванђеља су написана између 70. и 115. године н.е, деценијама након Исусовог одласка, и била су заснована на

¹² Бог је рекао о Исусу: „... А њему смо дали Јеванђеље, у коме је било упутство и светло.” (Кур’ан 5:46)

¹³ „Заиста вам кажемо: где год успрооведа јеванђеље ово по свему свету, казаће се и то за спомен њен.” (Јеванђеље по Марку 14:9 и Матеју 26:13). Стога, ко год жели да научи о првобитном концепту Исусовог учења требао би да прочита Кур’ан.

- изгубљеним документима. Последично је дошло до слободне манипулације садржајем.
4. Ни један од аутора Јеванђеља није видео Исуса нити је чуо његов говор. Стога, нису били сведоци.
 5. Јеванђеља су била написана на грчком језику, док је Исус говорио арамејским.
 6. Садашња Јеванђеља као и већина посланица нису биле изабране и потврђене до четвртог века н.е, када су одлуком мањине на Никејском сабору примењена 325. г.н.е. Пре овог датума Јеванђеља нису имала никакав канонски ауторитет и била су мењана од стране писаца различитих секти како би се ускладила са њиховим личним интересима и жељама. До данашњег дана пракса мењања текста и даље преовладава.
 7. Већи део Новог завета је састављен од текстова које су писали Павле и његови ученици. Павле, који никада није видео нити чуо Исуса, испрва је био један од најистакнутијих непријатеља Исусових проповеди. Убио је и заробио многе следбенике Месије (Дела апостолска 8:3, 9:1-2). Након тога их је присилио да признају лажи против Исуса (Дела апостолска 26:11). Али, када је Савле (касније назван Павле) наводно прешао у хришћанство покушао је да се придружи следбеницима: **„али сви су се плашили од њега, и нису веровали да је један од апостола. Али Барнаба га је прихватио и довео апостолима.”** (Дела апостолска 9:26-27).
 8. Овај догађај десио се након што је Павле тврдио да му се Исус јавио на његовом путу у Дамаск. Био је сам себи сведок¹⁴ без икаквог доказа којим би се утврдила

¹⁴ Није постојао сведок који би потврдио Павлове тврдње. Такве тврдње одбацује и сама Библија. **"Ако ја сведочим за себе, моје сведочанство није истинито."** (Јеванђеље по Јовану 5:31). Шта више, постоји мноштво других контрадикција у приповести. На пример, у Делима апостолским 9:7: **"А људи који иђаху с њим, стајаху и чуђаху се, јер чуђаху глас, а не виђаху никога."** Док у Делима апостолским 22:9 стоји: **"Али не чуше глас који ми говораше"**. Са

истинитост његове тврдње (Дела апостолска 9:3-8). Изненађујуће, он одједном постаје главни заступник и говорник у Исусово име тврдећи да је он изабран од стране Исуса да проповеда свету. (Дела апостолска 9:3-6)¹⁵ Павле је такође оптужио оне који „нису веровали да је он апостол” како су подложни заблудама у вези вере (1.Тимотеју 6:20-21). Он је описао Барнабу, који је био добар према њему, као: „**занешеним њиховим лицемерјем**” (Галаћанима посланица 2:13). Павле је такође дао себи за право да пропагира учења која су била контрадикторна учењима Исуса Христа и ишао против „закона” који је Исус дошао да испуни.¹⁶ (Дела апостолска 21:20 и Римљанима посланица 7:6) Према томе, налазимо: „**И када је Павле желео ићи међу људе, апостоли му не би дозволили.**” (Дела апостолска 19:30). Такође је изјавио: „**Сви они у Азији су се окренули од мене.**” (2Тимотеју 1:15) „**Нико не**

овом тврдњом да је (једино он) чуо Исусов глас са неба, Павле је успео да постигне оно шта није могао постићи силом.

¹⁵ Према Првој Јовановој посланици 4:1: „**Љубазни! Не верујте сваком духу, него кушајте духове јесу ли од Бога; јер многи лажни пророци изиђоше на свет.**” Павле је лично признао да је лагао у својим проповедима: „**Јер ако истина Божија у мојој лажи већа постане на славу Његову, зашто још и ја као грешник да будем осуђен?**” (Римљанима 3:7)

¹⁶ „**Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нисам дошао да покварим, него да испуним. Јер вам заиста кажем: докле небо и земља стоји, неће нестати ни најмање словце или титла из закона док се све не изврши**” (Јеванђеље по Матеју 5:17-18) . Павле је настојао да око себе окупи што више следбеника, чак и по цену тога да иде противно учењима Христа или његовом начину проповедања. Павле признаје ужасне преваре, лажи и обмане помоћу којих је остварио своје циљеве. Он каже: „**Јер премда сам слободан од свих, свима себе учиних робом, да их више придобијем. Јеврејима сам био као Јеврејин да Јевреје придобијем; онима који су под законом био сам као под законом, да придобијем оне који су под законом; Онима који су без закона био сам као без закона, премда нисам Богу без закона него сам у закону Христовим, да придобијем оне који су без закона. Слабима сам био слаб, да слабе придобијем; свима сам био све, да како год спасем кога. А ово чиним за јевенђеље, да бих имао део у њему.**” (1 Коринћанима 9:19-23)

стаја уз мене, већ ме сви напустише.” (2 Тимотеју посланица 4:16)

9. Најстарији библијски рукописи који су нам доступни су *Кодекс Ватиканус, Синаитикус и Александринус*, сви датирају из периода између IV и V века н.е. Колико су Јеванђеља измењена до тог датума тешко да се може одредити с обзиром да је језик Јеванђеља био грчки док је Исус говорио арамејски.
10. На неколико места налазе се многе недоследности између списа из четвртог и петог века.¹⁷
11. Јеванђеља, гледана у целини, заједно са Посланицама, садрже многе грешке и противречности.¹⁸ Међу познаваоцима Библије влада велика конфузија у вези тога ко су заправо били аутори Јеванђеља.

Ове чињенице овде су поменуте као доказ да Јеванђеље Исусово, дато од Бога, до нас није стигло у својој оригиналној форми. На овај начин може бити потврђено да четири Јеванђеља садржана у данашњој Библији као и Посланице које их прате не могу бити сматране сличним или једнаким Јеванђељу датом Исусу. Као доказ овиј тврдњи, представљам вам следеће информације:

Нови завет, на којем се модерне доктрине хришћанства заснивају, подлегао је радикалним изменама и скоро свако ново издање разликује се од претходног. Неке од измена који се сада примењују су толико суштинске да потресају саме темеље хришћанства. На пример, једина два помињања Исусовог

¹⁷ Неки познаваатељи Библије указују на постојање хиљада рукописа из Јеванђеља, али која је истинска вредност ових рукописа ако међу хиљадама не можемо наћи два која су иста?! Према Интернационалном Преводу Новог завета: „Ниједна верзија Новог завета која је дошла до нас није била слична другој.”

¹⁸ Велики број грешака садржаних у Библији навеле су Роберта Кехла Зелера да у Аутентичности Светог писма каже да ни једна друга књига никада није претрпела толико промена, грешака и искривљавања чињеница као Свето Писмо. Ово је у чистој супротности са изјавама Вилијема Муира и Лауре Ваглиери у вези Кур’ана.

вазнесења која се налазе у Јеванђељима по Марку и Луки су сада избрисана из *Ревидиране Стандардне Верзије Библије, 1952*. Ови цитирани одломци садрже доказе о Исусовом вазнесењу: „**А Господ, пошто им изговори, узе се на небо, и седе Богу с десне стране.**” (Јеванђеље по Марку 16:19); „**И кад их благосиљаше, одступи од њих, и узношаше се на небо.**” (Јеванђеље по Луки 24:51);

Горепоменути стих из Јеванђеља по Марку 16:19 уклоњен је заједно са неколико других стихова који су стајали поред и после овог стиха. А у стиху из Јеванђеља по Луки 24:51, речи, „**узношаше се на небо**” су уклоњене.

У Јеванђељу по Матеју 16:27-28, стоји: „**Јер ће доћи Син човечији у слави Оца свог с анђелима својим, и тада ће се вратити свакоме по делима његовим. Заиста вам кажем: имају неки међу овима што стоје овде који неће окусити смрт док не виде Сина човечијег где иде у царству свом.**”

Пошто се ово пророчанство никада није остварило, једино се може закључити да је то била измишљотина приписана Исусу Христу који је био истинити Божји посланик (пророк) и чије пророчанство не може погрешити.

Јеванђеље по Матеју противречи само себи на истој страни на којој се говори о Петру: „**И одговарајући Исус рече му: Благо теби, Симоне сине Јонин! Јер тело и крв нису то теби јавили.. А и теби кажем: ти си Петар... И даћу ти кључеве од царсва небеског: и шта свежеш на земљи биће свезано на небесима, и шта разрешиш на земљи биће разрешено на небесима.**” (Јеванђеље по Матеју 16:17-19).

Стих из Јеванђеља по Матеју 16:23 је у потпуној супротности свему овоме, као што се и види из наведеног: „**А Он обрнувши се Петру: Иди од мене сотоно; ти си ми саблазан; јер не мислиш шта је Божје него људско.**”

Што се тиче наводних догађаја везаних за распеће, у Јеванђељу по Матеју 27:44 стоји: „**Тако исто и хајдуци разапети с Њим ругаху Му се.**” Овде се наводи да два хајдука заједно говоре.

Међутим, у Јеванђељу по Луки 23:39-40 пише: „**А један од обешених злочинаца хуљаше на Њега говорећи: Ако си ти Христос, помози себи и нама. Али други одговарајући ћуткаше га и говораше: Зар се ти не бојиш Бога, кад си и сам осуђен тако?**” У каснијем примеру два хајдука не сарађују; уместо тога, они имају опречна мишљења.

Измене, преправке и противречности се не налазе само Новом завету већ и у Старом.¹⁹ На пример, у Другој посланици Краљевима 8:26 нам се каже: „**Имаше Охозија двадесет и две године кад се зацари, и царова годину...**” Ово је у супротности са оним што стоји у Другој књизи Дневника 22:2 где пише: „**Имаше Охозија четрдесет и две године кад почне царовати...**” Још једна контрадикција нађена у Другој посланици Краљевима 24:8 је: „**Осамнаест година беше Јоахину кад се зацари, и царова три месеца у Јерусалиму...**” и упоређењу са Другом Књигом Дневника 36:9, где овај стих гласи: „**Беше Јоакину осам година кад поче царовати, и царова три месеца и десет дана.**”

Друга књига Самуелова 6:23 каже: „**И Михала кћи Саулова не има порода до смрти своје**” и у супротности је са Друга књига Самуелова 21:8, где стоји: „**И узе цар два сина Ресфе, кћери Ајине, које роди Саулу, Армонија и Мефивостеја, и пет**

¹⁹ Ватикански Екуменски Савет II (1962-65) признаје постојање грешака у Старом завету: „Данас књиге Старог завета, у складу са стањем човечанства пре времена спасења од стране Христа, откривају свим људима знање о Богу и човеку и начине на које се Бог, праведни и милостиви, бави људима. Ове књиге, иако оне такође садрже неке ствари које су непотпуне и привремене, ипак нам показују истинску Божју педагогију...” У списима Провидентизмус Деус, „О изучавању Светог писма” које је издао папа Лео XIII 18. новембра 1893, наводи се: „Истина је, без сумње, да су преписивачи правили грешке у Библијском тексту.” А признање је господар доказа.

синова Михале кћери Саулове, које роди Адрилу сину Варзелаја Меолаћанина.”

У америчкој *Новој стандардној верзији Библије* из 1973. име Михала, попут овог у Другој књизи Самуеловој 21:8, које се појављује у *Верзији Краља Џејмса* и *Преводу Новог Света* Јеховиних Сведока, замењено је именом *Мираб* како би се прикрила ова контрадикција.

Решавање питања виђања Бога као што је наведено и у Старом и у Новом завету, Јеванђеље по Јовану 1:18 нам каже: **„Бога нико није видео никад”**. Ово је такође потврђено у Првој Јовановој посланици 4:12. Међутим, Књига Постања 32:30 прича другу причу: **„И Јаков нагаде име оном месту Фанунил; јер, вели, Бога видех лицем к лицу, и душа се моја избави.”** Зачудо, ово је такође потврђено у Књизи Изласка 33:11, где стоји: **„И Господ говораше с Мојсијем лицем к лицу као што говори човек с пријатељем својим.”** И у Књизи Изласка 24:9-11, стоји: **„Потом отиде горе Мојсије и Арон... Него видеше Бога, па једоше и пише.”**

У Јеванђељу по Јовану 3:13 такође налазимо: **„И нико се не попе на небо осим који сиђе с неба, Син човечији који је на небу.”** Ово је такође контрадикторно стиху из Књиге Постања 5:24, који гласи: **„И живећи Енох једнако по вољи Божијој, нестале га јер га узне Бог,”** као и Другој посланици Краљевима 2:1, где стоји: **„А кад Господ хтеде узети Илију у вихору на небу...”**

Одатле, да ли је само Христ био онај који је уздигнут на небо или су и Енох и Илија такође? Додатно, постоје бројне конфликтне верзије Старог завета (хебрејска, грчка, самаријска, итд) чији аутори углавном нису познати библијским ауторитетима. Исто важи и за „велику већину аутора и уредника књига Библије за које је њихов народ сматрао да су Божји представници на земљи, а и они су такође били анонимни” према ономе што пише у француској верзији Библије.

Ислам у односу на Библију суди праведно и непристрасно. Он на Библију гледа као на књигу која у себи садржи истину; међутим, нешто неистине покварило је њено племенито порекло. Исламски критеријуми за разликовање истине од неистине јесу Кур'ан и учења Посланика Мухаммеда. Једноставно речено, шта год је садржано у Библији, а слаже се са Кур'аном и Посланиковим веродостојним предајама прихватљиво је, а оно што се не слаже, одбацује се. Друге изјаве у Библији се нити прихватају нити одбацују. Што се тиче оригиналног текста који је Бог објављивао својим посланицима, Авраму, Мојсију, Давиду, Исусу и осталима, чврсто веровање у њих један је од стубова вере без којих се не може бити муслиман.²⁰

20 Погледајте видео: Барт Ехрман Последња реч о веродостојности Јеванђеља на адреси <https://www.youtube.com/watch?v=SacqnmC9jfA>.

Аутентичност Кур'ана

Кур'ан, последња књига откривена човечанству од Бога (чије исправно име је Аллах), остала је неизмењена и чиста од људских измена већ више од 1400 година. Тиме се потврђује Божје обећање да ће је сачувати од корупције: „**Ми, уистину, Опомену (Кур'ан) објављујемо и заиста ћемо Ми над њом да надзиремо!**” (Кур'ан, 15:9)

Заиста, верзија Кур'ана коју налазимо у Мекки и Медини, иста је као и она коју можемо наћи било где другде на свету, било да је у питању Африка, Америка, Европа, Кина, Индија, пустиња, дунгла или далека острва. То је иста верзија која се емитује на радију и телевизији широм планете.

Ова последња Божја Објава објављивана је Посланику Мухаммеду током периода од скоро двадесет три године. Откривана је у сегментима различитих дужина. Чим би примио сегмент, он би га проучио својим следбеницима, који би га записивали и памтили. Поред тога, Посланик је указао својим писарима на прецизне позиције где би сваки од сегмената требао бити смештен у тексту. На овај начин Кур'ан је у целости записан и запамћен од стране стотина следбеника посланика Мухаммеда током његовог животног века. Први халифа Ебу Бекр, је доделио одговоран задатак Зеиду бин Табиту да се позабави састављањем првог примерка Кур'ана у један текст након смрти посланика Мухаммеда. Затим, наредбом трећег халифе, Османа, Зејд припрема седам примерака који се шаљу у разне центре исламског света.

Постојање Кур'ана на оригиналном арапском писму, постојање милиона људи који су га запамтили, од речи до речи у разним деловима света, док се то знање преносило с генерације на

генерацију, и потпуно слагање свих својих примерака и рукописа²¹ од првог века по хиџри²² сведоче о аутентичности последњег и закључног откровења послатог да води човечанство правим путем. Читави Кур'ан је дословна Божја реч без каснијих додатака или пропуста. Када Бог каже у Кур'ану: „**Реци, Он је Аллах, - Један!**” посланик Мухаммед, преносилац поруке, не би смео ни могао да промени иједно слово или реч ове Божје изјаве. Морао је да каже тачно онако како му је било наређено: „**Реци, Он је Аллах, - Један,**” без избегавања императива „реци”.²³

Уз то, Послаников *суннет*²⁴ који представља други извор исламског законодавства такође потиче од Бога по смислу, а не

²¹ У својој књизи, Мухаммедов живот, Вилијам Муир наводи с освртом на Кур'ан: „Вероватно на свету не постоји ни једна друга књига која је дванаест векова (сада четрнаест) остала тако чистог текста.”

²² Од прве године пресељења посланика Мухаммеда, његове породице и следбеника из Мекке у Медину, 622 н.е.

²³ Др. Лаура Вакиа Ваглиери наводи у својој књизи, *Apologia dell' Islamismo*: „Постоји још један доказ божанствености Кур'ана: то је чињеница да је остао очуван нетакнут кроз векове, од времена свог објављивања до данашњег дана. И тако ће и заувек остати, Божјом вољом, док год универзум постоји.”

²⁴ Суннет, друга врста откровења у Исламу, после Кур'ана служи да објасни Кур'ан и детаљније појасни његове одредбе. Једна од многих ствари по којима се Ислам разликује од других религија јесте илм а-хадис односно изучавање Посланикове традиције односно основе његовог учења, дела и речи. Једна од грана ове дисциплине јесте библиографска процена која се бави проценом наратора хадиса како би одвојила непоуздане од поузданих хадиса чиме би утврдила веродостојност преносилаца користећи притом историјско и религијско знање. Заправо, сваки хадис поседује сенед односно информацију о путу којим се дошло до одређеног хадиса. Сенед се састоји од ланца наратора, а сваки од наратора спомиње од кога је он чуо одређени хадис све док се не дође до онога наратора од кога је тај хадис кренуо. Први људи који су примали хадисе били су асхаби - Посланикови пријатељи. Они су разумели и сачували сваки добијени хадис познајући његово опште и посебно значење. Потом би преносили хадис онима после њих онако како им је наређено. Тако су хадиси пренешени генерацији после Посланикових пријатеља, чије припаднике називамо асхабима тј. следбеницима, а они су их даље преносили следећој генерацији, и тако даље. Познаваоци хадиса знају много о нараторима упркос чињеници да наратора има на хиљаде! Није ни чудо што је професор Дејвид Самјуел Маргулиут (1858-1940) Енглец који је био професор арапског језика на Оксфорду од 1889 до 1937. и чији је пионирски труд у области исламских студија

нужно у речи, записан је и чува се одвојено у књигама *хадиса*. С друге стране, Библија не може да тврди да је у току свог постојања остала тако нетакнута, јер представља мешавину речи које је наводно казао Бог, других речи приписаних посланицима (пророцима), а остале су речи које су изговорили људи.

Јасно је сваком ко чита Кур'ан да се ова књига у потпуности фокусира на једноћу Бога. Не осликава живот посланика Мухаммеда или његов хероизам како многи желе да верују. Било која особа која чита Кур'ан јасно ће видети да је његов циљ промовисање веровања у једнога Бога, Самога, величање Њега, поштовање Његових заповести, и уздржавање од онога што је Он забранио. Кур'ан говори о Мухаммеду као о Божјем гласнику, посланику, као и свим осталим посланицима који су му претходили. Кур'ански ајет²⁵ гласи: **“Мухаммед је само посланик, а и пре њега је било посланика. Ако би он умро, или био убијен, зар бисте се ви назад вратили?! Онај ко се врати назад, Богу неће ништа да науди, а Бог ће захвалне да награди.”** (Кур'ан, 3:144)

Посланик је такође описан као онај који је немоћан да буде од користи било коме, укључујући и самом себи, без дозволе Бога: **„Реци: „Ја не могу да прибавим ни самом себи неку корист, ни да одклоним од себе какву штету; бива онако како хоће Аллах. А када бих знао оно што је недокучиво чулима, стекао бих**

довео до тога да он практично постане легенда међу познаваоцима Ислама и оријенталистима широм Европе, изјавио да и треба да се поносе својим постигнућима у области изучавања хадиса. Ако у обзир узмемо само Посланикове пријатеље (прве следбенике Ислама) којих је било 114 000, ову бројку потврдио је Ебу Зу'ра Ар-Рази, водећи исламски правник, као и Ел Хатиб Ел Багдади у књизи „Аџ-џами'а“, том 2, страна 293, приметимо како је Свемогући Бог сачувао Послаников суннет. Иако је Исусових апостола било само 12, видимо да се на пример тврдње у Јеванђељу по Марку 3:16 и по Матеју 10:1-4 у супротности са оним које стоје у Јеванђељу по Луки 6:14 у вези са једанаестим апостолом Исусовим, да ли се он зове Лебеј (познат и као Тадеј) или Јуда, син Алфејев и брат Јаковљев!

²⁵ Ајет у језичком значењу на арапском језику значи: знак, одломак, сегмент, речи.

многа добра, а зло би било далеко од мене; ја само доносим опомене и радосне вести људима који верују.“ (Кур'ан, 7:188)

Заправо, такође постоје ајети који куде Посланика због извесних дела. Десио се инцидент где га је слепи човек прекидао док је позивао у Ислам групу утицајних Меканлија, тражећи од Посланика да му да нешто знања из вере. У свом настојању да упути друге, Посланик се мрштио и игнорисао га, јер је знао да је слепи човек био јаке вере и да не би било штете ако би сачекао док он не заврши састанак. Међутим, Бог је замерио Посланику због оваквог поступка: **„Намрштио се и окренуо, зато што је слепи човек њему пришао. А шта ти знаш, можда ће он да се очисти, или опомене, па да му опомена користи. А што се тиче онога који је богат, ти се њему окрећеш, а ти ниси одговоран ако се он не очисти. А што се тиче онога који ти је дошао журећи, а он се боји, ти њега занемарујеш. Не чини тако! Заиста је ово опомена, па ко хоће, имаће Га на уму.“** (Кур'ан, 80:1-11)

Онај ко чита Кур'ан такође ће наћи ајете који снажно упозоравају посланика Мухаммеда, чак и претећи му смрћу ако би било шта измислио у име Божје: **„А да је он о Нама износио којекакве речи, Ми бисмо га десницом дохватили, а онда му жилу куцавицу пресекли, и нико између вас не би могао од тога да га одбрани.“** (Кур'ан, 69:44-47)

Арапски пагани у време Посланика су га оптужили да је фалсификовао Кур'ан. У том тренутку, Бог му је открио различите ајете у којима их је изазвао да направе књигу сличну Кур'ану: **„Реци: „Кад би се сви људи и цини удружили да саставе један овакав Кур'ан, они, као што је он, не би саставили, па макар једни другима помагали.“** (Кур'ан, 17:88); И такође:

„Зар они да говоре: 'Измишља га!' – Не, него они неће да верују; зато нека они саставе говор сличан Кур'ану, ако истину говоре!“ (Кур'ан, 52:33-34)

Али су они оманули у том послу. Изазов је потом сведен на десет поглавља као што јасно стоји у ајету: **„Зар они да говоре:**

"Он га измишља!" Реци: "Па сачините ви десет Кур'ану сличних, измишљених сура, и кога год хоћете, од оних у које поред Аллаха верујете у помоћ позовите, ако је истина оно што тврдите!" " (Кур'ан, 11:13)

Међутим, то им није пошло за руком. На крају, изазов је сведен на само једно поглавље: **„А ако сумњате у оно што смо Ми објавили Нашем слуги (Мухаммеду), саставите ви једно поглавље слично томе и позовите и божанства ваша, изузев Бога, ако истину говорите. Па ако то не учините, а сигурно нећете да учините, онда се чувајте ватре чије ће гориво да буду људи и камење; припремљена је она за невернике.“** (Кур'ан, 2:23-24); И такође речи Божје:

„И зар они говоре: „Он (Мухаммед) га измишља! “ Реци: „Па дајте ви једно поглавље као што је њему објављено, и кога год хоћете, од оних у које поред Бога верујете, у помоћ позовите, ако истину говорите.“ Заправо, они поричу пре него што темељно сазнају шта има у њему, а још им није дошло ни његово тумачење. Тако су и они пре њих порицали, па погледај како су завршили насилници.“ (Кур'ан, 10:38-39)

Ни ово нису успели да постигну. Истина је да су многи Арапи, пошто су по први пут чули Кур'ан, прихватили Ислам. Инстинктивно су се уверили да такав племенит и импресиван говор може долазити само од Бога, а не од човека, јер је био много префињенији и узвишенији од све њихове књижевности заједно. Они међу њима који су тврдоглаво одбацивали Кур'ан нису успели сачинити ништа слично кур'анским ајетима иако су били добро познати по прецизном избору речи и по томе што су у говору били врло одређени, као и вешти у артикулацији својих мисли и изражавању идеја.

Да су се могли уздићи на ниво овог изазова, уштедели би себи пуно времена и напора утрошеног у неуспелим покушајима да окончају Ислам.

За разлику од Библије, Кур'ан је чист од било каквих врсти грешака, противречности, или изјава које су у супротности са разумом и науком²⁶. Узвишени Бог каже: „**А зашто они не размишљају о Кур'ану? Јер, да је он од некога другог, а не од**

²⁶ У књизи „Библија, Кур'ан и модерна наука“, издање Northamerican trust, Индијанаполис 1979. страна VIII, др. Морис Букај пише: „Сасвим објективно и без икаквих предрасуда сам испитао Кур'ан. Истраживао сам колики је степен компатибилности између Кур'ана и модерне науке. Знао сам из превода Кур'ана да се у њему често спомињу различити природни феномени, али сам о томе имао тек штуро знање. Тек када сам подробно простудирао текст на арапском језику, направио сам списак тих феномена и морао сам прихватити доказе који су били предамном: у Кур'ану није стајала ни једна тврдња која није у складу са модерном науком. Исти тест сам применио на Стари завет и Јеванђеља увек се трудећи да будем једнако објективан. У Старом завету нисам морао ићи даље од Књиге Постања да бих наишао на тврдње које су у потпуној супротности са чврстим чињеницама модерне науке. Чим отворите Јеванђеља одмах се сусрећете са озбиљним проблемом: на првој страни налазимо Исусов родослов, међутим онај у Јеванђељу по Матеју је у јасној супротности са оним који се налази у Јеванђељу по Луки. Даље, подаци о томе колико већ дуго човек постоји на Земљи нису у складу са оним до којих је дошла модерна наука.“ Он даље наводи на страни 119: „Ове научне чињенице које се односе стриктно на Кур'ан, испрва су ме веома изненадиле. Пре тога нисам ни помислио да је могуће пронаћи их у тексту забележеном пре 13 векова у коме се говори о бројним и различитим темама, а све оне су у потпуном складу са модерном науком. У почетку уопште нисам веровао у Ислам. Ово испитивање текстова започео сам отвореног ума и посве објективно. Ако је на мене ишта утицало, то је било оно што сам научио у младости; људи нису говорили о муслиманима већ о „Мухамеданцима“ како би појаснили да се ради о религији коју је основао човек и која, стога, није вредна у очима Бога. Као и многи други људи на западу, могао сам задржати лажна схватања о Исламу. Она су данас толико распрострањена да се веома изненадим када сретнем некога ко није стручњак у овој области а може да на просветљен начин разговара на ову тему. Зато признајем, да пре него што сам стекао увид у Ислам који се разликује од оног који се стиче на западу, и сам сам био права незналица.“ На страни 120. наставља: „Приступио сам изучавању текстова обраћајући посебну пажњу на описе природних феномена у Кур'ану. Изузетно прецизни и детаљни описи истих у Кур'ану јасни су једино у оригиналу, на арапском, али ме је изненадила чињеница да су у складу са модерним идејама упркос томе што један човек који је живео у Мухаммедово време то није могао ни да замисли.“ На 125. страни каже: „Како један неписмен човек може постати најважнији аутор, по књижевној заслуги, у читавој арапској књижевности? Како је могао изговарати научне истине које ниједан други човек у то доба није могао знати притом ниједном не направивши ни најмању грешку говорећи о томе?“

Бога, они би у њему нашли многе противречности.” (Кур'ан, 4:82)

Кур'ан, који је објављен пре четрнаест векова неписменом Божјем посланику, помиње чињенице тек недавно откривене и доказане од стране научника и уз помоћ софистициране опреме и напредних научних истраживања.

Овде треба напоменути да је суштински, Кур'ан књига- водила, која усмерава људе ка истини и срећи на овом, и вечном благостању на оном свету. Помиње те научне чињенице како би охрабрио људе да прихвате истину. У наставку је неколико кратких примера:

На пример, Бог сликовито описује фазе развоја човечјег ембриона, рекавши: **„Ми смо, заиста, створили човека од бити земље, затим чинимо да доспе у припремљено станиште (материцу) као кап семена, па онда кап семена угрушком створимо, затим од угрушка заквачак створимо, па од заквачка кости створимо, а онда кости месом заоденемо, и после га, као друго створење, формирамо, па нека је узвишен Аллах, Најбољи Створитељ!”** (Кур'ан 23:12-14)

Модерна наука је потврдила тачност и прецизност ових фаза развоја ембриона и признала је да је кур'ански текст први у коме се тако детаљно описује овај процес.²⁷ Наравно, нико не пориче ни

²⁷ Године 1981. током седме лекарске конференције у Дамаму, у Саудијској Арабији, професор Емерицијус Кит Л. Мур један од најеминентнијих научника у области анатомије и ембриологије и аутор књиге „Развој човека“, рекао је: “Велико ми је задовољство што могу да појасним делове Кур'ана који говоре о развоју човека. Јасно ми је да мора да је ове изјаве Мухаммед примио од Бога, јер скоро сво ово знање наведено у Кур'ану је откривено тек много векова касније. За мене је то доказ да је Мухаммед био Божји посланик.” Током једне конференције, такође је рекао: „Пошто су фазе развоја људског ембриона сложене због сталног процеса промена током развоја, предлаже се да се направи нови систем класификације користећи називе споменуте у Кур'ану и Суннету (Посланиковој традицији односно основи његовог учења, дела и речи). Предложени систем је једноставан, садржајан и у складу са модерним сазнањима у области ембриологије. Интензивним изучавањем Кур'ана и хадиса

следећу фазу људског постојања, а то је смрт: **„Ви ћете, после тога, помрети.”** (Кур'ан, 23:15)

Као што су истините ове фазе живота и смрти, истинита је и она која следи након смрти: **„Затим ћете, на Будућем свету, проживљени бити.”** (Кур'ан 23:16)

Кур'ан нам говори да мушкарчева сперма одређује пол детета: **„И да Он пар, мушко и женско, ствара, од капи семена кад се избаци.”** (Кур'ан, 53:45-46)

Према модерној науци пол детета се одређује при зачећу према карактеристикама хромозома у мушкој сперми, дакле мушкарац је носилац хромозома који одређује хоће ли беба бити дечак или девојчица. Пре зачећа, неоплођено јајашце носи X хромозом, док се сперматозоиди носе X или Y хромозом. Дететов пол одређује један једноставан догађај: ако сперматозоид који носи X хромозом оплоди јајашце, дете ће бити женског пола, а ако сперматозоид који оплоди јајашце носи Y хромозом, дете ће бити мушког пола.

У Кур'ану се такође спомињу три вела таме који обавијају људски ембрион: 1) унутрашњи амбдоминални зид; 2) зид материце (утеруса) и 3) постељица.

„Он вас ствара у утробама ваших мајки, дајући вам облике, један за другим, у три тмине.“ (Кур'ан, 39:6); и такође:

„Напротив! Ако се не окани, оцрнићемо му чело. Чело лажно и грешно.” (Кур'ан 96:15-16)

откривен је систем класификације људских ембриона који је зачуђујућ, будући да је забележен у седмом веку нове ере. Иако је оснивач ембриологије, Аристотел, у четвртном веку нове ере изучавајући кокошја јаја открио да ембрион пилета има фазе развоја, он није детаљно описао ове фазе. У историји ембриологије мало се знало о фазама развоја људског ембриона све до 20. века. Из тог разлога описи развоја ембриона у Кур'ану не могу се базирати на научним сазнањима из седмог века. Једини разуман закључак је да су ови описи откривени Мухаммеду од стране Бога. Он такве детаље није могао знати јер је био неписмен човек који није имао никакве везе са науком.”

Овај ајет објављен је као упозорење једном веома окрутном и угњетачком вођи племена по имену Ебу Цехл који је живео у доба Посланика Мухаммеда. Бог овог човека не назива лажовом већ назива његово чело (односно чеони део мозга) „лажљивим” и „грешним” и упозорава га да прекине са таквим понашањем. Овај ајет је важан из два разлога. Први разлог је тај што је чеони део мозга одговоран за добровољни покрет²⁸ и познат је под називом чеони режањ.

У књизи *Основе анатомије и физиологије* која се бави истраживањем функција овог дела мозга пише: „Мотивација и намера да се испланира покрет креће из предњег дела чеоног режња, односно из префронталног дела.”²⁹ Тврди се да нешто блокира функцију чеоног режња уколико се човек не заустави. Друго, бројна истраживања су утврдила да је чеони режањ одговоран за лагање.³⁰

У једном истраживању које је спровео Универзитет у Пенсилванији, учесницима су постављана питања током компјутеризованог испитивања и откривено је да када би учесници лагали, у њиховим мозговима би била значајно појачана активност префронталног и премоторног дела чеоног режња. Чеони режањ регулише функције покрета и лагања. Кур'ан повезује покрет и лагање са овим делом. Ове функције чеоног режња откриверне су дигиталним снимцима уз помоћ опреме која је сачињена у 20. веку. Модерна наука открила је да је предњи део главе одговоран за одлучивање и управљање људским понашањем, посебно када су у питању ствари које се односе на истину, лаж, исправно и погрешно.³¹

²⁸ Посетите адресу на интернету: <http://www.ncbi.nlm.nih.gov/pubmed/2289137>

²⁹ Прочитајте: Rod R. Seeley; Trent D. Stephens; Philip Tate *Essentials of Anatomy and Physiology* by Rod R. Seeley, издање McGraw-Hill College 2005

³⁰ Посетите: <http://cercor.oxfordjournals.org/content/20/1/205.full.pdf>

³¹ Према Кур'ану 96:16 придев наасија који се односи на људско биће има једно од значења „лажов, грешник”! Да ли кике лажу и греше? Наравно да не! На арапском наасија значи чело. Међутим изгледа да је у Кур'ану ова реч

Аллах каже: „**Заиста, оне који не верују у Наше одломке и знакове Ми ћемо да бацимо у Ватру, па када год им се коже испеку, заменићемо их другим кожама, како би осетили патњу. Аллах је, заиста, силан и мудар.**” (Кур'ан 4:56)

Дуго времена се веровало да осећај боли контролише мозак. Међутим, откривено је да се у кожи налазе рецептори за бол без којих човек можда уопште не би био у стању да осети бол.³² Бог каже: „**и гвожђе смо спустили, у коме је велика снага и које људима користи...**” (Кур'ан 57:25)

Арапска реч „ензелнаа” која се односи на гвожђе у овом ајету могла би имати метафоричко значење којим се објашњава да је гвожђе послато људима како би донело велику добробит. Међутим, ако у обзир узмете буквално значење, а то је: „ физички послато доле, с неба” као што је то случај са кишом и сунчевим зрацима, схватамо да овај ајет говори о веома значајном научном чуду. Јер је помоћу модерних астрономских истраживања

употребљена у другом смислу што је део кур'анске мождане номенклатуре. У једнини ова реч означава оно што називамо фронталним кортексом, или прецизније, префронталним кортексом, односно предњим делом чеоног режња који је налази у самом центру предњег дела мозга одмах иза чела. Као што је инсинирано у Кур'ану и потврђено модерним неуролошким снимцима, префортални режањ заиста учествује у лагању и схватању морала. Према речима др. Кита Л. Мура: „Оно што сада знамо о мозгу није спомињано кроз историју нити ишта о томе проналазимо у медицинским књигама. Када бисмо претражили све медицинске књиге из доба посланика Мухаммеда и неколико векова после њега, не бисмо пронашли да се спомиње функција чеоног режња (наасија) или објашњење о њему или пак изјава, игде осим у Часном Кур'ану што указује на то да је ту информацију, то сазнање могао имати само Свемогући и Свезнајући Аллах, а да је Мухаммед Његов посланик.” Прва званична сазнања о функцији чеоног режња појавила су се 1842, када је један радник на америчкој железници ударен металном шипком која му је пробила чеону кост. Та траума утицала је на његово понашање, док су друге телесне функције остале непромењене. Тек тада су лекари схватили која је функција фронталног режња и њен утицај на људско понашање. До тада су сматрали да овај део мозга заправо нема никакву функцију. У Кур'ану се ова научна чињеница спомиње пре 14 векова.

³² Прочитајте: Michael Darmon „Molecular Biology of the Skin: The Keratinocyte“, Academic Press, 1993.

откривено да гвожђе које налазимо на нашој планети потиче од огромних звезданих тела из свемира.³³ Не само гвожђе на Земљи већ и гвожђе у целом сунчевом систему долази из свемира јер температура Сунца није погодна за стварање гвожђа. Температура на површини сунца износи 6000 степени Целзијуса, док у његовом језгру достиже отприлике 20 милиона степени. Гвожђе може настајати само на звездама много већим од Сунца чија температура достиже пар стотина милиона степени. Када на тој звезди количина гвожђа достигне одређени ниво, звезда више нема „простора” за њега и на крају експлодира што се назива „нова” или „супернова”. Тим експлозијама се гвожђе ослобађа у свемиру.

Један научни извор потврђује следеће информације на ову тему. Постоје докази и о старијим „супернова” догађајима. Повећан ниво седимената изотопа гвожђа, Гвожђе-60 у морској дубини тумачи се као индикација да је пре пет милиона година дошло до експлозије супернове на удаљености од неких 90 светлосних година од Сунца. Гвожђе 60 је радиоактивни изотоп гвожђа чије је време полураспада 2,6 милиона година (до 2009. се сматрало да је време полураспада 1,5 милиона година). Повећано присуство овог изотопа у геолошком слоју указује на то да се недавно у околном свемиру десила нуклеосинтеза и потоњи пренос изотопа до Земље (можда у облику прашине или ситних честица).³⁴

Ово је доказ да се гвожђе не формира на Земљи већ да је ношено са супернова и „послато” као што стоји у кур'анском одломку. Јасно је да ова чињеница није могла бити позната у седмом веку, када је Кур'ан објављен. Ипак, ова чињеница стоји у Кур'ану, реч Аллаховој, Онај Који обухвата све ствари у Својој безграничној мудрости. Астрономија је такође открила да су и други елементи створени ван Земље. У ајету стоји: „и послали смо гвожђе”, па ми ово *и* могло да се односи на те друге елементе.

³³ „130 очитих чуда у Кур'ану” страна 110-111 и на адреси: www.wamy.co.uk/announcements3.html

³⁴ Priscilla C. Frisch The galactic environment of the Sun, American scientist, January-February 2000.

Међутим, чињеница да се посебно спомиње гвожђе је прилично запањујућа јер је до ових открића дошло тек у 20. веку. У својој књизи *Судбина природе* познати микробиолог Мајк Дентон истиче важност гвожђа: од свих метала, најважнији за живот јесте гвожђе. Акумулацијом гвожђа у центру звезде долази до супернове, а након експлозије важни животни атоми се шире свемиром.

Гравитација је привлачила атоме гвожђа центру примордијалне Земље, чиме је настала висока температура чиме је започела првобитна хемијска диференцијација Земље и ослобађање гаса у рану атмосферу и на крају формирање хидросфере. Топљено гвожђе у средишту земље делује као велики динамит и ствара земљино магнетно поље које пак ствара Ван Аленов појас зрачења који штити површину Земље од штетне високо продорне космичке радијације и штити озонски омотач од тога да буде уништен космичким зрацима.

Без атома гвожђа не би било живота у космосу који се заснива на угљенику, не би било супернова, ни грејања првобитне Земље, ни атмосфере и хидросфере. Не би било ни заштитног магнетног поља, ни Ван Аленовог појаса зрачења, ни озонског омотача, ни метала за хемоглобин у људској крви, ни метала да укроти реактивност кисеоника, ни оксидативног метаболизма.

Ово јасно говори у прилог томе колико је гвожђе важно. У Кур'ану се скреће посебна пажња на гвожђе. Постоји и једна скривена истина која указује на важност постојања овог елемента (Кур'ан 57:25) и садржи два веома занимљива математичка кода. Интригантна и интимна веза између гвожђа и живота, између црвене боје крви и смрти неке далеке звезде не само да указује на важност елемената у биологији већ и на биоцентричност космоса.³⁵ Модерна истраживања показала су да се декубитис најбоље лечи и спречава смањењем притиска на одређеним деловима тела код пацијената који услед болести нису способни да мењају положај у кревету и због чега су дуго везани за кревет,

³⁵ Michael J. Denton, *The Nature's destiny*, New York: The Free Press, 1998. стр. 198.

дакле најбољи начин да се притисак смањи јесте редовним окретањем пацијента, односно променом положаја. Ово је основни метод спречавања декубитиса до кога углавном долази услед притиска на кожу чиме се смањује доток крви у кожу и околно ткиво. Заправо, Кур'ан говори о овоме пре више од 1400 година у причи о младићима који су одбили обожавати лажна божанства поред Јединог Бога, те су се склонили у једну пећину, након чега су заспали на веома дуг временски период: **„И помислио би да су будни, али они су спавали; и Ми смо их преврћали сад на десну, сад на леву страну, а пас њихов, опружених предњих шапа, на улазу је лежао.”** (Кур'ан 18:18)

Модерна космологија, како опсервациона тако и теоријска, јасно истиче да је у једном тренутку читав космос био само један облак „дима” (то јест, непрозирна, веома густа и врела гасна творевина). У Кур'ану се такође спомиње следеће: **„Затим се небеским висинама упутио док је небо још магла било, па њему и Земљи казао: "Појавите се милом или силом!" - "Појављујемо се драге воље!" - Одговорили су.”** (Кур'ан 41:11)

Донедавно су научници тај „дим” називали космичком прашином. Међутим пошто су анализирали његов узорак, испоставило се да има има везе са тим некадашњим космичким „димом”, научници су закључили да је најбоље да га назову димом,³⁶ као што стоји у Кур'ану: **„Ти видиш планине и мислиш да су непомичне, а оне промичу као што промичу облаци - то је Аллахово дело Који је све савршено створио; Он, заиста, у потпуности зна оно што радите.”** (Кур'ан 27:88)

³⁶ У чланку: „Задимљене супернове решавају мистерију стару 10 милијарди година”, доктор Даглас Пирс-Прајс из Заједничког научно-астрономског центра, каже: „За разлику од кућне прашине, космичка прашина се састоји од сићушних, чврстих зрнаца (углавном угљеника и силиката) који лебде унаоколо у међузвезданом простору, а сличне су по величини честицама дуванског дима.” Посетите: http://outreach.jach.hawaii.edu/pressroom/2003_casa/

Овај ајет истиче да Земља не само да се окреће већ има и смер окретања. Смер кретања главних облака на висини од 3500 до 4000 метара увек је од запада према истоку и зато се у временским прогнозама углавном посматра време на западу.³⁷ Главни разлог због којег облаци иду од запада до истока је смер ротације Земље. Као што знамо Земља се окреће од запада ка истоку што је научна чињеница тек недавно откривена, али је споменута у Кур'ану пре више од 1400 година, када се веровало да је Земља равна плоча на леђима вола.

У Кур'ану стоји да је Аллаху лако оживети човека после смрти, али се посебно истиче појам отисака прстију: **„Зар човек мисли да његове кости нећемо да сакупимо?! Хоћемо, Ми можемо да створимо јагодице прста његових поново.”** (Кур'ан 75:3-4)

Истицање јагодица прстију има веома посебно значење³⁸, зато што сваки појединац има јединствене отиске прстију.³⁹ Сваки човек који је икада живео на Земљи има јединствене отиске прстију, па чак и идентични близанци који деле потпуно исти ДНК, имају различите отиске прстију.⁴⁰ Отисци прстију се формирају пре рођења и не мењају се до краја живота осим ако се не појави трајни ожиљак. Зато се отисци прстију сматрају веома

³⁷ "Effects of Rotation (Coriolis Effect)", The Woodrow Wilson National Fellowship Foundation ; www.woodrow.org/tea-chers/esi/1998/p/weather/Coriolis.HTM 20.

³⁸ Поузданост технике утврђивања идентитета путем отисака прстију потврђена је ван сваке сумње и правно је признат метод. Ниједна савремена технологија утврђивања идентитета није тако ефикасна као отисци прстију. Утврђивање идентитета путем отисака прстију се користи у правним процесима у последњих стотину година и међународно је признат метод. У својој књизи „Техника отисака прстију“ Андре А. Моенсенс анализира како сваки човек има јединствене отиске прстију: „Ниједан сет отисака прстију друге особе никада се није сасвим поклопио са сетом отисака друге особе.” Видети: „Да ли је идентификација путем отисака прстију наука?” www.forensic-evidence.com/site/ID/ID00004_2.html#ID1

³⁹ Свако, укључујући и једнојачане бизанце, има јединствене отиске прстију. Другим речима идентитет сваког човека кодиран је у његовим отисцима прстију. Овај систем кодирања могао би се упоредити са данашњим бар-кодovima.

⁴⁰ Посетите: www.ridgesandfurrows.homestead.com/fingerprint.html

важним доказом идентитета и јединственом карактеристиком особе којој припадају. Наука о отисцима прстију користи се као непогрешив метод одређивања идентитета. Али, важно је напоменути да је ова одлика отисака прстију откривена тек крајем 19. века, пре тога људи су их сматрали обичним линијама без икакве сврхе нити значења. Међутим, у Кур'ану Аллах истиче јагодице прстију, што у то доба ником није привукло пажњу, али Аллах нас позива да схватимо колико су оне важне, што смо тек данас схватили. Кур'ан такође скреће пажњу на веома важну геолошку функцију планина: **„Ми смо по Земљи непомичне планине разместили да их она не потреса...”** (Кур'ан 21:31)

У овом ајету стоји да планине постоје да би спречиле потресе Земљине површине. Нико није знао за ово у време када је Кур'ан објављен. Заправо, тек недавно је то откривено захваљујући модерним геолошким истраживањима. Раније се мислило да су планине тек велике избочине на површини земље. Међутим, научници су схватили да није тако јер се испоставило да такозвани корени планина протежу унутар земље неких 10 до 15 пута више од њихове висине изнад земљине површине. Овим планине играју сличну улогу попут коца којим је причвршћен шатор. На пример Монт Еверест, који достиже висину од 9 км изнад површине земље, има корен који се протеже до чак 125 км под земљом. Планине су резултат кретања и сударања масивних тектонских плоча. Када се две плоче сударе, она јача се подвуче под другу, док се она одозго искриви и формира планину. Плоча која је испод наставља да иде на доле, унутар земље. Зато један део планина постоји испод земљине површине који је понекад велики колико и њихова висина изнад земљине површине. У научном тексту структура планина описана је на следећи начин:⁴¹ „Где су континенти згушенији, као што је то случај са планинским

⁴¹ Allyn and Bacon General Science by Robert Gardner, Samuel F. Howe, Carolyn Sheets Brockway (1985) стр. 305.

венцима, земљина кора тоне дубље.”⁴² Доктор Френк Прес, бивши председник Америчке Академије наука, каже у својој књизи *Земља* да су планине као коци закопани дубоко испод површине земље.⁴³

У другим ајетима улога планина пореди се са улогом кочева (ступова): „**Зар Земљу колевком нисмо учинили, и планине као клинове?**” (Кур'ан 78:6-7)

У другом ајету стоји да је Аллах „**планине непомичним учинио.**” (Кур'ан 79:32) Арапска реч *арсахаа* овде има значење „укоренити, учврстити, причврстити за земљу”. Слично томе, планине се шире површином земље и повезују слој испод и на површини земље и тако, учвршћујући земљину кору спречавају клизање изнад слоја магме или међу самим слојевима. Укратко, планине можемо упоредити са ексерима који причвршћују комаде дрвета. У науци се овај ефекат назива изостазија. Изостазија је стање равнотеже маса, блокова Земљине коре, у односу на поткорне флуидалне масе по којима плута.

Мада планине губе масу услед ерозије или губитка тла или услед топљења глечера, могу добити на маси формацијом глечера, експлозијама вулкана или стварањем тла. Тако да, када планине постају лакше, подиже их на горе сила коју стварају течности. С друге стране, када постају теже, утишњују се у земљину кору захваљујући сили гравитације. Равнотежу између ове две силе ствара изостазија. Ова одлика планина описана је у науци; Г. Б. Ери је 1855. казао да би земљина кора могла да се упореди са

⁴² Професор Сиавед, светски признат подводни геолог на следећи начин је прокоментарисао чињеницу да планине имају нешто што бисмо могли назвати коренима који их причвршћују за површину земље: „Основна разлика између средоземних планина и океанских планина је у материјалу од којег су сачињене... Али њихова заједничка особина је поседовање „корена” којим су причвршене за површину земље. Код средоземних планина материјал слабе густине се простире испод површине земље попут корена. Код океанских планина, такође постоји тај исти материјал који врши функцију корена... Стога, сврха корена је да подупиру планине према Архимедовом закону.

⁴³ Frank Press, Raymond Siever, *Earth*, 3rd ed San Francisco; W H, Freeman & Company, 1982.

балванима који плутају по води. Дебљи комади плутају више изнад површине воде него тањи комади. Слично томе, дебљи делови земљине коре ће плутати на течном или пластичном субстрату који поседује већу густину. Ери је тврдио да планине имају дубље корене сачињене од стена мање густине, што равнице немају. Четири године пошто је Ери објавио свој рад, Џ. Х. Прат је изнео другачију хипотезу. Према тој хипотези, стене испод планина имају мању густину јер су њихови „корени” дужи односно дубљи у односу на оне испод равница. И Еријева и Пратова хипотеза указују на то да се неједнакости на Земљиној површини могу избалансирати захваљујући различитој густини стена испод планина и равница. Ово стање равнотеже назива се изостазијом.⁴⁴ Данас знамо да је неједнака површина Земље изрезбарена дубоким браздама и подељена на плоче које плутају изнад истопљене лаве.

Пошто се Земља веома брзо окреће око сопствене осе, да планине немају тај фиксирајући ефекат, земљине плоче би се померале. У том случају, тло се не би накупљало на површини земље, вода се не би задржавала у тлу, биљке не би могле да расту, а путеви и куће се не би могли градити. Укратко, живот на Земљи био би немогућ. Међутим, захваљујући Аллаховој милости, планине имају улогу ексера, кочева, и спречавају померање земљине површине. Ова веома важна улога планина, откривена захваљујући модерном сеизмичком и геолошком истраживању, споменута је у Кур'ану пре неколико векова и то је доказ Аллахове велике мудрости при стварању света: **„Створио је небеса која ви видите без стубова, а по Земљи је стабилне планине поставио да се заједно са вама не потреса.”** (Кур'ан, 31:10)

Модерна наука открила је да на местима где се срећу два различита мора постоји баријера. Ова баријера раздваја два мора тако да свако има сопствену температуру, салинитет и густину.⁴⁵ На пример вода у Средоземном мору је топлија, сланија и мање

⁴⁴ MJ Selby, *Earth's Changing Surface*, Oxford: Clarendon Press, 1985, p. 32.

⁴⁵ Richard A. Davis, *Principles of Oceanography*, 2nd edition, Boston, Addison Wesley Longman Publishing Company, 1977, pp. 92-93.

гушћа од воде Атланског океана. Када вода из Средоземног мора уђе у Атлански океан преко гибралтарског мореуза, та иста вода се креће неколико стотина километара унутар Атланског океана на дубини од око 1000 метара са својом непромењеном температуром, салинитетом и мањом густином. Вода из Средоземног мора се на овој дубини стабилизује.⁴⁶

Иако у овим водама постоје јаке струје, плиме и таласи, оне се не мешају нити прелазе ту баријеру. У Кур'ану се наводи: **„Пустио је два мора да се сусрећу, између њих је преграда и она се не мешају.”** (Кур'ан, 55:19-20)

Али када говори о баријери између слане и слатке воде Аллах спомиње постојање невидљиве бране: **„Он је Тај Који је два мора оставио једно поред другог - једно је питко и слатко, друго слано и горко, а између њих је поставио преграду и непробојну брану.“** (Кур'ан 25:53)

Неко би се могао запитати, зашто се у Кур'ану спомиње брана када се говори о баријери између слатке и слане воде, али се не спомиње када се говори о баријери између два мора?

Модерна наука открила је да је у естуаријуму где се срећу слатка и слана вода, ситуација нешто другачија него тамо где се срећу два мора. Откривено је да у естуаријуму где се срећу слатка и слана вода, постоји такозвана „пикноклина зона” у којој различита густина раздваја два слоја воде.⁴⁷ У овој партицији (зони раздвајања) салинитет се разликује и од салинитета слатке и од салинитета слане воде.⁴⁸ Ово је тек недавно откривено уз помоћ модерне технологије којом се мери густина, салинитет, температура воде и растворљивост кисеоника у њој, измеђуосталог.

⁴⁶ Ibid, p.93

⁴⁷ M. Grant Gross, Oceanography: A View of Earth, 6th edition, New Jersey Prentice Hall“, 1992, p. 242; Harold V. Thurman, Introductory Oceanography, 10th edition, New Jersey: Prentice Hall; 2003, pp, 300-301.

⁴⁸ M. Grant Gross, Oceanography: A View of Earth p. 244. Harold V. Thurman, Introductory Oceanography pp, 300-301.

Људско око не види разлику између два мора која се сусрећу. Уместо тога, нама два мора изгледају као једно, хомогено, море. Исто тако, људском оку је невидљива подела воде у естуаријима на три врсте: свежу (слатку), слану и воду у партицији (зони раздвајања).

Кур'ан понекад сликовито описује дубока значења. У једном ајету описује стање неверника: **„Или су као тмине у дубоком мору које прекривају таласи изнад којих су други таласи, а изнад којих су облаци; све тмине једне изнад других. Ако би извадио руку скоро да је не би видео - а онај коме Аллах не да светло неће ни да има светла.”** (Кур'ан, 24:40)

Насупрот раније распрострањеном веровању, океанографи су сада открили да постоје унутрашњи таласи испод површине океана. Ови таласи невидљиви су људском оку и могу се видети само уз помоћ посебне опреме.⁴⁹ Кур'ан спомиње тмину у дубини океана изнад које су таласи, па таласи, па облаци. Овај опис је изразито посебан јер не само да описује таласе испод површине океана, већ и тмину у дубини истог. Човек без ронилачке опреме не може се спустити дубље од 70 метара. На тој дубини светлост продире, међутим, ако се спустимо на дубину од 1000 метара, ту влада потпуни мрак.⁵⁰ Пре 1400 година нису постојале подморнице нити посебна опрема којом би се открило постојање унутрашњих таласа или тмине која влада у дубини океана.

Научници су изучавали облаке и закључили су да облици облака и киша настају према посебно дефинисаним системима и да неки облаци и неки ветрови настају услед посебних услова. Једна врста кишних облака је кумулонимбус. Метеоролози су изучавали како настају кумулонимбуси и како стварају кишу, град и муње. Открили су да кумулонимбуси стварају кишу у три корака:

⁴⁹ M. Grant Gross, *Oceanography: A View of Earth* 6th edition, New Jersey Prentice Hall, 1992.

⁵⁰ Danny Elder and Danny Elder *Oceans, Oceans*, London Beazley in association with IUCN, the World conservation union.

1) Облаке покреће ветар (гура их). Кумулонимбуси се формирају када ветар нагура мање облаке, кумулусе, у област где се скупљају ови облаци. 2) Сједињавање: мали облаци се сједине, стварајући већи облак;⁵¹ и 3) накупљање: када се сједине мали облаци појачава се узлазна струја унутар новонасталог, великог облака. Ова узлазна струја је јача у центру облака од оне које су близу његове ивице.⁵² Узлазна струја чини да тело облака расте вертикално и тако се облак нагомилава. Овај вертикални раст чини да се облак растеже у хладније делове атмосфере где се формирају капљице воде и град и расту све више и више. Када узлазна струја која је понела те капи не може више да одржи њихову тежину, киша и ледене кугле падају на земљу.⁵³ У Кур'ану се наводи: **„Зар не видиш да Аллах полако покреће облаке, а онда их спаја и једне над другима гомила, па ти видиш кишу како из њих пада: Он са неба - из брда (облака) на њему - спушта лед, па њиме кога хоће погоди, а кога хоће поштеди - блесак Његове муње готово да одузима вид.”** (Кур'ан 24:43)

Метеоролози су тек недавно открили како се формирају облаци, те која је њихова тачна функција и структура користећи авионе, сателите, компјутере, балоне и другу напредну опрему за изучавање ветра и његовог правца, за мерење влажности ваздуха и њене варијације и за утврђивање нивоа варијација атмосферског притиска. После кише и облака Аллах спомиње у истом ајету муње и град: **„Он с неба, из облака величине брда, спушта град, па њиме кога хоће погоди, а кога хоће поштеди - блесак муње Његове готово да одузме вид.”**

⁵¹ Richard A. Anthes et al., The Atmosphere, 2nd Edition, Columbus Ohio: Charles E. Merrill Publishing Company, 1973, pp. 268-269, Albert Miller and Jack C. Thompson, Elements of Meteorology, Columbus Ohio, Charles E. Merrill Publishing Company, 1970. p.141.

⁵² Узлазна струја близу центра облака је јача јер је заштићена од хлађења захваљујући спољном делу облака.

⁵³ Видети: Richard A. Anthes et al., The Atmosphere Albert Miller and Jack C. Thompson, Elements of Meteorology, pp. 141-142.

Метеоролози су открили да кумулонимуси достижу висину од 7600 до 10000 метара.⁵⁴ „Он с неба, из облака величине брда, спушта град...” Овај би ајет могао да учини да се неки људи запитају зашто се спомиње муња када се говори о граду? Да ли то значи да град у многоне утиче на стварање муња? У *Метеорологији данас* можемо прочитати да облак постаје наелектрисан док град пада (пролази) кроз део облака у коме се налазе изузетно хладне капљице и кристали леда. Када се капљице сударе са градом, при контакту се смрзну и отпуштају латентну топлоту. Тиме је површина леденог облутка топлија од температуре ледених кристала који га окружују. Када ледени облутак (град) дође у контакт са леденим кристалима деси се један важан феномен: електрони потеку са хладнијег објекта ка топлијем објекту. Тако ледени облутак (град) добија негативни набој. Исти се ефекат дешава када изузетно хладне капљице воде дођу у контакт са градом и одламају се ситни комадићи леда који носе позитиван набој. Ове лакше, позитивно наелектрисане честице леда узлазна струја носи до горњег дела облака. Град, коме је остао негативни набој, пада ка дну облака чиме доњи део облака постаје негативно наелектрисан. То негативно наелектрисање се онда ослобађа у виду муње.⁵⁵ Стога можемо закључити да град игра велику улогу у стварању муња. Ове информације о муњама су тек недавно откривене. Све до 1600 године наше ере, преовладавале су Аристотелове идеје о метеорологији. На пример, он је казао да у атмосфери постоје две врсте испаравања, влажно и суво. Такође је казао да звук грмљавине настаје услед судара сувог испаравања са суседним облацима, а да муња настаје када се суво испаравање запали од веома слабе ватре.⁵⁶ Ово су неке од идеја које су владале о метеорологији у доба када је објављен Кур'ан пре више од 14 векова.

⁵⁴ Albert Miller and Jack C. Thompson, *Elements of Meteorology*, стр. 141.

⁵⁵ Donald Ahrens *Meteorology today*, Boston, Massachusetts Cengage Learning, 2006, p. 437.

⁵⁶ W. D. Ross, *The works of Aristotle Translated into English, Meteorologica*, vol 3, Oxford Clarendon Press, 192, pp 369a-369b.

У Кур'ану се наводи: „**Ми шаљемо ветрове да оплођују, а из неба спуштамо воду па вас њоме напајамо - ви нисте у стању да је задржите.**” (Кур'ан, 15:22)

Даље информације о ветру у овом ајету су о особини ветра да опрашује биљке. Многе биљке на Земљи распршују свој полен уз помоћ ветра како би осигурале опстанак своје врсте. Бројне врсте биљака и дрвећа, укључујући ту и борове, палме и слично, опрашују уз помоћ ветра, док се зељасте биљке у потпуности опрашују на овај начин. Ветар носи полен од једне биљке до друге уз пут их опрашујући. До недавно није било познато како ветар опрашује биљке. Када се открило да се биљке деле на женске и мушке, протумачена је и опрашујућа особина ветра. Ова истина већ је била споменута у Кур'ану: „**Он спушта кишу са неба, па дајемо да уз њену помоћ у паровима ниче разноврсно биље.**” (Кур'ан, 20:53)

Хиљадама година астрономи су тражили одговоре на разна питања у вези са свемиром. До почетка 20-их година прошлог века веровало се да свемир постоји одувек, а да је његова величина непромењива. Међутим, 1912. астроном Весто Слифер открио је нешто што ће ускоро променити схватања астронома о свемиру. Приметио је да се галаксије удаљавају од Земље великом брзином. Ово је довело до окрића првих доказа о сталном ширењу свемира.⁵⁷

Године 1916. Алберт Ајнштајн је формулисао своју теорију релативитета која је указивала на то да се свемир или шири или сужава. Потврда да се свемир шири коначно је дошла 1929. од стране познатог америчког астронома Едвина Хабла. Посматрањем црвеног помака⁵⁸ у светлосним таласним дужинама које емитују галаксије, Хабл је открио да галаксије немају

⁵⁷ Steven Weinberg The first three minutes, a modern view of the origin of the Universe , Second edition, New York, Basic Books, 1993.

⁵⁸ Ово се дешава када се светлост коју предмет емитује премести према црвеном делу спектра. Речник астрономске слике дана, НАСА. Видети: <http://apod.nasa.gov/apod/lib/glossary.html>

фиксирани положај; уместо тога, галаксије се удаљавају од нас брзином сразмерном њиховој удаљености од Земље (Хаблов закон). Једино објашњење ове тврдње лежи у томе да се космос шири. Хаблово откриће сматра се једним од највећих у историји астрономије. Године 1929. објавио је рад на тему односа брзине и времена који је постао основа модерне космологије. Касније је уз даља истраживања, теорија о ширењу свемира постала прихваћена од стране астронома и научника. Па, ипак, много пре него што су измишљени телескопи и вековима пре него што је Хабл објавио свој закон, посланик Мухаммед учио је кур'ански ајет који говори о ширењу свемира: **„Ми смо небо снагом саздали, и Ми смо, уистину, проширитељи.”** (Кур'ан 51:47)

У доба када је објављен Кур'ан није постојала реч за свемир, људи су користили реч „небо” за оно што је изнад земље. У горњем ајету реч „небо” односи се на свемир и познати универзум. Ајет указује на то да се свемир и самим тим, универзум, шири, баш као што стоји у Хабловом закону. Изузетна је чињеница да је Кур'ан споменуо ово у доба када није било телескопа, а научна знања су била врло ограничена. Посебно јер је у то доба већина људи била неписмена, баш као и посланик Мухаммед, стога сам није могао доћи до оваквог закључка. Да ли је могуће да је примио објаву од Самог Створитеља свемира?

Године 1512. астроном Никола Коперникус је изнео тврдњу да се Сунце не креће у центру сунчевог система, а да се планете окрећу око њега. Веровање да се Сунце не мрда било је раширено међу астрономима све до 20. века. Сада је сасвим утврђено да Сунце није статично већ се креће у орбити око центра наше галаксије Млечног пута.⁵⁹ У Кур'ану се наводи: **„Он је Тај Који је створио ноћ и дан, и Сунце и Месец, и сви они у свемиру плове.”** (Кур'ан, 21:33)

⁵⁹ Lambert M Surhone, Miriam T. Timpledon, Susan Marksen, Orbital period, Orbit, Sun, Earth, Conjunction, Orbital Apsis, Semi-Major Axis, Mauritius Betascript Publishing, 2010.

Према астрономима који су живели пре само неколико деценија, Кур'ан греши. Али сада знамо да је кур'анска тврдња о кретању Сунца у складу са модерном астрономијом.

Диспнеа представља тешкоћу у дисању, стезање у грудима до које долази на високој надморској висини.

Када се човек попне изнад 3000 метара надморске висине то му не представља никакав проблем јер људски дисајни органи подносе надморску висину од 3000 до 9000 метара. Међутим, ако човек оде у свемир, где се ниво кисеоника смањује што доводи до стезања у грудима и губитак даха, односно диспнеу. Дисање постаје отежано услед мањка кисеоника које на крају доводи до отказивања дисајних органа и смрти. Ово је споменуто у Кур'ану: **„Ономе кога Аллах жели да упути, Он његово срце према Исламу расположи, а ономе коме хоће да подари да је у заблуди, Он срце његово тесним и стегнутим учини, као кад чини напор да на небо узлети. Ето, тако Аллах учини да нечисто овлада над онима који не верују.”** (Кур'ан, 6:125)

Још једна научна чињеница спомиње се у Кур'ану: **„И тако ми неба које враћа кишу.”** (Кур'ан, 86:11); И такође:

„Који вам је Земљу постељом, а небо здањем учинио; Који са неба спушта воду и са њом изводи плодове, опскрбу вашу. Зато не приписујте Богу ортаке, а ви знате!” (Кур'ан 2:22)

У првом ајету Бог се куне небом⁶⁰ и његовом особином да враћа кишу (кружење воде, прим. прев).

У Исламу, Божја заклетва означава важност посебне повезаности са Створитељем и манифестује Његову величанственост и узвишену истину на посебан начин.

У другом ајету описује се божански поступак којим је небо настало здањем за оне који живе на земљи. Према модерној науци

⁶⁰ Biosphere Encyclopedia Britannica.

<http://global.britannica.com/EBchecked/topic/66191/biosphere/70871/The-cycling-of-phosphorus-and-other-essential-nutrients>

атмосфера означава сав ваздух који окружује земљу од земље све до ивице где почиње свемир. Састоји се од неколико слојева, а сваки од њих дефинисан је према различитим феноменима који се дешавају унутар тог слоја. За почетак, киша се враћа на земљу путем облака у атмосфери. Енциклопедија Британика објашњава хидролошки циклус: испаравањем са великих водених површина (океана, мора, језера, река и сл), земље и биљака услед сунчеве топлоте вода одлази у горње слојеве атмосфере где се кондензује у виду облака, да би се као атмосферске падавине (киша, снег) поново вратила на земљу. У којој мери вода испарава и колико је влажности у ваздуху зависи од сунчеве енергије као и шеме кретања падавина у ваздуху и струје у океанима. Испаравање је веће над океанима, а ту водену пару ветар носи на копно где се вода враћа у тло у виду падавина.⁶¹ Не само да атмосфера враћа на површину земље оно што је било на њој већ и враћа у свемир оно што би могло нашкодити флори и фауни на планети као што је на пример претерана радијација. Деведесетих година прошлог века сарађивале су НАСА, Европска свемирска агенција (ЕСА) и институт свемирских и астронаутских наука из Јапана (ИСАС) и покренули су Међународну соларно-терестријалну научну иницијативу. Сателити Полар и Геотејл као и свемирска летилица ВИНД су део ове иницијативе у којој се удружују ресурси и научне заједнице да би се спровела координисана и симултана истраживања свемирског окружења Земље и Сунца у дужем временском периоду. Захваљујући њима је откривено одлично објашњење како атмосфера враћа сунчеву топлоту у свемир.⁶² Осим што враћа топлоту, кишу и радио таласе, атмосфера нас штити као плафон над нашим главама прочишћавајући смртоносне козмичке зраке, затим моћно ултраљубичасто зрачење сунца (УВ зраке) па чак и уништава мање метеорите који су на земљиној путањи.⁶³ Државни јавни сервис Пенсилваније каже: „Сунчева

⁶¹ Време и атмосфера: <http://www.spof.gsfc.nasa.gov/stargaze/Sweather1.html>

⁶² Информациони програм о атмосфери, клими и животној околини манчестерског Метрополитан Универзитета, видети на интернет страници: <http://www.ace.mmu.ac.uk/eae/Atmosphere/atmosphere.html>

⁶³ http://www.witn.psu.edu/articles/article.phtml?article_ID=255&show_id=44

светлост коју видимо представља једну групу таласа, односно видљиво светло. Други таласи које емитује Сунце јесу рентгентски зраци као и ултраљубичасти зраци. Рентгентске зраке као и неке ултраљубичасте зраке упија земљина атмосфера. Они у њеном вишњем делу загревају веома танак гасовити слој до врло високих температура. Ултраљубичасти зраци могу изазвати опекотине од сунца. Већину ултраљубичастих зрака упија дебљи гасовити слој атмосфере ближи земљи, такозвани озонски омотач.” „Упијајући смртоносне ултраљубичасте зраке и рентгенске зраке атмосфера има улогу заштитног омотача око планете. Попут огромног термоћехета, атмосфера такође регулише температуру на Земљи па спречава да буде претопло или превруће. Осим тога, атмосфера нас такође штити од сталног бомбардовања метеороидима, делићима стена и прашине који путују кроз сунчев систем великом брзином. Звезде падалице које виђамо ноћу уопште нису звезде већ метеороиди који сагоревају у нашој атмосфери услед велике температуре.”⁶⁴ Енциклопедија Британика описује улогу стратосфере и њене заштитне улоге будући да упија штетне УВ зраке: „У горњим деловима стратосфере упијање УВ зрака који потичу од Сунца разбија молекуле кисеоника. Поновним спајањем атома кисеоника и молекула O₂ настаје озон O₃ што ствара озонски омотач који штити нижу екосферу од штетне радијације кратких зрака. Међутим, узнемирујуће је откриће све већег оштећења озонског омотача изнад делова Земље где живи већи део људске популације, јер озонски омотач штити од ултраљубичастих зрака који узрокују рак коже.”

Мезосфера је део у ком већина метеора изгори ушавши у Земљину атмосферу. Замислите бејзбол лоптицу која лети брзином од 50 000 км на час. Толико је велика и брза већина метеора. Док иду кроз атмосферу метеори се загреју до температуре од преко 1650 степени Целзијуса и сијају. Метеор

⁶⁴<http://global.bitannica.com/EBchecked/topic/175962/Earth/54196/The-Atmosphere>

потискује ваздух испред себе, тај ваздух се загрева и самим тим загрева и метеор.⁶⁵ Земљу окружује магнетно поље, један мехур који се назива магнетосфера, десетине хиљада километара ширине. Магнетосфера нас штити од соларних олуја. Међутим према новим открићима сателита НАСА-е и Европске свемирске агенције, понекад се отворе огромне пукотине у земљиној магнетосфери и остају отворене сатима. Кроз њих пролази соларни ветар и ствара олује. На сву срећу ове пукотине не излажу површину Земље соларним ветровима јер нас наша атмосфера штити чак и када то не чини наше магнетно поље.⁶⁶ Како је могуће да један неписмен човек опише небо на тако прецизан начин потврђен тек модерним научним открићима?

У Кур'ану се такође наводи: **„И од сваког плода је по пар, мушко и женско, дао.”** (Кур'ан, 3:13) Воће је крајњи производ виших биљки. Пре воћке настаје цвет који има женске и мушке органе. Када полен падне на цвет настаје плод који расте, зри и храни своје семе. Дакле свако воће указује на постојање мушких и женских органа што се помиње у Кур'ану. Код неких врста биљака воћка настаје из неопрашеног цвета, као на пример код банана, неких врста ананаса, смокве, поморанце, винове лозе, итд. Оне такође имају дефинитивне полне карактеристике.

Прича о Мојсију има бројне лекције упућене човечанству. Један део те приче вековима је интригирао људе, а то је раздвајање Црвеног мора и утапање Египћана. Све три највеће монотеистичке религије, јудаизам, хришћанство и Ислам причају практично исту причу, међутим највише изразито прецизних детаља и информација износи Кур'ан. Иако у свим верзијама приче стоји да је дошло до раздвајања Црвеног мора, у Кур'ану стоји да се Фараон утопио, а да је његово тело сачувано за сва времена као поука: **„Данас ћемо избавити само тело твоје да би био поучан пример**

⁶⁵ <http://www.space.com/scienceastronomy/solarsystem/meteors-ez.html>

⁶⁶ <http://www.firstscience.com/SITE/articles/magnetopshere.asp>

онима после тебе" – али многи људи су равнодушни према Нашим поукама." (Кур'ан 10:93)

Управо је овај ајет убедио француског лекара и члана француског египтолошког друштва Мориса Букаја (1920-1998), да је Кур'ан без икакве сумње реч Божја и отворило му пут ка преласку на Ислам. Он је крајем 80-их година прошлог века спровео бројне експерименте на Фараоновом мумифицираном телу, и установио да су трагови соли на његовом телу довољан доказ да се удавио, а да ја његово тело убрзо потом извучено из воде.

Међутим, остаје питање, зашто је његово тело, за разлику од других мумифицираних тела старих Египћана, остало нетакнуто иако је извучено из мора. То питање га је дуго мучило. Али, члан тима који је он водио, шапнуо му је на ухо: „Нема разлога да журите са закључцима, и муслимани тврде да се овај фараон јесте удавио”. Испрва је Букај одлучно одбијао ову тврдњу и није веровао у њу, казавши да би се до таквог открића могло доћи само уз помоћ софистицираних, модерних и прецизних компјутера. Други члан његовог тима још више га је изненадио изјавом да и муслимани верују да се фараон удавио, а да је његово тело остало нетакнуто. Све више се чудило и питао је: „Одакле у Кур'ану такве тврдње када је ова мумија откривена тек 1898. пре нешто мање од 200 година, док Кур'ан датира из доба пре 14 векова? Осим тога до 1898. нико од људи, укључујући и муслимане није знао да су стари Египћани мумифицирали своје фараоне.” Морис Букај провео је читаву ноћ помно посматрајући фараоново тело и размишљајући о ономе што му је колега из тима казао да у Кур'ану изричито стоји да је ово тело откривено након утапања док у хришћанским Јеванђељима (по Матеју и Луки) стоји само да је Фараон прогонио Мојсија не спомињући како је скончао нити шта је било са његовим телом.

„Да ли је могуће да је Мухаммед знао за ово пре више од 1000 година, а да сам ја тек сада сазнао?”- Помислио је. Морис је пробдио ту ноћ и потом је затражио један примерак Торе.

Међутим, само се још више нашао у чуду. Јер чак ни у Тори не пише да је фараоново тело извучено из воде и да је остало нетакнуто услед процеса балсамовања и рестаурације којем је подвргнуто. Касније, док је учествовао на једној лекарској конференцији у Саудијској Арабији, изнео је своје откриће. У том тренутку један од учесника те конференције отворио је Кур'ан и прочитао ајет 10:92. Одушевљен, Букај је устао и наглас изјавио да прихвата Ислам.⁶⁷

Кур'ан такође говори о добробитима меда по људски организам: **„Твој Господар је надахнуо пчелу: „Прави себи куће у брдима, на дрвећу и у ономе што направе људи, затим, храни се разноврсним плодовима, па онда иди стазама свога Господара, послушно!“ Из њихових утроба излази пиће различитих боја, у**

⁶⁷ У његовој књизи Библија, Кур'ан и модерна наука, стр. 239-241, Морис Букај пише: „У јуну 1975. високи званичници Египта су ми љубазно дозволили да испитам део фараоновог тела које је до тада било покривено. Такође су ми дозволили да фотографишем... Оно што се већ могло закључити овим прегледом јесу дубоке усекине на костима од којих су неке могле бити смртоносне иако још увек није могуће са сигурношћу закључити да ли су неке од њих нанешене пре или након фараонове смрти. Највероватније се утопио, како стоји у предањима у Светим књигама или је умро услед насилних удараца непосредно пред утапање или због обе ствари одједном. Веза између ових усекина и пропадања тела чији су извори горе споменути чини правилно очување фараонове мумије донекле проблематичним уколико се одмах не почне са рестаурацијом. Овим би се осигурало да само конкретни докази, којима још увек располажемо, о смрти фараона споменутог у Књизи Изласка и о спашавању његовог тела вољом Божјом, временом не нестану. Препоручљиво је да се човек увек позабави очувањем реликвија из своје историје, али овде имамо нешто што је још вредније, ово је материјални доказ, мумифицирано тело човека који је познавао Мојсија, који је одбио његове молбе, прогањао га док је бежао и успут изгубио живот. Његови земни остаци су вољом Божјом сачувани како би били упозорење (знак) људима, као што пише у Часном Кур'ану. Они који међу модерним сазнањима траже доказ аутентичности светих књига, пронаћи ће доказ величанствених ајета у Кур'ану који говоре о фараовом телу, посетивши собу са краљевским мумијама у Музеју Египта у Каиру!“ Прочитајте књигу Библија, Кур'ан и модерна наука, Морис Букај, Индијанаполис, Издање Северноамеричког фонда, 1979.

њему је лек људима. Ту је, уистину, доказ за људе који размишљају.“ (Кур'ан, 16:68-69)

Данас су узгајање пчела и пчелињи производи покренули нову истраживачку грану у напредним деловима света. Модерна наука је потврдила бројне добробити меда: а) Зато што се молекули шећера у меду могу претварати у друге шећере (фруктозу у глукозу) мед је лако сварљив и најостељивијим стомацима упркос високој киселости. Мед потпомаже функционисање бубрега и црева; б) мед се брзо раствара и одлази у крв и брз је извор енергије; в) мед пречишћава крв и помаже стварање крвних зрнаца дајући важан део енергије која је потребна телу да прави крв; г) спречава раст бактерија јер садржи хидроген пероксид и антиоксидансе; д) мед је антиоксиданс. Сви који би да воде здравији живот требало би да конзумирају антиоксидансе;⁶⁸ мед је резерва витамина и минерала и садржи, измеђуосталог, шећере (глукозу и фруктозу) и минерале попут магнезијума, калијума, калцијума и гвожђа;⁶⁹ њ) мед се користи за третирање разних врста рана јер из њих брзо отклања било какве инфекције. За разлику од антисептика и антибиотика нема нежељених ефеката на процес зацељивања ране.⁷⁰

Бог нам заповеда да радимо само ствари које доносе добро, а клонимо се ствари које наносе штету. Муслиман показује своју послушност Богу без обзира да ли је свестан добробити или штетности нечега јер је уверен у то да је Господар Најмудрији и Најплеменитији. У једном ајету Бог наређује: „**Мајке нека доје своју децу пуне две године, ако желе да дојење буде потпуно!**“ (Кур'ан 2:233)

⁶⁸ „Мед извор антиоксиданата“, Journal of Apicultural research, 1998, 37:221-5. Такође, Џенет Ралоф Боја меда, www.sciencenews.org/sn_arc98/9_12_98/Bob1

⁶⁹ Погледајте такође: „Добробити меда наведене у Часном Кур'ану“, Међународни журнал из области педијатрије (Додатак 5), Том 2. НЗ-3, серијски број 9, септембар 2014.

⁷⁰ I.R. Jangharia, An alternative decision, Authorhouse, UK, 2010. p.55.

Модерна наука открила је бројне добробити дојења. Доказано је да је дојење добро за малу децу како психолошки тако и нутритивно. Мајчино млеко је и даље важан извор протеина, масти, калцијума и витамина чак и за децу старију од две године.⁷¹ Састојци који подижу имунитет с временом постају све јачи. Истовремено се смањује могућност појаве алергија. Мајке које дуго доје такође имају користи од тога, укључујући и смањени ризик од рака дојке и јајника.⁷² Дојење је начин да се детету покаже нежност и љубав и испуне његове емотивне и физиолошке потребе. Не само да се дојењем дете орасположи и добије енергију већ се и умирује, те се њиме умањује бол који настаје услед удараца и модрица и чини да нестане свакодневни стрес раног детињства. Осим тога касније дојење помаже малишанима да постепено прођу кроз транзицију од бебе до детета. Заправо, продужено дојење доводи до бољег прилагођавања у друштву⁷³. Дојење деце старије од једне године старо је колико и сам људски род. Било је уобичајно у западним земљама све до пре неких сто година, али је потом дошло до наглог пада у проценту мајки које доје своју децу. Сада продужено дојење постаје све популарније, а лекари почињу да прихватају његову важност. Америчка академија педијатрије признаје важност дојења током читаве прве године живота⁷⁴, Унија хирурга САД каже да је срећно оно дете које наставља да сиса до друге године живота.⁷⁵ Светска здравствена организација признаје важност дојења до друге

⁷¹ Sally Kneidel, "Nursing beyond One Year," New Beginnings 6, 08 / 1990), p 100.

⁷²Center for Breastfeeding Information, "Breastfeeding Fact Sheet-4991," Franklin Park, IL: La Leche League International, 1991.

⁷³ Saly Kneidel, "Nursing beyond One Year" New Beginnings 6, no. 4, July-Aug 1990, p. 101.

⁷⁴ Committee on Nutrition, American Academy of Pediatrics, "Follow-up on Weaning Formulas", Pediatrics 83, 1989, p. 1067.

⁷⁵ Antonio Novello, MD, US Surgeon General, "You Can Eat Healthy" Parade Magazine, 11. Nov 1990, p 5.

године живота и даље.⁷⁶ Поред тога, број мајки које тренутно доје децу старију од годину дана довео је до стварања широког тржишта за књигу на ову тему која садржи и читаво једно поглавље о дојењу после четврте године живота.⁷⁷

Неки људи шокирани су па чак и узнемирени чињеницом да деца тако дуго могу да сисају. Занимљиво је да тим истим људима није чудно што деца у обданишту сисају палац. Чињеница је да деца имају потребу за сисањем. Као и многе друге потребе о којима смо зависни, потреба за сисањем не нестаје преко ноћи и често траје дуже него што смо ми као друштво спремни да прихватимо. Просечно доба у којем се дете одвикне од сисе јесте 4,2 године.⁷⁸ Испуњење дечје потребе је од кључне важности како би дете постало независно. Деца прерасту те потребе током периода који је јединствен за свако дете. Неки малишани који дуже сисају су углавном скоро па одвикнути од сисања. Одлуку од одбијања од сисе свака мајка доноси за себе на основу породичне ситуације и појединачних околности.⁷⁹ Мајке инстинктивно знају када је право време да престану са дојењем.⁸⁰

По појави теорије атома грчког филозофа Демокрита људи су веровали да се материја састоји од недељивих, непроменљивих и неуништивих честица познатих по имену атоми. Међутим ово је оповргнуто напретком у изучавању атома. Модерна наука је открила да се атом, раније сматран најмањом честицом, може поделити. Ова чињеница изашла је на светлост дана тек у прошлом веку, али је споменута у Кур'ану пре 1400 година: „**Твоме**

⁷⁶ Декларација Иноћенти о заштити, промоцији и подршци дојењу (1. август 1990) усвојена је од стране 32 земље и 10 агенција Уједињених Нација као и других агенција на састанку СЗО/ УНИЦЕФ-а које је спонзорисао УСАИД и СИДА.

⁷⁷ Norma Jane Bumgamer, *Mothering Your Nursing Todler*, Franklin Park, « IL: La Leche League International, 1990.

⁷⁸ Ester Davidowitz, "The Breastfeeding Taboo," Redbook, July 1992., p 114.

⁷⁹ La Leche League international, *The Womanly Art of Breastfeeding*, rev, ed Franklin Park, IL: La Leche League International, 1991, p, 254,

⁸⁰ Elizabeth N. Baldwin, Esq., "Extended Breastfeeding and the Law", *Mothering magazine*, 1993. <http://www.lalecheleague.org/law/lawextended.html>

Господару није ништа скривено ни на Земљи ни на небу, ни колико трун један, и не постоји ништа, ни мање ни веће од тога, што није у јасној Књизи.” (Кур'ан 10:61)

Ово су тек неки примери научних чуда у Кур'ану, то што је једно тако велико знање стигло до неписменог човека⁸¹, Мухаммеда, јасан је доказ да је Кур'ан реч Божја и да је Мухаммед Његов посланик. И у Суннету се спомињу бројне научне чињенице. Међу њима су и здравствена корист хицаме, фантастична добробит и корист кане, седам слојева Земље, различите боје пламена ватре, важност карантина у спречавању ширења заразних болести и чудесна способност семена чурокота (*Nigella Sativa*) да лечи многе бољке. Упуте које нам је оставио посланик Мухаммед такође садрже многе добробити. На пример добробити извођења молитве, добробити обавезног ритуалног прања и купања, као и добробити поста. Све што Посланик наређује или препоручује својим следбеницима доказало се као веома корисно. Ту су и упуте да се спава на десном боку, забрана лежања на стомаку и добробит поподневног одмора, као и корист употребе *сивака*⁸², добробит обрезивања мушкараца и ношења браде код мушкараца, добробит исламског начина клања животиња при којем се пресеца душник животиње, езофагус и два крвна суда на свакој страни врата, забрана конзумирања животиња које једу нечисто, као на пример оних које се хране лешевима или

⁸¹ Бог каже: „**Ти пре ње ниједну књигу ниси читао, а ниси је ни својом десном руком писао, иначе, посумњали би они што говоре лажи.**” (Кур'ан,29:48)

⁸² Сивак је природна четкица за зубе направљена од границе дрвета *Salvadora persica*. Крај сивака се обликује у четкицу жвакањем или грижењем чиме се раздвајају влакна дрвета и отпуштају благотворне супстанце. Према једном испитивању из 2007. (<http://www.bbc.co.uk/2/hi/health/7103208.stm>) истраживачи у познатој компанији Ригли су извели испитивање на 9 добровољаца. У чланку који су објавили у Журналу прехрабмене хемије агрикултуре, открили су да бомбоне које садрже магнолију убијају 20 пута више бактерија него бомбоне без магнолије. После пола сата од употребе, бомбона са магнолијом убила је више од 60% бактерија у поређењу са 3,6% колико је убила обична бомбона. Екстракт коре магнолије веома је ефикасан у сузбијању бактерија и организама који изазивају лош задах и може се користити као састојак жвакаћих гума и бомбона као освеживач даха.

фекалијама, као и животиња које су месождери, потом птица грабљивица као што су орлови и соколови. Посланик је упозорио и да се не пије вода стојећи, да се не једе и не пије претерано, да се не ступа у сексуалне односе са супругом док јој траје менструација, да се не чини прељуба, инцест и блуд, да се не тетовира и да се не меша са супротним полом више него што је неопходно, јер све ове ствари могу лоше утицати на здравље човека. Уопштено, Ислам дозвољава све што је добро, а забрањује све што је лоше. У Кур'ану се наводи: „... **Онима који ће да следе Посланика, веровесника, који неће да зна ни да чита ни да пише, којег они код себе, у Тори и Јеванђељу, налазе записаног, који ће од њих да тражи да чине добра дела, а од одвратних да одвраћају, који ће лепа јела да им дозволи, а ружна забрани, који ће да их терета и тешкоћа које су они имали ослободи. А они који у њега буду веровали, који га буду подржавали и помагали и светло по њему послато следили - они ће сигурно успети.**“ (Кур'ан, 7:157)

Треба напоменути да се чудесна природа Кур'ана и Посланиковог Суннета не огледа само у науци и здрављу већ и у многим другим аспектима живота чиме се открива мудрост Ислама у свему што забрањује или наређује. Све ове стари несумњиво доказују да је Мухаммед Божји посланик и потврђују веродостојност Кур'ана и Суннета које му је Бог објавио. Као што у Кур'ану Бог каже: „**Реци: "Објављује их Онај коме су познате тајне небеса и Земље; Он много прашта и самилостан је.**”“ (Кур'ан, 25:6)

Исусов живот и мисија

Мало тога је познато о раном Исусовом животу. Девица Марија га је родила у Палестини. Сви муслимани верују у његово посланство и поштују га због тога што се често спомиње у Кур'ану и Суннету као један од највећих Аллахових посланика.

Срж његовог учења био је заснован на веровању у једног јединог Бога и томе да се нико други до Њега не сме обожавати. Исус је такође подучавао љубави и миру. Направио је неколико чуда, никада их не приписујући себи, већ указујући увек да је то од Божје воље.⁸³

У Јеванђељу по Јовану 5:30, Исус је цитиран: „**Ја не могу ништа чинити сам од себе.**” Јеванђеље по Луци 11:20 каже: „**А ако ли ја прстом Божијим изгоним ђаволе.**” Исус се понизно молио Богу, Творцу небеса и земље за васкрсење Лазара, Јеванђеље по Јовану 11:41-42 наводи: „**Узеше, дакле камен где лежаше мртав; а Исус подиже очи горе, и рече: 'Оче! Хвала ти што си ме услишио. И ја знадох да ме свагда слушаш; него рекох народа ради који овде стоји, да верују да си ме Ти послао.'**”

Симон (Петар), главни ученик, каже: „**Људи Израелци! Послушајте речи ове: 'Исуса Назарећанина, човека од Бога**

⁸³ Упркос овоме, наилазимо на хришћанске свештенике који инсистирају на путу супротном учењу Исуса, узимајући његова чуда као разлог за веровање у његову божанску природу. Неко може, дакле, имати право да их пита: Зашто не сматрате Мојсија Богом пошто је додирнувши га штапом поделио море на два дела? (Књига Изласка 14:16-29) Његов штап је такође претворен у змију. (Књига Изласка 4:2-5) Зашто не сматрате Исуса Навиног Богом јер је он наредио сунцу и месецу да се зауставе и они су послушали његову наредбу? (Исус Навин 10:12-13) Зашто се Илија не сматра Богом који је такође дизао људе из мртвих? (1 Краљевима 17:20-22) А шта је са Јелисијем који је такође враћао људе из мртвих? (2 Краљевима 4:32-35) Чак су и Јелисијеве кости дизале мртве. (2 Краљевима 13:20-21). Што се тиче Језекиља (37: 7-10), он је оживео читаву војску од хиљада људи. Ипак, нико од њих се не сматра Богом нити равнима Богу.

потврђеног међу вама силама и чудесима које учини Бог преко Њега међу вама, као што и сами знате.” (Дела апостолска 2:22)

Чак су и људи који су присутвовали тим чудима знали да су она дошла од Бога и да је је Исус био Божји посланик. У случају сина удовице кога је Исус оживео, ти родитељи су рекли: „**Велики пророк изиђе међу нама, и Бог походи народ свој.**“ (Јеванђеље по Луки 7:16)

У Кур’ану, овај велики Божји посланик се назива „Иса бин Мерјам” (Исус, син Маријин) 25 пута, док је име самог посланика Мухаммеда споменуто само пет пута.

У трећем поглављу Кур’ана, названом „Породица Амрамова“ налазимо: „**И када анђели казаше: „Марија⁸⁴, тебе је, заиста, Аллах одабрао и учинио чистом! Он те је над женама свих светова одабрао!“ „Марија, буди скрушена и покорна Господару своме, и ничице падај, и са онима који молитву обављају и ти обављај!’** То су неке од вести о ономе што није докучиво чулима, а које ти објављујемо. Ти ниси био међу њима када су пера своја побацили да би видели који ће о Марији да се брине, а ниси био међу њима ни када су се препирали. **И када анђели рекоше: „Марија, Аллах те радује сином који је речју⁸⁵ од Њега створен, чије је име Месија Исус, Маријин син, угледан и на овом и на будућем свету и један од Аллаху блиских! Он ће да говори људима и у колевци⁸⁶, и као одрастао, и он је један од добрих!“** Она рече: „Господару мој, како ћу ја да имам дете када ме мушкарац није додирнуо?!“

⁸⁴ Маријем (Марија), мајка Исусова, једина је жена поменута именом у Кур’ану. Њено име се помиње 34 пута. С друге стране, не постоји ни једно једино поглавље у Библији названо по њој. Заправо ни једно Кур’анско поглавље не помиње име мајке посланика Мухаммеда, његових ћерки нити жена. Само захваљујући великој љубави према Марији муслимани одувек своје ћерке називају по њој.

⁸⁵ Односи се на посланика Исуса, који је зачет искључиво наредбом Бога – речју „Буди.”

⁸⁶ Ово чудо дато Исусу као и Ел-Маида (трпеза спуштена са небеса) као и остала чудеса споменута су у Кур’ану, али не и у Библији!

„Ето, тако“, рече, „Аллах ствара шта Он хоће. Када нешто одреди, Он само каже: 'Буди!' и то буде.“ Он ће да га подучи Књизи и мудрости, и Тори и Јеванђељу. И послаће га као посланика Израилевим синовима: 'Донео сам вам знак од вашег Господара: обликоваћу вам од иловаче нешто попут птице, и у њу ћу да дувнем, па ће, Аллаховом дозволом, да буде птица; излечићу слепог од рођења и губавог, и оживљаваћу мртве Аллаховом дозволом; и казиваћу вам шта једете и шта у домовима вашим чувате. У свему томе има доказа за вас, ако верници будете. Потврђујући тако истинитост Торе, објављене пре мене, и допуштајући нешто што вам је било забрањено, ја вам доносим доказ од вашег Господара. Па, бојте се Аллаха, а мени будите покорни! Аллах је заиста и мој и ваш Господар и само Њега обожавајте. То је Прави пут!' И када је Исус осетио да они⁸⁷ не верују, рекао је: „Ко су помагачи моји на путу према Аллаху?“ „Ми смо Аллахови помагачи“, рекоше апостоли (ученици), „ми у Аллаха верујемо, а ти буди сведок да смо ми муслимани⁸⁸.“ Господару наш, ми верујемо у оно што си Ти објавио, ми Посланика следимо, па упиши нас међу сведоке! А они⁸⁹ су лукавство смишљали, па је и Бог њима лукавство приредио. А Бог најбоље лукавство приређује. И када Аллах рече: „Исусе, Ја ћу (у сну) да ти узмем душу и ка Себи да те уздигнем⁹⁰! Очистићу те од неверника, и учинићу да они који те (исправно) следе буду изнад оних који не верују до Судњег дана. Затим ћете Мени да се вратите, па ћу Ја да пресудим о ономе у чему сте се разилазили. Што се тиче оних који не верују, њих ћу на страшне муке да ставим на овом свету и на будућем, и они неће да имају помагача. А онима који буду веровали и чинили добра дела, Он ће пуну награду да подари. А Аллах не воли неправеднике. Ово што ти казујемо јесу докази и Опомена усавршена. Пример Исусов заиста је код

⁸⁷ Народ Израилев.

⁸⁸ Тј. Богу предани и покорни.

⁸⁹ Народ Израилев.

⁹⁰ Бог је сачувао Исуса и уздигао га живог ка Небесима, од тела и душе без икакве штете нити боли.

Бога исти као и пример Адамов: од прашине га је створио, а затим му рекао: „Буди!“ И он би! Истина је од твога Господара и не буди од оних који сумњају. А онима који са тобом о Њему буду расправљали, након што ти је дошло знање, реци: „Дођите, позваћемо наше синове и ваше синове, и наше жене и ваше жене, а доћи ћемо и ми и ви, па ћемо да се прокунемо и Божије проклетство на оне који лажу да призовемо!“ Ово је, заиста, истинито казивање, и нема бога осим Аллага! А Аллах је заиста Силни и Мудри! А ако се они окрену, па Бог, заиста, добро зна смутљивце.” (Кур'ан, 3:42-63)

А кур'анском поглављу названом „Мерјем“⁹¹, Бог каже: "И спомени у Књизи Марију: када се од укућана својих повукла на источну страну, и од њих узела заклон, Ми смо ка њој послали Нашег анђела (Гаврила) и он јој се показао у потпуном људском облику. „Тражим заштиту Свемилосног од тебе, ако се Њега бојиш!“ Узвикну она. „А ја сам управо изасланик твога Господара“, рече он, „да ти поклоним чистог дечака!“ „Како ћу да имам дечака?“ Рече она, „кад ме ниједан мушкарац није додирнуо, а ја нисам блудница.“ А он рече: „Тако је твој Господар казао: 'То је мени лако, и зато да га учинимо да буде знак људима и наша милост.'⁹² Тако је унапред одређено.“ И она занесе и бременита се склони негде далеко. И порођајни болови присилише је да дође до стабла једне палме. „Камо среће да сам раније умрла и да сам потпуно у заборав пала!“, повика она. И он (Гаврило) је, ниже ње, зовну: „Не жалости се, твој Господар је дао да ниже тебе потече поток. Затреси палмино стабло, посуће по теби хурме свеже, па једи и пиј и буди весела! А ако видиш каквог човека, ти реци:⁹³ 'Ја сам се заветовала Свемилосном да ћу да ћутим, и данас ни

⁹¹ Марија.

⁹² Исус, мир над њим, је знак људима и доказ Аллахове моћи. Наиме, Аллах је створио Адама без оца и без мајке, а Еву је створио само од мушкарца. Све остале људе је створио од мушкарца и од жене. Једино је Исус, мир над њим, створен од жене, без контакта са мушкарцем.

⁹³ Тј. ти му покажи знаком да си се заветовала на ћутњу.

са ким нећу да говорим.' “ И дође она са њим своме народу, носећи га. „О Марија!“ Рекоше они, „учинила си нешто нечувено! Хеј ти, која личиш Арону, отац ти није био неваљао, а ни мајка твоја није била блудница!“ Она им показа на њега. „Како да говоримо детету у колевци?“ Рекоше они. „Ја сам Аллахов роб“, рече он, „мени ће Он Књигу да подари и веровесником да ме учини, и учиниће ме, где год будем, благословљеним, и наредиће ми да док год сам жив, обављам молитву и да удељујем обавезну милостињу, и да својој мајци будем добар, а неће да ме учини силником, несрећником.⁹⁴ И нека је сигурност нада мном на дан када сам се родио и на дан када будем умро и на дан кад будем проживљен из мртвих.“ То је Исус, Маријин син, то је права истина о њему, онај у кога они сумњају. Незамисливо је да Бог има дете, Узвишен је Он! Кад нешто одреди, Он за то само каже: „Буди!“- И оно буде. Аллах је, уистину, и мој и ваш Господар, зато робујте само Њему! То је Прави пут. И групације међу следбеницима Књиге су се о њему подвојиле,⁹⁵ па тешко онима који не верују кад буду на Великом дану присутни. Како ће добро да чују и како ће добро да виде на Дан када Нам дођу! А неверници су сада у очигледној заблуди!“ (Кур’ан, 3:16-36)

Осим тога, речи посланика Мухаммеда такође садрже поштовање према посланику Исусу. У једној од својих изјава, посланик Мухаммед је казао: „Међу свим људима овога и будућег света, ја сам најближи Исусу, сину Маријином.“ Они су казали: „Аллахов Посланиче, како то?“ На то је Посланик одговорио: „Посланици су браћа по вери, мајке су им

⁹⁴ Неће да ме учини силником, да зазирем од обожавања и покорности Њему Једином, и покорности свом родитељу, па да тако будем несрећан.

⁹⁵ Једни су сматрали да је Божји посланик и Месија, други су га оптуживали да је рођен из блудне радње и да је његов говор магија: трећи кажу да је сам Бог говорио из колевке, а не Исус: четврти кажу да је он Божији син; пети да је он један од тројице... А он, мир над њим, је био један од великих Божијих посланика.

различите, а њихова религија је истоветна, а између мене и Исуса нема посланика.”⁹⁶

У другом хадису, посланик Мухаммед је казао: „**Нема ни једног новорођенчета којег, када се роди, ђаво не додирне приликом рођења, те оно заплаче од тог додира, осим Мерјеме и њеног сина.**”⁹⁷ Ово је био одговор на понизне молитве Исусове баке, жене Амрамове, које је Бог услишао када је говорила: „**Дала сам јој име Мерјема, и ја њу и пород њен стављам под Твоје окриље од проклетог ђавола.**”⁹⁸ (Кур'ан, 3:35)

Кур'ан сматра да су Исус и Мухаммед једнако чисти, беспрекорни и племенити пошто су обојица посланици истог Свемогућег Бога, и чак сматрају да је знак непоштовања према Исусу као племенитом Божјем посланику не изрећи *салавате* (односно речи: „нека је Божји мир и благослов над њим”) после спомињања Исусовог имена. Будући да је у Исламу Исус изузетно поштован, већина муслимана је против тога да се Исусов лик црта или да га неко игра у филмовима јер посланици су у Исламу много изнад било ког другог човека.

И док Павле сматра Исуса: „... **Свештеником вавек по реду Мелхиседековом.**” (Јеврејима посланица 5:6) На основу оног што пише у Псалмима 110:1-4, ово у Исламу није прихватљиво јер Исус је свакако узвишенији од једног свештеника. Он је један од највећих Божјих посланика и један од најодлучнијих међу њима, дакле он је попут Ноје, Аврама, Мојсија и Мухаммеда, нека је мир

⁹⁶ Бележи Бухари, хадис бр.3370 и Муслим, 145.

Зекат (дословног значења прочишћење јер служи да очисти срце човека од себичлука и похлепе) је један од стубова Ислама. То је утврђени проценат иметка којег се треба одрећи у корист сиромашних и угрожених људи.

⁹⁷ Бележи Бухари, 3216.

⁹⁸ Кур'ан као и посланик Мухаммед почаствовали су Исуса изјавама да је он заштићен од ђавољег зла. У ствари, ово је побијање библијске тврдње из Јеванђеља по Луки 4:1-13 и Матеју 4:1-11 где стоји да је Исус кушан од стране ђавола. Заправо између ова два извора постоје јасне недоследности, да ли га је Ђаво кушао „ на врху храма” а потом „на највишој планини” као што пише у Јеванђељу по Матеју 4:5-8 или пак прво „на највишој планини” па тек онда „на врху храма” као што стоји у Јеванђељу по Луки 4:5-9.

и Божји благослов над свима њима. Иако муслимани одбијају да Исуса посматрају као Бога, баш као што је то случај и у односу према Мухаммеду, они ипак ни на који начин не желе да понизе Исуса или да му укажу непоштовање.

Иако писци Јеванђеља Исусу приписују велике речи и дела која позивају на толеранцију, љубав и доброту, они га и понижавају, уједно му приписујући и речи које га нису достојне, описујући га као човека који не практикује оно што проповеда, Боже сачувај! Ово растужује сваког муслимана и јасан је доказ да су Исусу лажно приписане неке изјаве. На пример аутори Јеванђеља тврде да је казао у Јеванђељу по Матеју 5:22: **„А ја вам кажем да ће сваки који се гневи на брата свог низашта, бити крив суду;”⁹⁹ а ако ли ко рече брату свом: Рака! Биће крив скупштини¹⁰⁰; а ко рече: Будало! Биће крив паклу огњеном.”**

Ипак, лажно га оптужују да ради ствари које су у супротности са његовим изјавама. На пример: **„И погледавши на њих с гневом...”** (Јеванђеље по Марку 3:5) Тврде да је увредио књижевнике и фарисеје назвавши их: **„Будале слепе!”** (Јеванђеље по Матеју 23:17) **„Змије, породи аспидини! Како ћете побећи од пресуде у огањ паклени?”** (Јеванђеље по Матеју 23:33) И да је казао за Херода: **„Идите, те кажите оној лисици...”** (Јеванђеље по Луки 13:32)

Чак тврде да није вређао само непријатеље већ и пријатеље! На пример у Јеванђељу по Матеју 12:34: **„Породи аспидини! Како можете добро говорити, кад сте зли? Јер уста говоре од сувишка срца.”**

Такође тврде да је увредио Петра: **„А Он обрнувши се рече Петру: Иди од мене сотоно; ти си ми саблазан;”** (Јеванђеље по Матеју 16:23)

⁹⁹ Односно, треба га убити.

¹⁰⁰ Односно, треба га убити.

Да је увредио двојицу својих ученика: **„И Он им рече: О, безумни и спорог срца за веровање свега што говорише пророци!”** (Јеванђеље по Луки 24:25)

Да је увредио фарисеја позвавши га да поделе оброк, па је казао њему и осталима: **„Сад ви фарисеји споља чистите чашу и зделу, а изнутра вам је пуно грабежа и злобе. Безумни! Није ли онај начинио и изнутра који је споља начинио?”** (Јеванђеље по Луки 11:39-40)

Да ли би неко ко искрено воли Исуса казао му: **„Вређаш нас.”** Као што стоји у Јеванђељу по Луки 11:45 када прочита у Првој посланици Коринћанима 6:10: **„Ни лупежи, ни лакомци, ни пијанице, ни кавгације, ни хајдуци, царство Божије неће наследити.”**

Када прочитамо у Јеванђељу по Матеју 5:44 да је Исус казао: **„А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне.”**

Налазимо да су га аутори Јеванђеља оптужили да једно ради, а друго говори јер у Јеванђељу по Луки 19:27 позива на убијање својих непријатеља: **„А оне моје непријатеље који нису хтели да ја будем цар над њима, доведите амо, и исеците преда мном.”**

Исусово позивање на исказивање љубави онима који га мрзе и опраштање онима који греше, у пракси, бар према ауторима Јеванђеља, је заправо проклињање и вређање других као што стоји у Јеванђељу по Матеју 23:14: **„Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери...”**

Такође у Јеванђељу по Матеју 19:21 стоји да је Исус био веома милостив према сиромашнима и да је бринуо о њима до те мере да је казао: **„Ако хоћеш савршен да будеш, иди и продај све што имаш и подај сиромасима; и имаћеш благо на небу; па хајде за мном.”**

Међутим Јован га оптужује да сам себи противуречи: **„Зашто се ово миро не продаде за триста гроша и не даде сиромасима?”** (Јеванђеље по Јовану 12:5)

Такође кад Исус каже: **„Поштуј свога оца и мати своју.”** (Јеванђеље по Луки 18:20) И: **„Љуби ближњег свог као самог себе.”** (Јеванђеље по Марку 12:31)

Налазимо пак да Лука оптужује Исуса да противуречи сам себи: **„Ако ко дође к мени, а не мрзи на свог оца, и на матер, и на жену, и на децу, и на браћу, и на сестре и на саму душу своју, не може бити мој ученик.”** (Јеванђеље по Луки 14:26)

Исуса такође оптужују да није дозволио једном од својих ученика да покопа свога мртвог оца као што стоји у Јеванђељу по Матеју 8:22: **„А Исус рече њему: Хајде за мном, а остави нека мртви закопавају своје мртваце.”**

Писци Јеванђеља су противречили чак и веома познатом библијском тексту који позива на стрпљење и трпљење! **„А ја вам кажем да се не браните ода зла, него ако те ко удари по десном твом образу, обрни му и други.”** (Јеванђеље по Матеју 5:39)

На пример у Јеванђељу по Јовану 18:22-23 пише: **„А кад Он ово рече, један од момака који стајаху онде удари Исуса по образу, и рече: Зар тако одговараш поглавару свештеничком? Исус му одговори: Ако зло рекох, докажи да је зло; ако ли добро, зашто ме бијеш?”**

Не само да описују Исуса као тиранина и грубијана, као у Јеванђељу по Матеју 21:12: **„И уђе Исус у цркву Божју, и изгна све који продаваху и куповаху по цркви, и испремета трпезе оних што мењаху новце, и клупе оних што продаваху голубове.”**

Него га и оптужују да је изговорио ужасне речи попут: **„Не мислите да сам ја дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач.”** (Јеванђеље по Матеју 10:34) И:

„Ја сам дошао да бацим огањ на земљу; и како би ми се хтело да се већ запалио!” (Јеванђеље по Луки 12:49)

Оптужују га да је убица деце: **„И децу њену побићу на место;”** (Откривење Јованово- Апокалипса 2:23)

И кажу да је био срца каменога јер је проклео дрво смокве којој није родило јер је у том тренутку био веома гладан: **„И угледавши смокву једну крај пута дође к њој, и не нађе ништа на њој до лишће само, и рече јој: Да никад на теби не буде рода до века. И одмах усахну смоква.”** (Јеванђеље по Матеју 21:19)

Такође тврде да је намерно варао речима оне који нису били његови ученици користећи неразумљиве параболе. На пример у Јеванђељу по Марку 4:11-12 стоји: **„И рече им: вама је дано да знате тајне царства Божјег, а онима напољу све у причама бива; да очима гледају и да не виде, и ушима слушају и да не разумеју; да се како не оброте и да им се не опросте греси.”**

Оптужују га да је био расиста и да је све народе називао свињама и псима, осим Јевреја и да се према мајци и браћи односио снисходљиво као што пише: **„И гле, жена Хананејка изађе из оних крајева, и повика к Њему говорећи: Помилуј ме Господе сине Давидов! Моју кћер врло мучи ђаво. А он јој не одговори ни речи. И приступивши ученици његови мољаху га говорећи: Отпусти је, како виче за нама. А он одговарајући рече: Ја сам послат само к изгубљеним овцама дома Израилјевог. А она приступивши поклони Му се говорећи: Господе помози ми! А он одговарајући рече: Није добро узети од деце хлеб и бацити псима. А она рече: Да, Господе, али и пси једу од мрва што падају с трпезе њихових господара. Тада одговори Исус, и рече јој: О жено! Велика је вера твоја; нека ти буде како хоћеш. И оздрави кћи њена од оног часа.“** (Јеванђеље по Матеју 15:22-26, као и Јеванђељу по Марку 7:27)

Наводно се лоше опходио према мајци и браћи што можемо пронаћи у Јеванђељу по Марку 3:32-35 и Јеванђељу по Матеју 12:47-50 и Јеванђељу по Луки 8:21: **„И неко Му рече: Ево мати**

твоја и браћа твоја стоје на пољу, ради су да говоре с тобом. А он одговори и рече ономе што му каза: Ко је мати моја, и ко су браћа моја? И пруживши руку своју на ученике своје рече: Ето мати моја и браћа моја. Јер ко извршује вољу Оца мог који је на небесима, онај је брат мој и сестра и мати.“ (Јеванђеље по Матеју 12:47-50)

Такође је казао човеку који је био поред њега разапет: **„И рече му Исус: Заиста ти кажем данас, бићеш са мном у Рају.“** (Јеванђеље по Луки 23:43)

Иако је два дана након наводног распрећа казао Марији Магдалени: **„Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом;“** (Јеванђеље по Јовану 20:17)

Хришћанска доктрина погрешно тврди да је Исус три дана након распећа сишао у Пакао у коме је провео три дана, а потом се вазнео на небо (Прва Петрова посланица 3:19, Дела Апостолска 2:31, Ефежанима посланица 4:9) имитирајући оно што пагани кажу за Кришну, Адониса, Хермеса и друге паганске богове, иако су Рај и Пакао два различита места!

Хришћански теолози тврде да је реченицу из Псалма 22:6 казао Исус: **„А ја сам црв, а не човек; подсмех људима и руг народу.“** Што је у складу са Павловом оптужбом да се Христ осрамотио: **„Зато дакле да излазимо к Њему изван логора, носећи Његову срамоту.“** (Јеврејима посланица 13:13)

Такође му исказују потпуно непоштовање као што стоји у Јеванђељу по Луки 8:2-3: **„И неке жене које беху исцељене од злих духова и болести: Марија, која се зваше Магдалина, из које седам ђавола изиђе, и Јована, жена Хузе пристава Иродовог, и Сусана, и друге многе које служаху Њему имањем својим.“**

Упркос томе у Књизи Поновљеног закона 23:18 пише: **„Не носи у дом Господа Бога свог ни по каквом завету плате курвине ни цене од пса, јер је обоје гад пред Господом Богом твојим.“**

Посланик Мухаммед

Исус је казао јеврејима да им се након њега ни један посланик неће појавити међу њима и да ће им Царство Божје бити одузето и дато народу који га више заслужује: „**Зато вам кажем да ће се од вас узети царство Божје, и даће се народу који његове родове доноси.**“ (Јеванђеље по Матеју 21:43)

Овај народ потекао је од Ишмаела, кога су Јевреји одбацили.¹⁰¹ Кур'ан наводи: „**А када Иса (Исус), син Маријин, рече: 'О синови Израилови, ја сам вам Аллахов посланик да вам потврдим пре мене објављени Теврат (Тору) и да вам донесем радосну вест о посланику чије је име Ахмед, који ће после мене доћи' - и кад им је он донео јасне доказе, они рекоше: 'Ово је права враџбина!'**“ (Кур'ан, 61:6)

У Новом завету, Исус пророкује долазак Мухаммеда кроз ове речи: „**Него вам ја истину говорим: боље је за вас да ја идем; јер ако не идем, утешитељ¹⁰² неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу Га к вама. И када он дође, покараће свет за грех, и за правду, и за суд. А кад дође Он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину; јер неће од себе говорити, него ће говорити шта чује, и јавиће вам шта ће бити унапред. Он ће ме прославити...**“ (Јеванђеље по Јовану 16:7-14)

¹⁰¹ Упркос томе што су јевреји одбацили потомке Ишмаила, Арапе, и што нису прихватили Мухаммеда као њиховог посланика иако је он савршено одговарао опису посланика у Тори, Кур'ан је ипак према јеврејима праведан. (Кур'ан 2:47). Многе приче из Кур'ана говоре о њима и њиховим посланицима, нарочито о Мојсију, који је по имену споменут 136 пута. Осим тога посланик Мухаммед је охрабривао муслимане да poste сваке године на 10. Мухаррам (први месец исламског календара) и дан пре тога у знак захвалности Аллаху због спасавања Мојсија и деце Израилеве од армије Фараона раздвајањем Црвеног мора. Муслимани су због тога и постили у сећање на овај догађај већ више од 14 векова и такође верују и гаје велико поштовање према свим посланицима народа Израилева. С тога, многе муслиманске породице дају својој деци имена ових посланика.

¹⁰² Термин „утешитељ“ коришћен је у много верзија Библије, укључујући и стара издања попут Верзије Краља Џејмса.

Од тог времена, ко је прославио Исуса више од Мухаммеда?¹⁰³

Кур'ан наводи ајет: „**Први храм саграђен за људе јесте онај у Меки, благословљен је он и путоказ световима.**” (Кур'ан, 3:96)

Посланик Аврам је поменут код истог места где је изградио темеље свете Божје Куће (Ка'бе), указујући да је то био безводни крај. У Кур'ану се наводи: „**Господару наш, ја сам неке потомке своје населио у долини у којој се ништа не сеје, код Твога Часнога храма.**” (Кур'ану, 14:37).

Шта више, Исаија 21:13 такође помиње откровења из Арабије. Чињеница да је посланик Мухаммед био неписмен и да није умео да чита поменута је у Библији: „**Или да дају књигу оном који не зна читати говорећи: Читај то; а он рече: ‘Не знам читати.’**” (Исаија, 29:12)

У Бухаријевој збирци хадиса налазимо следеће о првом откровењу Посланику Ислама: „**Био је у пећини када му је анђео Гаврило дошао и рекао: 'Учи!' – ‘Не знам учити (читати)’- одговорио је Посланик. ‘Затим ме је узео к себи – казао је он – и стиснуо толико да ме је мука спопала, а потом пустио и казао: „Учи!”- „Не знам учити” – казао сам, а он ме узео и трећи пут стегну, па пусти и рече: „Учи у име твог Господара који је све створио. Створио је човека од угрушка. Учи, читај, а твој је Господар најплеменитији.’”**”¹⁰⁴

Кур'ан наводи: „**Онима који ће следити Посланика, Веровесника који неће знати ни да чита ни да пише, којег они код себе, у Тори и Јеванђељу, записаног налазе.**” (Кур'ан, 7, 157)

¹⁰³ Многи су отишли у крајност када је у питању Исус Христ. Неки су га одбацили и нису штедели труда да га омаловаже, док су други касније негирани његово постојање у целости га сматрајући измишљеним историјским ликом. Што се Исусових учења вере у само једног истинског Бога тиче, његови такозвани следбеници отишли су у другом правцу. Једино је Ислам објавио његово посланство и истинску улогу и бранио је његов лик.

¹⁰⁴ Бележи Бухари, хадис бр.3.

У Арабији 571. године, пророчанство Исуса и његових претходника се испунило. Утешитељ је рођен међу децом Ишмаила,¹⁰⁵ који су вековима након Аврама и Ишмаила постали многобошци и идолопоклоници. Мухаммед се истицао међу својим народом јединственошћу свог карактера, борбом за истину и његовом самилошћу према сиромашнима и слабима. Постао је познат као *Садик* (Истинољубиви) и *Емин* (Поверљиви) међу својим народом. Био је изабран од Свемогућег Аллаха у својој четрдесетој години да буде Његов последњи пророк и посланик целом човечанству. Проповедао је веровање и једноћу Аллаха, Творца, који једини заслужује да буде обожаван, Одржаваоца целог универзума и свег унутар њега.

Бог је подржао Посланика Мухаммеда многим чудима која су потврђена од стране сведока, попут дељења месеца (Кур'ан 54:1) или урагана који је Он послао да се супротстави свеобухватном нападу непријатеља на Медину (Кур'ан 33:9). Таква чудеса поменута су у Кур'ану након њиховог одигравања, а неверници тог времена, који су били нестрпљиви да пронађу грешке у Кур'ану, нису нашли никакве контрадикције између навода у Кур'ану и стварних догађаја. Захваљујући томе, многи су својевољно пригрлили Ислам. Што се тиче верника, та чуда су учврстила њихову веру и веровање у Аллаха и Његовог Посланика. Многа друга чуда такође су поменута у хадисима, попут попицања воде између прстију посланика Мухаммеда, увећања количине хране током копања ровова око Медине, прича о стварима које ће се догодити и непознатим стварима које му је Аллах предочио. Међутим, живо чудо Посланика је Кур'ан јер се у њему спомињу линвистичка, научна и законодавна питања чудотворне природе.

Посланик Мухаммед је живео међу својим следбеницима, својом породицом и људима. Не постоји ништа у вези њега што је

¹⁰⁵ Упркос чињеници да је Ишмаил био најстарији син посланика Аврама што је јасно описано у Књизи Постања 16:16: „А беше Авраму осамдесет и шест година кад му Агара роди Ишмаила,” и у Књизи Постања 21:5: „А Авраму беше сто година кад му се роди син Исак,” што је у контрадикцији са библијском Књигом Постања 22:2: „И рече му Бог, 'Узми сада сина твог, јединца свог милог.'”

било непознато нити тајно. Његов живот је био отворена књига. Највећи део детаља из његовог живота познати су онима који су поверовали у његово посланство у име Бога и који су се жртвовали зарад свог веровања у Њега, док Мухаммед није имао шта да им да осим откровења које је примио од Господара свих бића.

Проповедао је поруку братства под заставом Ислама, у коме није било разликовања према раси, боји, језику, богатству нити полу. Ово је потврђено речима Бога у Кур'ану: **„О људи, Ми смо вас створили од мушкарца и жене и учинили вас племенима и народима да бисте се препознавали. Најугледнији од вас код Аллаха је онај који Га се највише боји; Аллах је, уистину, Онај Који све и у потпуности зна.”** (Кур'ан, 49:13)

Посланик је истицао да порекло нема вредност код Бога.¹⁰⁶ Казао је: **„Ваш Господар је један, и ваш отац (Адам) је један. Није бољи Арапин од неарапина, нити неарапин од Арапина; и бела особа није боља од црне особе, нити је црна особа боља од беле – осим по богобојазности.”**¹⁰⁷

Ово значи да су скрушеност и правичност критеријуми на основу којих Бог суди људима, без обзира на боју или расу.

Ропство је било широко распрострањено по свету и било је забрањено у религијама створених од људи тог времена као и у самој Библији, у Књизи Постања 9:25-27, у Књизи Изласка 21:2-12 и Посланици Ефенижанима 6:5. Када је Бог послао Мухаммеда са последњом Својом Објавом ослобађање робова је постало једно од највећих добрих дела која су приближавала човека Богу као и начин да се човек искупи за почињене грехе. Бог каже у Кур'ану:

¹⁰⁶ Ебу Лебеб, ујак Посланика Мухаммеда, одбацио је Божју поруку и био је заклет непријатељ Посланику и муслиманима. Услед тога, објављени су кур'ански ајети који га осуђују и загарантован му је Пакао. Његово сродство са Послаником му није обезбедило заштиту од вечне казне.

¹⁰⁷ Бележи Ахмед, бр.231059.

„Па зашто он на благодатима захвалан био није? – А шта ти мислиш: како се може на благодатима захвалан бити? – Роба ропства ослободити.” (Кур'ан 90:11-13)

Посланик Мухаммед био је послат као: **„милост свим световима.”** (Кур'ан 21:107). Посланик Мухаммед је казао: **„Аллах је према онима који су милостиви милостив. Будите милостиви према онима који су на Земљи, смиловаће вам се Онај Који је на небесима.”**¹⁰⁸

У још једном од хадиса се наводи: **„Ко год не буде милостив према људима, Аллах неће према њему бити милостив.”**¹⁰⁹

Посланик Мухаммед био је живи пример милости. Аллах каже: **„Са Аллаховом милошћу ти си благ према њима; а да си груб и тврдог срца, сигурно би побегли на све стране од тебе. Зато им праштај и моли да им буде опроштено, и договарај се са њима.”** (Кур'ану 3:159)

Једном је један бедуин ушао у џамију и почео да врши малу нужду. Посланикови *асхаби* су пожурили да га зауставе, али је Посланик казао: **„Не дирајте га, оставите га на миру.”** Пошто је бедуин завршио, Посланик му је пришао и казао: **„Џамије нису предвиђене да се прљају и да се у њима врши нужда, већ само да се у њима слави и велича Аллах, обавља молитва и учи Кур'ан.”** Посланик је потом наредио да се донесе кофа воде и опере нечисто место.¹¹⁰

Опростио је бедуину који се грубо понео према њему иако је он био државни поглавар. Енес ибн Малик наводи: **„Једном приликом сам шетао са Божјим послаником који је био одевен у дебелу одору сашивену у Нацрану која је била грубих рубова. Бедуин га је сустигао и јако повукао за огртач. Видео сам да се ивица огртача јасно урезала у Послаников врат од силине којом је повучен.**

¹⁰⁸ Бележи Тирмизи, бр.1928.

¹⁰⁹ Бележи Муслим, бр.5983.

¹¹⁰ Бележи Муслим, бр.611.

Бедуин му је потом казао: „Мухаммеде! Нареди да ми се удели нешто новца од онога што је Аллах теби дао.” Посланик се окренуо према њему, осмехнуо се и наредио да му се исплати нешто новца.¹¹¹

Посланик је опростио и Хатибу који је починио велеиздају обавестивши непријатеља, племе Курејша о плановима Посланика. Хатиб је једној жени предао писмо и платио јој да га однесе Курејшима. Аллах је обавестио Посланика о његовом плану па је овај послао двојицу да је стигну и одузму јој писмо. Посланик не само да је опростио Хатибу већ га је и похвалио због претходне подршке Исламу.¹¹²

Био је благ учитељ и пријатан према онима који би погрешили при молитви, величању и спомињању Аллаха и слично. Му'авиа Ибн Ал Хакам преноси: „**Док сам обављао молитву са Аллаховим послаником, један човек је кинуо и ја сам му казао 'Јархамук Аллах' (Бог ти се смиловао). Људи су ме чудно погледали, па сам казао: 'Немала ме мајка! Зашто сви тако гледате у мене?' Људи су се лупили шакама по бутинама и онда сам схватио да су ме упозоравали да ћутим, па сам ућутао. Када је Божји посланик завршио са молитвом, позвао ме је. Нити ме је градио нити ме је ударио, нити је био груб према мени. Никада нисам срео таквог учитеља ни пре ни после њега. Само ми је казао: „Током наше молитва није дозвољен обичан људски говор већ се у њој слави и велича Аллах и учи Кур'ан.**”¹¹³

Посланик је био самилостан чак и према својим непријатељима и веома тешко му је било што одбијају да прихвате истину. У Курану стоји: „**Па зар ћеш ти да пукнеш од туге за њима, ако они у овај говор неће да поверују?!** (Куран 18:6)

¹¹¹ Бележи Бухари, бр.3080.

¹¹² Бележи Бухари, бр.3080.

¹¹³ Муслим 115.

Чак је опростио онима који су покушали да га убију и да му нашкоде, иако је могао жестоко да их казни да је хтео. Једном се десило да је Гаварат ибн Ал Хаарит покушао да га убије у сну. Међутим, Посланик се пробудио и савладао га, а потом му је опростио и пустио га, чак и пошто му је говорио о Исламу, а овај одбио да га прихвати.¹¹⁴

Када је Абдуллах ибн Убајј вођа лицемера у Медини, који је дуго времена сплеткарио против Посланика, умро, Посланик је хтео да тражи опроста за њега више од 70 пута и чак је молио Бога за њега све док Узвишени Аллах није спустио ајет у коме је Бог благо прекорио Мухаммеда што то чини: **„И ниједном од њих, кад умре, немој да обавиш погребну молитву, и немој да стојиш над његовим гробом. Они, у Бога и Његовог Посланика, заиста, нису веровали и као неверници они умиру.“** (Кур'ан 9:84)

Мухаммедови непријатељи су чак ишли дотле да су њега и његове следбенике финансијски и друштвено бојкотовали, па су они остали у том стању немаштине две или три године све док нису постали слаби и преморени. Када је по преласку у Медину Посланик ојачао у политичком смислу, његови су следбеници ухватили Сумама ибн Усала, поглавара племена Бану Ханифа, једног од најмоћнијих арапских владара пре појаве Ислама. Сумама је био на путу за Медину са намером да убије Посланика. Међутим Мухаммедова љубазност према њима учинила је да он и његови следбеници прихвате Ислам, а заузврат је Сумама решио да казни Курејше бојкотујући их, иако је то утицало на његов веома профитабилан пословни однос са племеном Курејш. Наредио је својим људима да Курејшима не продају залихе хране и робе и заклео се да са бојкотом неће престати све док Посланик то од њега не затражи. Бојкот је постепено почео да делује, цене су скочиле, а многи многобошци су оскудевали са храном. Курајши су молили Мухаммеда да каже Сумама да прекине бојкот. Упркос томе што су Курејшије Мухаммеду и његовим

¹¹⁴ Бележи Ахмед, бр.14635.

следбеницима наносили годинама велико зло, и упркос томе што је Посланик имао прилику овим да им се освети и натера их да прихвате Ислам, он је одлучио да им опрости и наредио је да се прекине бојкот.¹¹⁵

Такође када се победоносно вратио у Мекку, свој родни град из кога су га истерали мекански пагани, они су били сигурни да ће им се Посланик осветити. Међутим, он је стао испред врата Ка'бе и казао им: „**Како мислите да бих требао да се сада однесем према вама?**” “Милошћу, опростом и благошћу племенити брате, син племенитог,” одговорили су. “Нека тако буде,” казао је Посланик. “Говорим вам онако како је посланик Јосиф казао својој браћи: *‘Никаква кривица вам неће бити наметнута. Аллах ће вам опростити; а Он је најмилоснији међу милостивима.*”¹¹⁶ Затим им је казао: “Идите, слободни сте.”¹¹⁷

Ебу Суфјан, чувени вођа племена Курејш био је заклето непријатељ посланика Мухаммеда и трудио се из петних жила да уништи Ислам и муслимане. Међутим, када се Посланик победоносно вратио у Мекку након дуго времена, он му се није осветио. Пошто је Ебу Суфјан касније својевољно прихватио Ислам, Посланик се потрудио да му пружи неке привилегије како би одржао свој престиж међу људима. Посланик је казао: „**Ко год уђе у Ебу Суфјанову кућу биће безбедан, ко год уђе у своју кућу и затвори врата, биће безбедан и ко год уђе у простор око Ка'бе биће безбедан.**”¹¹⁸

Такође је опростио Икрими ибн Ебу Цехлу, једном од познатих вођа племена Курејш због огромне нетрпељивости коју је овај гајио према њему. Када се Икрима приближио Мекки, Посланик је казао својим следбеницима: „**Икрима ибн Ебу Цехл ће вам доћи као верник и исељеник, па му не вређајте оца. Вређање**

¹¹⁵ Ибн Хишам, Биографија Божјег посланика, стр. 57.

¹¹⁶ Кур'ан, 12:92.

¹¹⁷ Ес-Сунен ел-Кубра, бр.18648.

¹¹⁸ Бележи Бухари, бр. 4577.

мртвих повређује живе, а не допире до умрлих.” Посланик га је затим пријатно дочекао.¹¹⁹

Посланик је такође помиловао Умаира Ибн Вахба који је покушао да га убије уз помоћ Суфјана ибн Умајје када га је Посланик обавестио о завери коју су сковали.¹²⁰ Чак је и самом

¹¹⁹ Бележи Ел Хаким, том 3, стр. 269.

¹²⁰ Суфјан, један од истакнутих људи из племена Курејш је био изузетно депримиран јер су му отац и брат погинули у бици на Бедру, у првој великој бици између муслимана и пагана из племена Курејш. Пре него што је Посланик пребегао у Медину Умаир ибн Вахб је Посланику и његовим следбеницима наносио велико зло. Иако је после битке на Бедру избегао смрт и заточеништво, његов син Вахб је заробљен. Суфјан и Умаир седели су покрај Ка'бе и разговарали, наравно, о бици на Бедру када је Умаир рекао: „Да нисам толико у дуговима које не могу да отплатим и да ми деца нису тако мала, да би се веома напатила када би се мени нешто десило, отишао бих у Медину под изговором да хоћу да платим откуп за свога заробљеног сина и убио бих Мухаммеда.” Сафуан је схватио да му се указује сјајна прилика. Одговорио му је: „Не брини за дуг, ја ћу га отплатити. Не секирај се за децу, ја ћу бринути о њима. Неће им фалити ништа што могу да им пружим.” Умаир је био озбиљан у својој намери и није предложио тако нешто да би сада одустао од тога. Обећао је свом пријатељу да ће што пре кренути на пут и тражио је од Суфјана да ником ни речи не говори о њиховом договору. Да би успели у својој намери све је обавезно морало остати скривено. Умаир је дао да му се мач наоштри и отрује. Потом је тајно пошао пут Медине ником не рекавши која је сврха његовог путовања. У Медини је Омер ибн Хатаб седео са групом муслимана и причао је о победи на Бедру. Одједном се појавио Умаир. Први га је приметио Омер када је сјахао на улазу у Посланикову џамију. Видевши то Омер је рекао својим пријатељима да је Умаир могао доћи само да направи неко зло јер је и раније правио невоље и непријатељима је на дан битке на Бадру рекао колико отприлике има муслимана. Омер је потом отишао Посланику и обавестио га да је Умаир дошао. Посланик је замолио Омера да пусти Умаира да уђе. Омер је одузео Умаиру појас са мачем и обесио га себи око врата, па га је пустио к Посланику. Када је Посланик видео како Омер са Умаириновим мачем око врата вуче Умаира, рекао му је да га пусти, а Умаиру да му приђе ближе. Да би разбио напетост, Умаир је све присутне поздравио паганским поздравом: „Срећно вам јутро!” Посланик му је одговорио: „Бог нас је благословио поздравом бољем од твога, Умаире, поздравом који носи мир и којим се поздрављају људи у Рају.” „Тако ми Бога, Мухаммеде, тек сам недавно чуо за то!” Посланик га је онда упитао зашто је допутовао у Медину. Умаир је искористио већ спремљен изговор рекавши: „Дошао сам због заробљеника који је у вашој власти. Желео бих да те замолим да будеш благ према њему.” Посланик га је упитао зашто са собом носи мач. Умаир му је узвратио: „К врагу с овим мачевима! Стварно су бескорисни!”

Суфјану ибн Умајји опростио и дао му велики поклон у виду 300 камила из три узастопна пута¹²¹ и то док још увек није био муслиман. Када је Суфјан видео колико је Посланик дарежљив упркост томе што је живео аскетским животом, са радошћу је прихватио Ислам и казао: „Краљеви не дају овакве поклоне својевољно. Такав поклон може дати само Божји посланик. Сведочим да нема другог Бога осим Аллага и да си ти Његов посланик.”¹²²

Не само да је помиловао Сухајла ибн Амра, свог заклетог непријатеља који је користио своје песничке вештине да клевеће муслимане и сатирично представља Посланика у јавности, већ је и од својих следбеника тражио да према Сухајлу буду љубазни и да ни на који начин не повреде његова осећања. Казао им је: **„Нека онај ко сретне Сухајла ибн Амра не гледа га оштро. Пустите Сухајла да иде у миру.”**¹²³ И још је казао: **„Тако ми Бога, он је мудар и племенит човек, такви људи не могу игнорисати Ислам.”**¹²⁴

Посланик је поновио питање која је сврха Умаиоровог путовања и нагласио је да жели да чује истину. Умаир је опет рекао да је само дошао због заробљеника и да тренутно не постоји ниједан други разлог његове посете Медини. „Уистину, постоји.”- Рекао му је Посланик. „Седео си са Суфјаном ибн Умајјом код Ка'бе и причао си о губицима које је претрпело племе Курејш у бици на Бедру, а онда си му рекао - да ми није дугова и деце, отишао бих да убијем Мухаммеда. Суфјан ти је рекао да ће платити твоје дугове и пазити твоју децу ако ме убијеш. Али Бог се постарао да се твој план изјалови.” Изненађен, Умаир је изјавио: „Сведочим да си ти Божји посланик. Говорили смо да лажеш када си нам причао о вери и објавама које ти је Бог послао. Томе о чему говориш нико није присуствовао осим Суфјана и мене. Тако ми Бога, знам да ти нико до самог Бога није могао рећи о овоме. Нека је слављен Бог који ме је довео до тога да прихватим Ислам и показао ми прави пут. Сведочим да нема другог Бога осим Бога једнога и да си ти Његов посланик.” Посланик се окренуо својим следбеницима и рекао: „Упознајте свог брата са Исламом, научите га Кур'ан и ослободите његовог заробљеника.” (Ал Муџам Ал Кабир, 118)

¹²¹ Бележи Муслим, бр. 5975.

¹²² Канз Ал Умаал, 30170.

¹²³ Ибн Абд Ал Барр, Ал исти'ааб, том 3, стр. 57.

¹²⁴ Усд Ел Габаха, том2, стр. 346.

Посланик је помиловао и Фудајла ибн Умаира, једног од главешина Курејша који је покушао да га убије док је Посланик кружио око Ка'бе у Мекки.¹²⁵

Међу онима којима је опростио била је и Хинд кћер Утбаха и жена Ебу Суфјана, чувеног вође Курејша, иако је она искасапила тела неких Посланикових следбеника и блиских пријатеља после битке на Ухуду и често је подстицала пагане да се боре против Посланика и његових следбеника.¹²⁶ Бројним другим особама је опростио укључујући и Зејнеб, кћер Ел Хааритову, јеврејку која је покушала да га убије спремивши му за оброк отровано јагње;¹²⁷ опростио је и јеврејима из племена Ел Мусталик који су се удружили са племенима која су напала Медину и јеврејима из Хајбара који су се жестоко трудили да униште Ислам и муслимане¹²⁸; опростио је и онима који су натерани против своје воље да се боре против њега у бици на Бедру као и тридесеторици мушкараца који су напали њега и његове људе док се потписивало примирје на Худејбији и заробљеницима из Хаваазина којих је било на хиљаде.¹²⁹

Ово су само неки од многобројних примера како је Посланик био милостив према својим непријатељима и несумњив доказ да је он послат као милост човечанству, јер се никада није светио већ је бирао да опрости и заборави следивши речи Аллахове: **„Они који обуздавају бес и који опраштају људима, а Аллах воли доброчинитеље.”** (Кур'ан, 3:134)

И речи: **“Добро и зло нису исто! Зло добрим узврати, па ће ти душманин твој одједном присни пријатељ постати. То могу постићи само стрпљиви; то могу постићи само врло срећни.”** (Кур'ан, 41:34-35)

¹²⁵ Ибн Кесир, Ел Бидаја вал Нихаја, 4/342.

¹²⁶ Ет Табари, Историја народа и краљева, том 2, стр. 70.

¹²⁷ Бележи Бухари, бр. 3198.

¹²⁸ Ибн Кесир, Посланикова биографија, том 3 стр.376.

¹²⁹ Ибн Хишам, Биографија Божјег Посланика, том 1, стр. 628 и том 5, стр. 162.

Једном је казао Укбаху б. Амиру: „**Хоћеш да ти кажем који су то најлепши манири на овом и на оном свету? Одржати добре односе са онима који са тобом односе прекидају, давати онима који теби не дају и опростити онима који ти учине зло.**”¹³⁰

Такође је казао: „**Аллах уздиже само ону особу која опрашта другима и нема понизног човека коме Аллах неће због тога уздигнути углед.**”¹³¹

Када су његови следбеници дошли пред њега тражећи да се моли Богу да казни његове непријатеље након што су му каменицама поломили зуб и повредили кук и главу до те мере да му је крв лила низ лице, он је само молио: „**Господару, смилуј се мом народу, јер они не знају шта чине.**”¹³²

Никада се не би наљутио због личних ствари. Када би се наљутио то би чинио у име Аллаха, бранећи веру. Говорио је: „**Истински јака особа није она која се бори са другима и победи их; већ је то она особа која се уздржи од беса.**”¹³³

Био је узор скромности. Једном му је дошао човек дрхтећи од страха мислећи да се требао срести са великим краљем. Посланик га је сусрео са великом скромношћу и казао: „**Смири се, ја нисам краљ. Ја сам син жене која је јела скромну храну у Мекки.**”¹³⁴

У још једном од хадиса Посланик је казао: „**Ко у свом срцу буде имао и трунке охолости неће ући у Рај.**”¹³⁵

Када се помрачење сунца поклопио са смрћу Посланиковог сина, Ибрахима, људи су почели да говоре да је то узрок помрачења. Међутим, Посланик их је окупио и изјавио: „**Сунце и**

¹³⁰ Бележи Ел Хаким, бр. 4161.

¹³¹ Бележи Ахмед, бр.7185.

¹³² Бележи Ибн Хибаан, бр. 949.

¹³³ Бележи Муслим, бр. 6595.

¹³⁴ Бележи Ибн Мааџа, бр. 3391.

¹³⁵ Муслим, бр. 225.

Месец су два Аллахова знака. Они се не помрачују ни због чије смрти.”¹³⁶

У још једном хадису, Посланик Мухаммед је опоручио својим следбеницима: **„Немојте ме претерано хвалити као што хришћани хвале Исуса, сина Маријиног. Ја сам једино Божији роб. Па ме називајте Божијим робом и Његовим послаником.”¹³⁷**

Један од следбеника му је једном казао: **„Ти си наш господар и имаш надмоћ над свима нама.”** Посланик се наљутио на такву помисао – а његов бес је био само зарад Аллаха – и одговорио је: **„Једино је Аллах Господар! Ја нисам ничији господар. Не допуштајте ђаволу да вас превари. Не желим да ми се додели виши статус од онога који ми је Аллах доделио. Ја сам једино Аллахов роб и Његов посланик.”¹³⁸**

Шеријат (исламско законодавство) са којим је Аллах послао Посланика Мухаммеда сматра бригу о слабашнима, сиромашнима, онима у потреби и сирочадима саставним делом Ислама. Аллах каже у Кур’ану: **„Знаш ли ти онога који онај свет пориче? Па то је онај који грубо одбија сироче, и који да се нахрани сиромаш не подстиче.”** (Кур'ан 107:1-3)

Занемарујући оне који су у потреби, уз неверовање – дело је које ће човека одвести у Пакао. Аллах наводи у Кур’ану: **„... јер он у Аллаха Великог није веровао и да се нахрани сиромаш – није подстицао.”** (Кур'ан 69:33-34)

Ислам осуђује сваку врсту неправде, агресије или терора над недужнима. Аллах каже: **„Ви не отпочињите борбу! – Аллах, доиста, не воли оне који започињу борбу.”** (Кур’ан 2:190)

У Кур’ану такође стоји: **„Због тога смо Ми прописали Израилевим синовима: ако неко убије некога који није убио**

¹³⁶ Бележи Бухари, бр. 1044.

¹³⁷ Бележи Бухари, бр. 3372.

¹³⁸ Бележи Ахмед, бр. 12295.

никога, или онога који на Земљи неред не чини, као да је све људе поубијао; а ако неко буде узрок да се нечији живот сачува, као да је свим људима живот сачувао. Наши су им посланици доносили јасне доказе, али су многи од њих, и после тога, заиста, на Земљи све границе зла прелазили.” (Кур’ан 5:32)

Тако се описује бруталност убиства у Исламу. Муслимани се чак подстичу да буду пажљиви према животињама и забрањено им је да их на било који начин повређују. Једном приликом посланик Мухаммед је казао: „Једна жена је отишла у Пакао јер је везала мачку, не појивши је нити је хранивши, нити је пустивши да се храни инсектима са земље (па је угинула).”¹³⁹

Другом приликом је Посланик испричао о случају проститутке која је напојила водом пса који је умирао од жеђи, због чега јој је Аллах опростио грехе.¹⁴⁰

Посланик је упитан: „О Божји посланиче, да ли ћемо бити награђени за добро опхођење према животињама?” **Казао је: „Следи награда за свако добро дело према било ком живом бићу – животињи или човеку.”**¹⁴¹

Порука Ислама промовише толеранцију и поштовање права других, укључујући и немуслимане. Посланик Мухаммед је казао: „Ко год учини неправду другоме који је заветом заштићен (тј, немуслиману), или омане у испуњавању права ономе који то право има, или оптерети некога више него што тај може да поднесе, или узме некеме против његове воље – Ја ћу бити његов противник на Дану Судњем.”¹⁴²

¹³⁹ Бележи Муслим, бр. 5804.

¹⁴⁰ Бележи Бухари, бр. 2392.

¹⁴¹ Бележи Бухари, бр. 2323.

¹⁴² Бележи Ебу Давуд, бр. 3054.

Ислам позива вернике да увек врате оно што им је било поверено на чување и да избегавају било какву врсту преваре.

Један хадис гласи: **„Вратите оно шта вам је било поверено ко год вам га је поверио, и не издајте онога ко је вас издао.”**¹⁴³

Ислам такође не одобрава себичност и позива човека да жели другоме оно што жели себи. Посланик је казао: **„Човек се не сматра верником док не жели другоме оно што жели себи.”**¹⁴⁴

Моралност и поштовање жена су такође део поруке Ислама. Посланик је казао: **„Верник са најпотпунијом вером је онај најлепшег понашања. А најбољи међу међу верницима су они који се најбоље опходе према својим женама.”**¹⁴⁵

Такође се наводи хадис: **„Човек је дошао код Посланика и казао: ‘О Божији Посланиче, ко је међу људима најзаслужнији мог лепог понашања?’ Посланик је казао: ‘Твоја мајка.’ Човек је питао, ‘Ко следећи?’ Посланик је одговорио, ‘Твоја мајка.’ Човек је опет питао, ‘Ко је следећи?’ Посланик је опет одговорио, ‘Твоја мајка.’ Кад је човек питао четврти пут, Посланик је одговорио, ‘Затим твој отац.’”**¹⁴⁶

По исламском учењу, награда за послушност и бригу о мајци је Рај. Посланик је упутио човека који га је консултовао у вези одласка у цихад док је имао мајку о којој се морао старати речима: **„Остани са њом јер се Рај налази под мајчиним ногама.”**¹⁴⁷

Посланик је такође казао: **„Ко год има ћерку и не унижава је наспрам свог сина ући ће у Рај.”**¹⁴⁸

¹⁴³ Бележи Тирмизи, бр. 1261.

¹⁴⁴ Бележи Бухари, бр. 13.

¹⁴⁵ Бележи Ахмед, бр. 7374.

¹⁴⁶ Бележи Муслим, бр. 6452.

¹⁴⁷ Бележи Ан-Насаи, бр. 3106.

¹⁴⁸ Бележи Ахмед, бр. 1966.

И: „Ко год има две ћерке или две сестре и према њима се лепо односи све док су са њим биће мој присни друг у Рају.”¹⁴⁹

Узгред, јасно је да је љубазност према жени снажно истакнута у исламском учењу и дело је које нас може одвести у Рај.

По шеријату, мушкарци су одговорни за добробит жена, било да је он отац, син, брат или чак владар. Жена има право на свој део наследства, на мираз у време венчања, да изабере за кога жели да се уда, и да се уда поново након развода ако то жели.¹⁵⁰ Аллах каже: **„Оне имају исто толико права колико и дужности, према закону.“** (Кур’ан, 2:228)

¹⁴⁹ Бележи Ибн Еби Шажбах, бр. 21279.

¹⁵⁰ У Левитском закону 15:19-30, налазимо: **„А жена кад има време, кад иде крв од тела њеног, нека се одваја седам дана, и ко је се год дотакне, да је нечист до вечера. И на шта год легне док се одваја, да је нечисто, и на шта год седне, да је нечисто. И ко се дотакне постеље њене, нека опере хаљине своје и нека се окупа у води, и биће нечист до вечера. И шта би год било на постељини њеној или на чем је она седела, па се ко дотакне тога, да је нечист до вечера. А ко би спавао с њом те би нечистота њена дошла на њ, да је нечист седам дана, и постељина на којој лежи да је нечиста. А жена, од које би ишла крв дуго времена или осим обичног времена или у обично време, али дуже, докле год тече нечистота њена биће нечиста као у време када се одваја. Постељина на којој лежи докле јој год крв иде, да јој је као постеља кад се одваја; и на чем би год седела да је нечисто као што је нечисто кад се одваја. И ко се год дотакне тих ствари, нечист је; зато нека опере хаљине своје и окупа се у води, и биће нечист до вечера. А кад се очисти од течења крви своје, нека броји седам дана, па онда да је чиста. И у осми дан нека узме две грилице или два голубића, и нека их однесе свештенику на врата шатора од састанка. И нека свештеник принесе једно на жртву за грех а друго на жртву паљеницу, очистиће је свештеник пред Господом од течења нечистоте њене.”**

Библија не само да осуђује жену на доживотну нечистоћу и према њој се односи као извору нечистоће, такође је третира као преступника који је извршио злочин и коме треба покајање као да је то био њен избор. Библија често осликава жену на понижавајући начин. У Првој Посланици Тимотеју 5:10, сматра се „добрим чином” за удовицу да пере ноге свецима. Она је зла (Закарије 5:8) и требала би бити приморана да се уда за брата свог мужа након његове смрти. (Поновљени закон 25:5) Она је неподобна за наследство у присуству мушке родбине. (Поновљени закон 21:15-17 и Бројеви 27:1-11) И мушкарац задржава право да прода своју ћерку. (Књига Изласка 21:7) Шта више, поновна удаја након развода је забрањена за жену. (Јеванђеље по Матеју 5:32)

Ислам такође подстиче доброту према родитељима и самилосно опхођење према њима чак и када се они поставе непријатељски према Исламу. Аллах каже: „**Ми смо заповедили човеку да буде послушан својим родитељима. Мајка га носи, из слабости у слабост, и доји га у току две године. Буди захвалан Мени и својим родитељима, код Мене је крајње одредиште. А ако буду настојали да те наговоре да Мени у обожавању придружуваш оно о чему ништа не знаш, ти их не слушај и према њима се, на овом свету, великодушно понашај. И следи Пут онога који се обраћа Мени искрено; Мени ћете после да се врате и Ја ћу о ономе што сте радили да вас обавестим.**“ (Кур’ан 31:14-15)

Ислам такође позива на благ и саосећајан однос према другима. Посланик је казао: „**Пакао је забрањен свакоме ко се према другима односи са љубазношћу, разумевањем, самилошћу и отвореношћу.**”¹⁵¹

Посланик је једном приликом упитао присутне: „**Хоћете ли да вам кажем ко ће бити становници Пакла? 'Хоћемо, одговорили су.' То ће бити свака груба, умишљена и охола особа.**”¹⁵²

Ислам признаје и поштује људска права и примена шеријатског закона гарантује живот у миру и хармонији међу људима. Посланик је казао: „**Губитници међу мојим народом су они који долазе на Судњи дан са молитвама и постом и милостињом, ипак са собом понесу и гнусна дела, пошто су вређали, злостављали, крали, тукли или убијали друге. Па ће они о које су се огрешили узети њихова добра дела себи док им се не надокнади за зло које им је учињено. Када се њихова добра дела тиме исцрпе и још увек остану дужни, лоша дела оних којима је неправда учињена биће им придодата све док не заврше у Ватри.**”¹⁵³

¹⁵¹ Ахмед, бр. 3937.

¹⁵² Муслим, бр. 7136.

¹⁵³ Муслим, бр. 6531.

Ислам такође позива на правду и толеранцију чак и према непријатељу. Аллах каже: „**О ви који верујете, извршавајте дужности према Аллаху, и праведно сведочите. Нека вас мржња коју према неким људима носите никако не наведе да будете неправедни! Будите праведни, то је најближе богобојазности, и бојте се Аллаха. Аллах, заиста, у потпуности зна оно што чините.**“ (Кур‘ан 5:8)

Ислам је свеобухватна религија која задовољава потребе ума, тела и душе, и подесна је за све људе свих времена. Налаже чињење свих добрих дела и наређује остављање злих дела.¹⁵⁴ Пре своје мисије, Посланик је био ожењен Хатицом, богатом женом из Мекке, за коју је радио као трговац. Када су вести о његовом посланству обелодањене јавности, његов народ му је понудио неизмерно богатство, чак му нудећи крунисање за краља само ако би одустао од свог позива Аллаху. Одбио је и наставио путем изабраним за њега од Аллаха; путем који је подразумевао

¹⁵⁴ Међу многим доказима Мухаммедовог посланства је чињеница да је он био неписмен човек који је живео у окружењу коме је недостајало образовање. Упркос томе, донео је комплетан закон који се дотицао сваког аспекта људског живота свих времена у погледу вере, дела богослужења, пословања, морала, итд. Увео је савршене системе брака, развода, трудноће, родитељства, издржавања, наследства, родбинских веза и комшијских односа, кажњавања за криминалне поступке, људских права, политике, економије, друштвеног живота, бонтона (како се понашати при јелу, пићу, облачењу, путовању, спавању, устајању, зевању, кијању, тражењу дозволе, посети болесних, личној хигијени, итд). Посланик је сасвим озбиљно схватао учења на која је позивао.

Да је Мухаммедов циљ била лична корист или слава, против њега би говорило само учење да се требају обављати одређена дела попут обављања ритуалног прања и обављања молитве пет пута дневно, прања након сексуалног односа, поста- чак и без воде – целог месеца од зоре до заласка сунца сваке године (нарочито у Арабији, која је углавном пустињска земља са неподношљивим температурама), а камоли забрана дела која су била пожељна од стране већине попут опијања, прелјубе, камате, коцке, итд. Наводи се у Поновљеном закону 18:20 и Јеремији 14:15 да Бог осуђује сваког ко лажно тврди посланство осуђујући Ананију на смрт за мање од годину дана. (Јеремија 28:15-17) Мисија посланика Мухаммеда, с друге стране, трајала је 23 године, а данас је Ислам најбрже растућа вера на свету. Током свог животног века имао је Божју подршку у сваком тренутку.

свакојаче врсте патње зарад ширења Божје Речи. Упркос свој моћи и ауторитету који су му били на дохват руке након ширења своје поруке, и даље је ипак водио веома једноставан живот, без луксуза, који је могао поседовати само да је пожелео. Уместо тога, спавао је на грубој сламеној простирци у својој кући од блата. Он и његова породица често нису имали шта вечерати неколико вечери за редом јер у кући није било хране, а већи део хлеба којим су располагали прављен је од јечма.¹⁵⁵

У време смрти, његов штит је заложен једном јеврејину у замену за нешто јечма како би његова породица могла направити хлеб.

Посветио је скоро читав свој животни век трудећи се да људи раде оно зашта су суштински створени, а то је да верују у Аллаха као јединог правога Бога. Казао је Бог у Кур'ану: „**Цинне и људе сам створио само зато да Ме обожавају.**” (Кур'ан 51:56) Са циљем да их та покорност Богу доведе до праве среће и спаси их од невоља овог и оног света.

Посланик Мухаммед, последњи од Божјих посланика и веровесника, умро је 632. године, остављајући нам Кур'ан, последњу Божју објаву и његова учења да се према њима управља читаво човечанство све до Судњег дана.

Амерички писац, Мајкл Харт каже у својој књизи, где је Мухаммед – коме је доделио прво место међу 100 најутицајнијих људи у историји – „био једини човек у историји који је био крајње успешан како на секуларном, тако и верском нивоу.”¹⁵⁶ Ова јединствена комбинација дала му је право да буде класификован као највећи, најутицајнији човек на свету. Вилијам Мур, раније споменути шкотски историчар, хвалио је јасноћу речи посланика Мухаммеда и једноставност његове вере. Такође је казао да је Посланик остварио чудесна дела и да није постојао ни један човек

¹⁵⁵ Бележи Тирмизи, бр. 2400.

¹⁵⁶ Мајкл Џ Харт, 100: Листа најутицајнијих људи у историји.

у историји који је успео да пробуди душе и оживи леп морал и врлине за тако кратко време као што је он то учинио.

Познати историчар, Џорџ Бернард Шо, у својој књизи каже да је свет био у очајничкој потреби за човеком Мухаммедовог интелекта, који је био посланик који је увек постављао своју веру на место поштовања и части. Додао је да је Ислам био религија најспособнија да се прилагоди свим цивилизацијама у свим временима и да ће се у Европи брзо раширити упркос чињеници да је свештенство Средњег века слику Мухаммеда осликало црном бојом и представило га непријатељем хришћанства. Шо додаје: „Ја сам га проучавао – диван човек – и по мом мишљењу, далеко од тога да је био анти-Христ, пре би требао бити зван Спасиоцем човечанства.” Он наставља: „Ја верујем да када би човеку попут њега дали да управља читавим модерним светом, он би успео да реши светске проблеме на начин који би донео толико пожељан мир и срећу...”¹⁵⁷

Алфонс д Лемартен, чувени француски поета, каже у својој књизи из 1854: „Човек није никада себи, добровољно или принудно, поставио узвишенији циљ, јер је овакав циљ био изван људске моћи, а то је подривање сујевеља између створења и Створитеља... Човек никада за тако кратко време није остварио тако велику и трајну револуцију у свету... Ако су величина нечије сврхе, оскудност средстава и неизмерност резултата три критеријума људске генијалности, ко би се из модерне историје усудио да се упореди са Мухаммедом? Додиривао је душе. На основу књиге чије је свако слово постало закон, створио је духовну народност ујединивши људе свих језика и раса. Његова уздржљивост у победи, његова амбиција, у потпуности посвећена идеји, он ни у ком случају није хрлио за царством... Према свим стандардима на основу којих се људска величина може мерити, можемо упитати: ‘Постоји ли човек већи од њега?’”¹⁵⁸

¹⁵⁷ Џорџ Бернард Шо, Првобитни Ислам, том.1, бр.8, 1936.

¹⁵⁸ Алфонс Д Ламартен, Histoire de la Turquie, том други, стр. 276-277.

Др. Ваглиери каже у својој књизи: „Мухаммед, као проповедник вере у Бога, био је благ и милостив чак и према сопственим непријатељима. У њему су биле помешане правда и милост, две најплеменитије врлине које људски ум може замислити. Ово је лако потврдити многим примерима који се налазе у његовим биографијама.”¹⁵⁹

Др. Готлиб Вилхелм Лајтнер, реномирани оријенталиста је казао: „Не могу боље закључити ово обраћање него тиме што ћу изразити наду да ће доћи дан када ће хришћани више поштовати Христа тако што ће такође поштовати Мухаммеда. Постоји заједничка основа Ислама и хришћанства, и бољи је хришћанин онај који цени истине које је изговорио посланик Мухаммед.”¹⁶⁰

¹⁵⁹ Др. Ваглиер, *Apologia dell' Islamismo*.

¹⁶⁰ Исламски преглед, Мај 1961, стране 6-10.

Доктрине хришћанства и ислама

Многи хришћански правци верују у следећих пет доктрина:

- 1) Тројство
- 2) Исусово божанство
- 3) Божанско синовство Исусово
- 4) Исконски грех
- 5) Искуљење

Једноћа Аллаха у Исламу, као једног и јединог Бога који заслужује да буде обожаван и мољен за помоћ, је темељно веровање сваког муслимана, насупротив троједног Бога многих хришћанских праваца. Ислам овакво обожавање Исуса види као повратак паганизму.¹⁶¹ Како је описано у Кур'ану, Исус није био оваплоћење Бога већ Његов посланик и гласник и, као и сваки други посланик, био је људско биће у сваком аспекту. Ислам такође одбацује божанско синовство Исуса и не прихвата догму исконског греха, намесничко жртвовање у циљу чишћења од греха и искупљење.

Основне доктрине вере у Исламу су следећих шест:

- 1) Веровање у једноћу Бога
- 2) Веровање у постојање анђела
- 3) Веровање у објављене Књиге
- 4) Веровање у Божје посланике
- 5) Веровање у Судњи Дан
- 6) Веровање у *кадр* (предодређење), било да је оно што је предодређено добро или лоше по човека.

¹⁶¹ У својој књизи, Прича Цивилизације, том 11, стр. 276, Вил Дурант (Will Durant) каже да Хришћанство није зауставило паганизам; Шта више, усвојило га је. Ово се односи на Хришћанство Павла, а не на истинито и чисто Хришћанство Исуса Христа који је позивао на обожавање Бога самог.

Тројство

Ова доктрина, које се придржавају многи хришћани широм света, односи се на постојање три божанске, различите и посебне особе у Богу. То су Бог Отац, Бог Син и Бог Свети Дух. Изузетно изненађујуће је, међутим, да Исус лично никада није поменуо Тројство. Није казао апсолутно ништа о три божанска лица у Тројству. У ствари, реч „особа” или „лице” се не могу наћи у Библији. Концепт Бога код Исуса није ни на који начин био другачији од концепта којег су се сви претходни посланици држали. Свако од њих проповедао је једноћу Бога, никада Тројство.¹⁶²

Исус је потврдио традицију која је била објављена посланицима пре њега: „И приступи један од књижевника који их слушаше како се препиру, и виде да им добро одговара, и запита га: **’Која је прва заповест од свих?’** А Исус одговори му: **’Прва је заповест од свих, ’Чуј Израилу, Господ је Бог наш Господ једини. И љуби Господа Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом.’** Ово је прва заповест.” (Јеванђеље по Марку 12:28-30)

Други докази у Библији указују на то да је Исус веровао у само једнога Бога, а не у три божанска лица у једноме, као што је

¹⁶² По Исаији: 44:24, „**Ја Господ начиних све.**” Исаија: 45:5, „**Ја сам Господ и нема другог, осим мене нема Бога.**” Исаија: 45:18 „**Јер овако вели Господ, који је створио небо, Бог, који је саздао земљу и начинио је и утврдио, и није је створио напрасно, него је начинио да се на њој настањује: Ја сам Господ, и нема другог.**” 1 Тимотеју посланица 46:9 такође каже о Богу: „**Који сам има бесмртност.**” Исаија 46:9 потврђује: „**Јер Ја сам Бог, и нема другог Бога, и нико није као Ја.**” А у Кур’ану пише: „**Аллах је Створитељ свега и Он управља свим.**” (Кур’ан, 39:62) „**То вам је Аллах, Господар ваш, нема другог бога осим Њега, Створитеља свега; зато само Њега обожавајте; Он над свим бди!**” (Кур’ан, 6:102) „**Ти се поуздај у Живога, који не може умрети.**” (Кур’ан, 25:58) „**Нико није као Он! Он све чује и све види.**” (Кур’ан, 42:11) Једино је разумно да Бог који је такав треба бити једино обожаван.

записано у следећем: „Господу Богу свом поклањај се и Њему једино служи.” (Јеванђеље по Матеју 4:10)

Доктрина Тројства је укључена у Исусова учења више од сто година након Исусовог одласка. Четири канонизована Јеванђеља не садрже било какво позивање на Тројство. Нити је Исус нити су његови ученици подучавали овој доктрини. Исто тако, нико га од ранијих великих учењака, а ни од Исусових следбеника није проповедао. Ова доктрина установљена је Никејским сабором¹⁶³ након великих контроверзи и конфликта. Сабор је усвојио схватање мањине наспрам мишљења већине која је веровала у монотеизам.¹⁶⁴

Међутим, када се рационално размотри, концепт Тројства је неодржив. Означава веровање у три различите особе које су или ограничене или неограничене. Ако узмемо да су неограничене, онда се јављају три различите бесконачности, три различита свемогућа бића, и последично три различита Бога. Ипак, ако их посматрамо као ограничене, тада не могу ни Отац, ни Син, нити Свети Дух бити Бог. Заиста је концепт Тројства настао као производ лажног приписивања божанства овим „створењима”, односно Исусу и Светом Духу (анђелу Гаврилу). Услед

¹⁶³ Екуменски савети дали су себи за право изнад сваког другог ауторитета. На Првом Сабору, Исус је обоготворен; на Другом, Свети Дух је такође обоготворен. На Трећем од Сабора исто је урађено и са Маријом, и на Дванаестом Сабору Цркви је додељено право да опрашта грехе. На Двадесетом, Папа је прозван непогрешивим.

¹⁶⁴ Енциклопедија Американа каже да је монотеизам настао као теолошки покрет у ранијој историји и да је претходио веровању у Тројство десетинама година. У наставку такође говори да је хришћанство производ јудаизма, који је био веома јасан што се монотеизма тиче. Веровање у Тројство се тек признаје у четвртном веку н.е. и тачно не одражава оригинално хришћанско веровање у праву Божју природу; Утолико пре, Тројство је одступање од изворног веровања. (Упор. П. 27, стр. 294)

Нова Католичка Енциклопедија (The New Catholic Encyclopedia) каже: „Концепт Бога у три лица није постао део хришћанског живота и верске праксе све до краја четвртог века н.е. Ово је концепт који је прво назван Принципом Тројства. Ми не налазимо међу ученицима било какве идеје које ни изблиза не подсећају на то.”

ирационалности доктрине Тројства, конвенционални одговор црквеног свештенства је да постоји мистерија изван могућности људског схватања и да она не мора да буде схваћена; потребно је само прихватити је као ствар вере.

Ислам проповеда лаку и једноставну веру у једноћу Бога. То потврђује јединственост Аллаха и наводи да Он нема партнера. Он је самодовољан о коме све створено зависи, док Он не зависи ни од кога. Он нити рађа, нити је рођен. Нема ни жену нити сина. Ништа се са Њим не може поредити. Ништа не проистиче из Њега што је једнако Њему или оно што бисмо могли назвати Његовим партнером.

Исус је објавио једноћу Бога, што је јасно показано у дијалогу цитираном из Библије: **„Ја говорим шта видех од Оца свог; и ви тако чините шта видесте од оца свог.”** Одговорише и рекоше Му: **„Отац је наш Аврам.”** Исус им рече: **„Кад бисте ви били деца Аврамова, чинили бисте дела Аврамова. А сад гледате мене да убијете, човека¹⁶⁵ који вам истину казах коју чух од Бога.”** (Јеванђеље по Јовану 8:38-40)

И такође: **„А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа. Ја тебе прославих на земљи: посао сврших који си ми дао да радим.”** (Јеванђеље по Јовану 17:3-4)

Кур‘ан потврђује једноћу Бога: **„Реци: ’Он је Аллах – Један! Аллах је Уточиште сваком! Није родио и рођен није, и нико Му раван није!’”** (Кур‘ан, 112:1-4)

А Аллах је казао у Кур‘ану: **„О ви којима је дата Књига, не застрањујте у свом веровању и о Богу говорите само истину! Месија, Исус, Маријин син, само је Божији посланик, и**

¹⁶⁵ Исус потврђује свој људски статус, док Бог у Библији каже за Себе: „Јер ја сам Бог, а не човек.” (Осија 11:9) „Бог није човек да лаже, ни син човечји да се покаје..” (4. Мојсијева, глава 23:19) „Неће се дух мој до века прети с људима, јер су тело.” (Књига Постања 6:3) „Мој дух неће остати са смртницима заувек, јер су они тело.” (Књига Постања 6:3 НВКЦ)

створен је речју Његовом, коју је Марији доставио, и живот му дао; зато верујте у Аллаха и Његове посланике и не говорите: „Тројица су!“ Престаните, боље вам је! Аллах је само један Бог, Узвишен нека је Он, зар да има дете?! Његово је оно што је на небесима и оно што је на Земљи, и Аллах је довољан као заштитник.” (Кур'ан 4:171)

У још једном од ајета Он каже: „Неверници су они који говоре: „Бог је, заиста, један од тројице!“ А само је један Бог! И ако се не окане онога што говоре, несносна патња ће, заиста, да стигне сваког од њих који остане неверник. Зашто се они не покају Аллаху и не замоле Његов опрост, а Аллах је Онај Који опрашта грехе и милостив је.“ (Кур'ан 5:73-74)

Једини текст у целој Библији који је „подржао” доктрину Тројства био је у првој Посланици Јовановој, 5:7: „Јер је троје што сведочи на небу: Отац, Реч, и Свети Дух; и ово је троје једно.”

Занимљиво је пак да је овај ајет елиминисан из *Нове ревидиране стандардне верзије* Библије и других,¹⁶⁶ након што су хришћански учењаци открили да су ово била уметања направљена у *Верзији краља Џејмса* и другим издањима.

¹⁶⁶ На пример, Библија на једноставном енглеском Језику, Дарбијев Превод, Вејмутов (Weymouth's) Нови завет, Свето писмо: Верзија лака за читање, Модерна Енглеска Верзија, Америчка стандардна верзија, Превод Божје Речи, Нови живи превод, Нова америчка стандардна Библија, Ревидирана стандардна верзија, Библија на светском енглеском, Интернационална стандардна верзија, и Верзија Библије хебрејских имена.

Исусово божанство

Неки хришћани верују да је Исус Бог за читаву вечност, друго лице божанског Тројства које је, пре више од две хиљаде година, изабрало да се појави у људском телу и буде рођено од стране Девнице Марије. Као што је записано у Јеванђељима, ова догма, као она претходно споменута, контрадикторна је речима приписаним Исусу. Чињеница је да Исус никада није тврдио божанство, уместо тога потврдио је божанство Бога самога, говорећи онима око њега: **„Што ме зовеш благим? Нико није благ осим једног Бога.”** (Јеванђеље по Марку 10:18)

Па ако је Исус Христ одбијао да буде зван „добрим”, зашто би прихватио да га називамо „Богом”? Када је Исус говорио о Богу, помињао га је као: **„Отац мој и Отац ваш, и Бог мој и Бог ваш.”** (Јеванђеље по Јовану 20:17)

Исус је такође одбацио идеју да он може урадити било шта својом вољом. Он је веома јасно објаснио да се све ствари догађају вољом и дозволом Бога који га је послао. Записано је да је казао: **„Ја не могу ништа чинити сам од себе;¹⁶⁷ како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао.”** (Јеванђеље по Јовану 5:30)

Он поново говори да речи које прича нису његове већ су му као посланику објављене од стране Бога: **„Јер ја од себе не говорих, него Отац који ме посла Он ми даде заповест шта ћу казати и шта ћу говорити.”** (Јеванђеље по Јовану 12:49)

Такође Исус каже: **„Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим. Ко говори сам од себе, славу своју тражи; а ко тражи славу оног који га је послао, он је истинит и у њему нема неправде.”** (Јеванђеље по Јовану 7:17-18)

¹⁶⁷ Ово је оно шта је Исус рекао за себе, док је за Бога рекао: „Јер све је могуће Богу.“ (Јеванђеље по Марку 10:27)

Исус је такође казао да је Господ већи од њега: **„Идем к Оцу; јер је Отац мој већи од мене.”** (Јеванђеље по Јовану 14:28)

Исус је радио ствари само ради Божјег задовољства, зарад Бога који га је послао: **„И онај који ме посла са мном је. Не остави отац мене самог; јер ја свагда чиним шта је Њему угодно.’** Кад ово говораше, многи Га вероваше.” (Јеванђеље по Јовану 8:29-30)

Исус је дошао да проповеда Божје царство: **„А Он им рече: ‘и другим градовима треба ми проповедати јеванђеље о царству Божијем; јер сам на то послан.’”** (Јеванђеље по Луки 4:43)

Поред тога, Исус је казао да је улазак у царство небеско зависно од воље Божје: **„Неће сваки који ми говори: Господе! Господе! Ући у царство небеско; но који по вољи Оца мог који је на небесима.”**¹⁶⁸ (Јеванђеље по Матеју 7:21)

Он опет каже: **„Јер ко изврши вољу Божију, онај је брат мој и сестра моје и мати моја.”**¹⁶⁹ (Јеванђеље по Марку 3:35)

Исус је такође известио да нема знање о последњем часу овог света, речима: **„А о дану или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац.”** (Јеванђеље по Марку 13:32)

Исус о себи говори као о једном од посланика: **„Али данас и сутра и прекосутра требам ићи; јер пророк не може погинути изван Јерусалима. Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к себи!”** (Јеванђеље по Луки 12:33-34)

¹⁶⁸ Реч „Рабби”, преведена као „Господ” заправо значи „господар” (ВКЦ) или „учитељ” (НВКЦ), у Јеванђељу по Јовану 1:38 пише: **„А Исус обазревши се и видевши их где иду за њим, рече им: ‘Шта ћете?’ а они му рекоше: ‘Рави!’** (тј. учитељу) **‘ где стојиш?’”**

¹⁶⁹ У Јеванђељу по Матеју 12:50 читамо: **„Јер ко год чини вољу Оца који је на небу, он је мој брат и сестра и мајка.”** Матеј овде мења реч „Бог” у „Отац” из идеолошких разлога. Кисман је рекао да су и Лука и Матеј намерно променили Марков текст на стотине пута из теолошких разлога.

Ове и многе друге Исусове речи наведене у Библији показују да је он, у односу на Бога, био као и било које друго људско биће. Није био Творац већ створење попут Адама. Молио се Богу: „**А ујутру, врло рано уставши, изађе и оде насамо, и онде се мољаше Богу.**“ (Јеванђеље по Марку 1:35) И:

„**И отишавши мало паде на земљу, и мољаше се да би Га мимоишао час, ако је могуће.**“ (Јеванђеље по Марку 14:35) И:

„**А Он одлажаше у пустињу и мољаше се Богу.**“ (Јеванђеље по Луки 5:16) Што коначно значи да је он био посланик, а не Бог, према Исусовим речима:

„**У то време одговори Исус и рече: „Хвалим Те, Оче, Господе неба и земље.”** (Јеванђеље по Матеју 11:25)

Доктрина о Исусовом божанству нема основе у Исусовим речима записаним у Јеванђељима. Као и доктрина Тројства, и доктрина инкарнације је развијена након Исусовог одласка. Уведена је у хришћанство из паганизма. У митологијама религија које су претходиле хришћанству, може се видети како су неки јунаци били сматрани боговима. Већина онога што је речено о Кришни од стране хиндуса, о Буди од будиста, Митри од Персијанаца, Озирису од древних Египћана, Бахусу од Грка, Баалу од Вавилонаца, и Адонису од Сиријаца речено је и о Исусу од стране хришћана. Ислам је, са друге стране, ослободио своје следбенике од таквих сујеверја одбацујући доктрину инкарнације и Божјег отелотворења у, или савезом, са другим Својим бићима.

Ислам недвосмислено тврди да нити Исус нити било које друго људско биће не може бити Бог. Ислам такође одбацује идеју да Бог може бити отелотворен или уједињен са било којим од Својих бића. У петом поглављу, 75. ајету, Кур’ан нам говори да је Исус био Божји посланик као и многи посланици који су дошли пре њега и да је он са својом честитом мајком „јео храну.” Идеја је да ко год је у потреби за храном и конзумира је, не може бити Бог, било да је то Исус, Мухаммед или други посланици и гласници, пошто глад представља потребу и зависност о спољним

елементима, а Бог је нити у потреби, нити је завистан. Такође, јело подразумева варење хране у телу а затим подразумева вршење нужде. Таква дела не пристају величанствености Божјој.

Многи народи, без обзира како примитивно изгледали, одбацују идеју да Божји посланик може бити људско биће које „једе храну” попут њих. Стога, многи посланици су били одбачени од свог народа под тим изговором. Кур'ан наводи да је Нојев народ казао за њега: **„Он је човек као и ви; једе оно што и ви једете, и пије оно што и ви пијете.”** (Кур'ан, 23:33)

Кур'ан такође говори о Арапима међу којима се посланик Мухаммед појавио: **„И они говоре, ‘Шта је овом ‘посланику’, он храну узима и по трговима хода?’”** (Кур'ан, 25:7)

Што се тиче оних који приписују божанство посланику Исусу, налазимо да исти прелазе на читав један нови ниво деградирања Бога, Свемогућег, сматрајући Га човеком који једе храну.

Божанство Исуса се одбацује у Кур'ану. Аллах каже: **„Неверници су они који говоре: „Бог је, заиста, Месија, Маријин син!“ А Месија је говорио: „О Израилјеви синови, обожавајте Аллага, и мог и вашег Господара!“ Ко другом месту које припада само Богу даје, Бог ће улазак у Рај да му забрани и боравиште његово ће да буде Пакао; а неправедницима нико неће моћи да помогне.”** (Кур'ан, 5:72)

Аллах је такође открио: **„Исусов случај је код Аллага исти као и случај Адамов: од земље га створио, а затим казао: ‘Буди!’ – и он би.”** (Кур'ан, 3:59)

А Библија каже о Мелкиседеку: **„... без оца, без матере, без рода, не имајући ни почетка данима, ни свршетка животу...”** (Јеврејима Посланица 7:3) Међутим, нико није икада тврдио његово божанство. Шта више, ако је Бог могао створити људе од камена као што је Исус казао: **„И не мислите и не говорите у себи: Имамо оца Аврама; јер вам кажем да може Бог и од камења овог подигнути децу Авраму.”** (Јеванђеље по Матеју

3:9) Онда је више него способан да створи човека од жене без полног односа.

Христ је дефинитивно само посланик Божји који је позивао децу Израилља да само Бога обожавају и зато Исус не може никако бити једнак Богу.

Христ сам за себе каже да сам не може ништа: „**Ја не могу ништа чинити сам од себе; како чујем онако судим, и суд је мој праведан; јер не тражим воље своје него вољу Оца који ме је послао.**“ (Јеванђеље по Јовану 5:30); А о Богу каже: „**Људима је немогуће, али није Богу: јер је све могуће Богу.**“ (Јеванђеље по Марку 10:37)

Слично томе, када је Христ: „**у свему био кушан као и ми.**“ (Јеврејима посланица 4:15) А Бог се не може злом искушати: „**Ниједан кад се куша да не говори: Бог ме куша; јер се Бог не може злом искушати, и Он не куша никога;**“ (Јаковљева посланица 1:13)

Такође, ако се у Јеванђељима тврди да је Исусу суђено пред Херодом, Пилатом и свештеницима, напомнимо да Богу не може бити суђено: „**... јер ко је као Ја? И ко ће се прети са мном? И који ће ми пастир одолети?**“ (Јеремија, 49:19)

Ако Исус спава: „**А Он на крми спаваше на узглављу; и пробудише Га.**“ (Јеванђеље по Марку 4:38) Подсетимо се да Бог не спава: „**Гле, не дремље и не спава чувар Израилљев.**“ (Псалми 121:4).

Ако се Христ умара: „**И Исус уморан од пута сеђаше на извору.**“ (Јеванђеље по Јовану 4:6) Бог се никада не умара: „**(Он) не сустаје нити се утруђује?**“ (Исаија 40:28)

Ако постоји тврдња да: „**Исус умре**“ (1 Посланица Коринћанима 15:3) и такође: „**А Исус опет повика гласно и испусти душу.**“ (Јеванђеље по Матеју 27:50) И да је наводно убијен: „**Бог отаца наших подиже Исуса, ког ви убисте обесивши на дрво.**“ (Дела Апостолска 5:30) Подсетимо се да је

Бог бесмртан: **„И претворише славу вечног Бога у обличје смртног човека и птица и четвороножних животиња и гадова.”** (Римљанима посланица 1:23),

„Ниси ли Ти од века, Господе Боже мој, Свече мој? Нећемо умрети.” (Авакум, 1:12);

„Који сам има бесмртност...” (Прва Тимотеју посланица 6:16);

„Јер је Он Бог живи, који остаје довека, и царство се Његово неће расути, и власт ће Његова бити до краја;” (Данило 6:26);

„А Господ је прави Бог, Бог живи и цар вечни...” (Јеремија 10:10);

„Видите сада да сам ја, ја сам, и да нема Бога осим мене. Ја убијам и оживљујем, раним и исцељујем, и нема никога ко би избавио из моје руке. Јер подижем к небу руку своју и кажем: Ја сам жив довека.” (Поновљени закон 32:39-40);

„Тако ја био жив, говори Господ...” (Језекиљ 18:3);

„А Ти си Онај исти, и Твојих година неће нестати.” (Посланица Јеврејима 1:3)

Ако су људи видели Исуса и чули његов глас, подсетимо се да: **„Бога нико није видео никад...”** (Јеванђеље по Јовану 1:18)

„Ког нико од људи није видео, нити може видети, коме част и држава вечна.” (Прва Тимотеју посланица 6:16);

„Ни глас Његов кад чусте ни лице Његово видесте.” (Јеванђеље по Јовану 5:37) Ово је јасан и несумњив доказ да Исус није био Бог.

Даље, ако је Христ вођен на клање као овца: **„Као овца на заклање одведе се, и нем као јагње пред оним који га стриже, тако не отвори уста својих.”** (Дела Апостолска 8:32)

„И посред старешина Јагње стајаше као заклано, и имаше седам рогова, и седам очију, које су седам духова Божијих

посланих по свему свету.” (Откровење Јованово - Апокалипса 5:6) И упркос томе што је казао:

„А колико је човек претежнији од овце?” (Јеванђеље по Матеју 12:12) Онда он никако не може бити (као) Бог јер:

„Нико није као Бог, који иде по небу теби у помоћ, и у величанству свом на облацима.” (Поновљени закон 33:26)

„Господе, нема таквог какав си Ти, и нема Бога осим Тебе, по свему сто чуство својим ушима.” (1. Дневника 17:23)

Ако Матеј (17:2) тврди да је Исус био „преображен” пред својим ученицима, подсетимо се да је Бог непромењив: „Долази од Оца светлости, у ког нема промењивања ни мењања видела и мрака;” (Јаковљева посланица 1:17) И: „Јер ја Господ не мењам се.” (Малахија 3:6)

Исус је описан као сиромах: „Рече њему Исус: Лисице имају јаме и птице небеске гнезда; а Син човечији нема где главе заклонити.” (Јеванђеље по Матеју 8:20)

Царство је пак Божје, као што пише у Псалмима 22:28-29: „Јер је Господње царство; Он влада народима. Јешће и поклониће се сви претили на земљи; пред Њим ће пасти сви који силазе у прах, који не могу сачувати душу своју у животу.”

Ако Исус не зна ништа о ономе што је невиђено као на пример када ће бити Судњи дан: „А о дану том или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац.“ (Јеванђеље по Марку 13:32)

... Када је сезона смокава: „И видевши издалека смокву с лишћем дође не би ли шта нашао на њој; и дошавши к њој ништа не нађе осим лишћа; јер још не беше време смоквама.“ (Јеванђеље по Марку 11:13)

... Ко му је дирао одећу: „И одмах Исус осети у себи силу што изађе из Њега, и обазревши се на народ рече: Ко се то дотаче мојих хаљина?” (Јеванђеље по Марку 5:30)

... Од кад је дете опседнуто духом који му је одузео моћ говора: **И упита оца његовог: „Колико има времена како му се то догодило? А он рече: Из детињства.“** (Јеванђеље по Марку 9:21);

... Где је Лазар покопан: **„И рече: Где сте га метнули? Рекоше Му: Господе! Хајде да видиш.“** (Јеванђеље по Јовану 11:34)

Бог све зна: **„Јер је Господ Бог који све зна...“** (1 Самуелова 2:3)

И Он: **„је Бог, Бог над боговима и Господар над царевима, и који објављује тајне...“** (Данило 2:47)

... И једино Бог зна све: **„И Он зна све.“** (2 Краљевима 19:27)

Ако Марко и Јован у својим Јеванђељима кажу да се Исус плашио својих непријатеља: **„И отишавши мало паде на земљу, и мољаше се да би Га мимоишао час, ако је могуће.“** (Јеванђеље по Марку 14:36)

И није могао са њима да се суочи: **„И потом хођаше Исус по Галилеји; јер по Јудеји не хтеде да ходи, јер гледаху Јевреји да Га убију.“** (Јеванђеље по Јовану 7:1)

У Јеремији 10:10 стоји: **„А Господ је прави Бог, Бог живи и цар вечни, од Његове срдње тресе се земља, и гнев Његов не могу поднети народи.“**

„Свак боји и страши Бога Даниловог.“ (Данило 6:26)

„Земља се тресаше, и небо се растапаше од лица Божијег.“ (Псалми 68:8)

„Боже наш, Боже велики, силни и страшни...“ (Нехемија 9:32)

„Јер је Господ Бог ваш Бог над боговима и Господар над господарима, Бог велики, силни и страшни...“ (Поновљени закон 10:17)

Ако је Исус рођен у јаслама: „**Живео у граду званом Назарет.**” (Јеванђеље по Матеју 2:23)

Бог је: „**на висини.**” (Јеванђеље по Луки 2:14)

„**Узвишен је над свима народима Господ; сврх небеса је слава Његова. Ко је као Господ, Бог наш, који седи на висини;**” (Псалми 113:4-5)

Бог је: „**на небу.**” (Проповедник 5:2)

„**Господ на небесима постави престо свој, и царство Његово свим влада.**” (Псалми 103:19)

„**Престо је Господњи на небесима;**” (Псалми 11:4)

„**Благосиља оне који се боје Господа, мале и велике.**” (Псалми 115:13)

„**С неба гледа Господ, види све синове људске;**” (Псалми 33:13)

„**Господе Боже отаца наших! Ниси ли Ти Бог на небу и владаш свим царствима народним? Није ли у Твојој руци моћ и сила да Ти нико не може одолети?**” (2 Дневника 20:6);

Бог је необухватан: „**Али, хоће ли доиста Бог становати на земљи? Ето, небо, и небеса над небесима не могу Те обухватити, а камоли овај дом што га сазидох.**” (2 Дневника 6:18); И;

„**Потом стаде Соломун пред олтар Господњи пред свим збором Израљевим, и подиже руке своје к небу. И рече: Господе Боже Израљев! Нема Бога таквог какав си Ти горе на небу ни доле на земљи, који чуваш завет и милост слугама својим, које ходи пред Тобом свим срцем својим; Који си испунио слуги свом Давиду, оцу мом, шта си му казао; шта си устима својим казао то си руком својом испунио, као што се види данас. Сада дакле, Господе Боже Израљев, држи слуги свом Давиду оцу мом шта си му казао говорећи: Неће ти**

нестати човека испред мене који би седео на престолу Израилевом, само ако синови твоји ушчувају пут свој ходећи преда мном, као што си ти ходио преда мном. Сада дакле, Боже Израилев, нека се потврди реч Твоја коју си казао слуги свом Давиду, оцу мом. Али хоће ли доиста Бог становати на земљи? Ето, небо и небеса над небесима не могу Те обухватити, а камоли овај дом што га сазидах?” (1 Краљевима 8:22-17)

Све ово доказује да је Бог изнад небеса, а не на Земљи. Ако Небо не може обухватити Бога, како онда Он може бити обухваћен женином материцом, јаслицама, или гробницом исклесаном у камену? Ако писци Јеванђеља тврде да су Христа непријатељи вређали, обнажили га и обукли у скарлетну хаљину, ставили му круну од трња сачињену, у руку му ставили свиралу и клекли пред њим, ругали му се, поплували га, ударали га свиралом по глави, скинули му скарлетну хаљину, оденули га његовом одећом и спровели до места где је био разапет: „Тада војници судијини узеше Исуса у судницу и скупише на Њ сву чету војника. И свукавши Га обукоше Му скарлетну кабаницу. И оплетавши венац од трња метнуше Му на главу, и дадоше Му трску у десницу; и клекнувши на колена пред Њим ругаху Му се говорећи: Здраво, царе јудејски! И плунувши на Њ узеше трску и бише Га по глави. И кад Му се наругаше, свукоше с Њега кабаницу, и обукоше Га у хаљине Његове, и поведоше Га да Га разапну. И излазећи нађоше човека из Кирина по имену Симона и натераше га да Му понесе крст. И дошавши на место које се зове Голгота, то јест костурница, дадоше Му да пије сирће помешано са жучи, и окусивши не хте да пије. А кад Га разапеше, поделише хаљине Његове бацивши коцке.“ (Јеванђеље по Матеју 27:27-31)

Бог има: „**част и државу вечну.**” (1 Тимотеју посланица 6:16)

Бог је: „**свети.**” (Левитанима посланица 11:44)

„**Крепост је у Бога.**” (Псалми 62:11)

„Јер је јак Господ Бог који јој суди.” (Откровење Јованово-Апокалипса 18:8)

„И велике ради силе Његове и јаке моћи не изостаје ниједно.” (Исаија 40:26)

„Ко може остати пред тим Господом Богом Светим? И ка коме ће отићи од нас?” (1 Самуелова 6:20)

„Јер је Вишњи Господ страшан, цар велики над свом земљом.” (Псалми 47:2)

„Који сам има бесмртност, и живи у светлости којој се не може приступити, ког нико од људи није видео, нити може видети, коме част и држава вечна.” (1 Тимотеју посланица 6:16)

У Кур'ану, Аллах описује Исуса као Свог посланика, чистог и побожног као и сви остали Његови посланици, али увек као људско биће. Исус је казао: **„Ја сам Аллахов слуга”** – оно рече – **„мени ће Он Књигу дати и послаником ме учинити.”** (Кур'ан 19:30)

Такође се у Новом завету наводи: **„Бог Аврамов, и Исаков и Јаковљев, Бог отаца наших, прослави свог слугу Исуса.”** (Дела апостолска, 3:13)

Бог, Творац небеса и Земље је једини који заслужује да буде обожаван: **„И закле се Оним који живи ва век века, који сазда небо и шта је на њему, и земљу и шта је на њој, и море и шта је у њему, да времена већ неће бити;”** (Откровење Јованово-Апокалипса 10:6)

Такође у Апокалипси 1:6 пише: **„И учини нас цареve и свештенике Богу и Оцу свом; томе слава и држава ва век века.”**

Вера се мора заснивати на доказима, јер ако није тако, то је слепо веровање и не рачуна се: **„Тако, дакле, вера бива од проповедања, а проповедање речју Божијом.”** (Римљанима посланица 10:17)

Међутим, када је високи свештеник питао Исуса о његовом учењу, Исус је одговорио: **„Ја говорих јавно свету, ја свагда учих у зборници и у цркви, где се свагда скупљају Јудејци, и ништа тајно не говорих.”** (Јеванђеље по Јовану 18:20)

Током свог живота Исус ниједном није казао да је он сам Бог, нити да је отелотворење Бога или Божји син. Никада није казао да има две природе, једну људску, а другу божанску и две воље једну природну, а другу вољу Божју, нити је икада казао да је отелотворена реч Божја. Осим тога, чак ни писци Јеванђеља му никада нису приписали такве изјаве. Заправо, Исус је стално потврђивао својим речима и делима да је само Божји посланик и да је само Један Бог његов Бог и Бог читавог човечанства и да само Он заслужује да буде обожаван. Према ономе што пише у Новом Завету, Христ се на следећи начин обраћао Богу: **„Тебе јединог истинитог Бога...”** (Јеванђеље по Јовану 17:3)

А када се узнео на небо казао је: **„(враћам се) Богу свом и Богу вашем.”** (Јеванђеље по Јовану 20:17)

Такође је стално понављао: **„Који победи учинићу га стубом у цркви Бога свог, и више неће изићи напоље; и написаћу на њему име Бога свог, и име новог Јерусалима, града Бога мог, који силази с неба од Бога мог, и име моје ново.”** (Откровење Јованово- Апокалипса 3:12)

На ономе свету он ће се ослободити божанских атрибута које су му људи приписали и оних који су га сматрали Богом и обожавали га као Бога: **„Многи ће рећи мени у онај дан: Господе! Господе! Нисмо ли у име Твоје пророковали, и Твојим именом ђаволе изгонили, и Твојим именом чудеса многа творили? И тада ћу им ја казати: Никад вас нисам знао; идите од мене који чините безакоње.”** (Јеванђеље по Матеју 7:22-23)

Као што се у Кур'ану наводи: **„А када Аллах каже: „О Исусе, Маријин сине, јеси ли ти говорио људима: ' Прихватите мене и моју мајку као два бога уз Аллаха!’“ Он ће да каже: „Узвишен си Ти од тога! Мени није прилично да говорим оно**

што немам право. Ако сам ја то говорио, Ти то већ знаш; Ти знаш шта је у мени, а ја не знам шта је у Теби; баш Ти, заиста, добро знаш оно шта је чулима недокучиво.“ Ја сам им само говорио оно што си им Ти наредио: „Робујте Аллаху, и моме и вашем Господару!“ И ја сам био њима сведок док сам био међу њима, а кад си ме Ти к Себи узео, Ти си их једини надзирао; Ти над свиме надзиреш. Ако их подвргнеш патњи, робови су Твоји, а ако им опростиш, па, уистину си Ти Силни и Мудри. Аллах ће рећи: „Ово је Дан у коме ће искренима да буде од користи њихова искреност; њима ће рајске баште, кроз које теку реке, да припадну; у њима ће да остану вечно и довека. Аллах ће њима задовољан да буде, а и они Њим. То ће да буде велики успех.“ (Кур'ан, 5:16-19)

Из претходно презентованих чињеница читаоцу, јасно је да Ислам није једина вера која одбацује Исусово божанство; текстови из Библије то такође чине.

У анкети спроведеној у британској телевизијској емисији Кредо (*Credo*), констатовано је од стране 19 од 31 свештеника англиканске цркве да хришћани нису у обавези да верују да је Исус Христ био Бог.¹⁷⁰

¹⁷⁰Дневне Новине (Daily News), 25 јун, 1984.

Божанско синовство

Ова доктрина, попут оних о којима смо претходно расправљали, није у сагласности са учењима и речима Исусовим. Израз „син Божији” у Библији је употребљаван за Адама (Јеванђеље по Луки 3:38) и многе друге посланике који су претходили Исусу. Израил је, на пример, зван „сином Божјим” у једној од пет Мојсијевих књига: „**А ти ћеш рећи Фараону: ‘Овако каже Господ: ‘Израил је син мој, првенац мој.’**” (Књига Изласка 4:22)

У Псалмима иста је титула дата Давиду: „**Казаћу наредбу Господњу; Он рече мени: ‘Ти си син мој, ја те сад родих.’**” (Псалми 2:7)

Исто тако Соломон је био назван сином Божјим: „**Он ће сазидати дом имену мом, и он ће ми бити син, а ја њему Отац, и утврдићу престо царства његовог над Израилем довека.**” (1 Дневницима 22:10)

Из наведених цитата и из многих других у Библији, установљено је да се речју „син” заиста мисли на блискост Богу у љубави. Чак је и Исус казао у следећим речима: „**Волите своје непријатеље... да будете синови Оца свог који је на небесима.**” (Јеванђеље по Матеју 5:44-45) И:

„**Благо онима који мир граде, јер ће се синовима Божијим назвати.**” (Јеванђеље по Матеју 5:9)

Анализа свега претходно наведеног сасвим јасним чини значење које је Исус доделио речи „син”. С обзиром на ово, не може се наћи оправдање за називање Исуса сином Божијим у искључивом и јединственом смислу као што то већина хришћана данас ради. Када је Исус користио израз „син Божји”, његово значење је било потпуно једнако као и када се употребљавао за Адама, Израилја, Давида, Соломона. Исус је у Библији назван „сином Божјим” 13 пута, док је назван „сином човечијим” 83 пута.

Кур'ан недвосмислено и категорички одбацује догму „синовства”: „**Они говоре: 'Аллах је узео себи дете.'** Хваљен нека је Он! Напротив, Његово је све оно што је на небесима и на Земљи. Њему се све покорава.” (Кур'ан, 2:116.)

Шта више, приписивање сина Богу би имплицитно порицало Бојју савршеност и подразумевало Његову потребу за другим бићем поред Себе.

Исконски грех

Према објашњењу ове догме, Адам је учинио грех јер је био непослушан Богу; јео је са забрањеног дрвета (дрвета знања добра и зла, како пише у Књизи Постања 2:17).¹⁷¹ Услед тога, и према хришћанској теологији, сви потомци Адама наследили су Адамов грех, што значи да се сва људска бића рађају са исконским грехом. А према хришћанству, да би се Божја правда задовољила, цена је морала бити плаћена за сваки почињен грех.

Другим речима, Бог неће дозволити да иједан грех прође некажњено и неће опростити чак ни најмањи грех! Сходно томе, једини начин да се греси обришу је проливањем крви. Јер према Павлу: **„И готово се све крвљу чисти по закону, и без проливања крви не бива опроштење.”**¹⁷² (Посланица Јеврејима 9:22)

Али ова крв мора бити савршена, безгрешна и неискварена. Зато, Исус, наводно син Божији, пролива своју безгрешну крв, пролази кроз неописиву агонију и умире да би платио казну зарад греха људи. Пошто је он био бескрајни Бог, он би сам могао платити бескрајну цену греха. Тако да нико не може бити спасен осим ако не прихвати Исуса за свог личног спасиоца!¹⁷³ Поред овога, свако је осуђен на вечну патњу у Паклу због његове или

¹⁷¹ Зато је прикладно овде поставити питање: Како је Адам кажњен за дело које је починио ако није разликовао добро од лошег?

¹⁷² Сам овај текст је у супротности са другим библијским текстовима који говоре да је испуљење могуће удељивањем брашна: **„А од другог нека начини жртву паљеницу по обичају; тако ће га очистити свештеник од греха његовог, који је учинио, и опростиће му се.”** (3. Мојсијева, глава 5:10) Или новца: **„И узевши новце за очишћење од синова Израиљевих остави их за потребу у шатору од састанка, и биће синовима Израиљевим спомен пред Господом за очишћење душа ваших.”** (2. Мојсијева, глава 30:16) Или: **„златним закладама, копачама, наруквицама, прстењем, ободацама, и ланчићима.”** (Књига Бројева 31:50)

¹⁷³ У Исaiји 43:11 наводи се: „Ја сам, ја сам Господ, и осим мене нема Спаситеља.” Овај стих јасно наводи да је Бог једини спасилац.

њене наслеђене грешне природе осим ако он или она не прихвате на себе искупљење које је Исус својом крвљу платио!

Ова догма може бити подељена на три различита дела: (1) исконски грех, (2) веровање да Божја правда захтева да се казна за грех мора платити крвљу, и (3) веровање да је Исус својом смрћу на крсту платио цену за грехе човека и да је спас једино за оне који верују у његову заменичку жртву.¹⁷⁴

Што се тиче првог дела, велечасни Де Грот пише: „Свето писмо нас учи да се Адамов грех преноси на све људе (осим на нашу Благословену Госпу) због речи св. Павла: **'Исто као што су због греха једног (Адама) сви људи осуђени, тако и правдом једног (Исуса) су многи (греси људски) оправдани.'**”¹⁷⁵

Овим речима се појашњава да сви људи наслеђују Адамов грех. Као и многа друга хришћанска веровања, доктрина „наслеђеног греха” нема основе у Исусовим речима, нити речима Божјих посланика који су дошли пре њега, а учили су томе да је сваки човек одговоран за своја дела и да деца неће бити кажњена за грехе својих родитеља.

Ниједно људско биће се не рађа грешно. Исус је сам сматрао децу невином и чистом, а не рођеном са грехом. Јасно је из његовог записаног говора: „**Пустите децу нека долазе к мени, и не браните им; јер је таквих царство Божије. Заиста вам кажем, који не прими царство Божије као дете, неће ући у њега.**“ (Јеванђеље по Марку 10:14-15)

Рационално гледано, био би врхунац неправде осудити целу људску расу због греха почињених хиљадама година уназад од стране наших прародитеља. Грех је својевољни прекршај Божјег закона или закона исправног и неисправног; с тога, одговорност

¹⁷⁴ Ако је веровање у распеће Исусово једини пут до спасења за оне који живе у његово време и оне који после њега поверују у Исуса, шта је са грешницима који су умрли пре Исуса и који никада нису имали прилике да га упознају или верују у његово распеће?

¹⁷⁵ Римљанима посланица 5:18-19.

или кривица за почињени грех мора пасти само на особе које су га починиле, а не на њихову децу. Озбиљна је неправда сматрати човека грешним од рођења. Колико немилосрдан и окрутан човек може постати верујући у догму наслеђеног греха како је приказано теолошком тврдњом Светог Августина да су сва некрштена деца осуђена да вечно горе у Ватри Пакла?! Донедавно, некрштена деца се нису сахрањивала у освештаној земљи у хришћанском свету јер се за њих веровало да су умрла у „исконском греху.”

Ислам осуђује догму исконског греха и децу сматра чистом и безгрешном од рођења. Грех, каже, није наслеђен већ је нешто што се стиче радећи што не би требало, или не радећи што би требало радити.

Други део хришћанске доктрине искупљења је да Божја правда захтева плаћену цену за исконски и све остале грехе човека. Када би Бог опростио грешнику, без казне, то би значило порицање Његове правде. Велечасни В. Голдсак пише у вези с овим: „Требало би бити јасно попут дана свима да Бог не може прекршити Свој сопствени закон: Он не може опростити грешнику пре него што га прво прописно не казни. Јер ако то не уради, ко би Га звао ‘Праведним’ и Правичним?”¹⁷⁶

Овакав став указује на чисто непознавање Божје правде. Бог није пуки судија или краљ. Он је попут описа у Кур’ану: **„Милостиви, Самилосни. Владар Дана Судњег”**. Он није само Праведан већ такође и Милостиви и Праштајући: **„Аллах ће вам опростити, од милостивих Он је најмилостивији.”** (Кур’ан 12:92)

Заиста, ако се човек искрено каје, имајући прави нагон да победи зло унутар себе, онда ће Свемогући Бог свакако опростити све његове мањкавости и грехе. Уосталом, једини прикладан мотив за казну је провера зла и преобликовање починиоца. Кажњавање особе за њене прошле грехе, чак и након покајања и промене је знак освете, а не правде. Такође, опраштање некоме

¹⁷⁶ Искупљење, стр.5.

након што смо га казнили, или након што смо казнили некога другог наместо починиоца, нипошто се не може сматрати опростом.

Аллах, Створитељ, је најмилостивији. Ако Он одреди закон и тражи од нас да га поштујемо, Он то не чини у Своју корист, већ у корист читавог човечанства. Осим тога, ако казни човека због почињених грехова, Он то не чини јер му кажњавање причињава задовољство или да би Себи нешто надокнадио, као што тврди хришћанско учење, већ да би се отклонило зло, а грешник прочистио. Бог прашта мане и грехе оних који се греха клоне и промене се. Он их не кажњава нити спроводи казну над неким другим уместо њих, а ово није у супротности са Божјом правдом.

Аллах у Кур'ану каже: „**Ваш Господар је Себи одредио да буде милостив: Ако неко од вас учини неко ружно дело из незнања, па се после покаје и поправи - па, Аллах је, заиста, Онај Који опрашта грехе и милостив је.**” (Кур’ан 6:54-55)

Трећи део хришћанске догме искупљења је да је Исус платио казну исконског и осталих греха људи својом смрћу на крсту на Голготи и да се спасење не може достићи без веровања у спасоносну моћ Христове крви. Ј.Ф. Де Грот пише: „Пошто је Христ оваплоћење Бога, он је на Себе преузео наше грехе како би се искупио за њих задовољавајући Божји захтев за правдом, он је посредник између Бога и људи.”¹⁷⁷

Ова догма не само да је порицање Божје милости већ такође и Његове правде.¹⁷⁸

¹⁷⁷ Католичка учења, стр. 162.

¹⁷⁸ Након овога се треба питати: зар Адамово покајање Богу, његов одлазак из Раја, поплава и многобројна жртвовања учињена Богу није довољан цех за његов спас? Шта је са гресима страшнијим од Адамових? И како ова мистерија спаса може остати непозната свим посланицима из прошлости и бити откривена тек касније од стране Цркве?

Захтевати да се крвљу опраштају греси људи указује на потпуно непостојање милости, а казнити човека који није крив за грехе других, врхунац је неправде.

Постоје многа оповргавања која потврђују обмане веровања у испуљење и распеће. Следећа су само нека међу њима:

Прва: Догма распећа Исуса Христа зарад испуљења исконског греха је заснована на неисправним темељима, и било шта грађено на таквим темељима је само по себи неисправно. Идеја да је Адамов грех прешао на његово потомство у супротности је са ајетима из Торе које, према Новом завету, Исус није дошао да уништи већ да употпуни. Такође, у Поновљеном закону 24:16 стоји: **„Нека не гину очеви за синове, ни синови за очеве; сваки за свој грех нека гине.“**

У Језекиљу 18:20 такође налазимо: **„Која душа згреши она ће умрети, син неће носити безакоње очево нити ће отац носити безакоње синовљево; направеднику ће бити правда његова, а на безбожнику ће бити безбожност његова.“**

Према Јеванђељу по Матеју 16:27, сам Исус каже: **„И тада ће се вратити по делима његовим.“**

Ово је у складу са Кур'аном, где пише: **„Ниједан грешник неће да носи туђе грехе, и да је човеково само оно што сам уради.“** (Кур'ан, 53:38-40)

Друго: Према Књизи Постања 5:5, наш отац, Адам, је живео са својом женом 930 година пре него што су јели са забрањеног дрвета. Ово истиче неистину из Књиге Постања 2:17, где пише: **„јер у који дан окусиш с њега, умрећеш...“** Што се није десило.

Ово такође указује да се Адам покајао због свог греха и трагао за опростом и Бог му је опростио. У Библији се наводи: **„Ако ли би се безбожник¹⁷⁹ обратио од свих греха својих које учини, и**

¹⁷⁹ Ако је ово случај са „безбожницима“ шта би било са грешником који је правична особа попут Адама? Зар он нема више права да му буде опрштено када се покаје?

држао би све уредбе Моје и творио суд и правду, доиста ће живети, неће погинути. Безакоња његова што их је год учинио неће му се више спомињати, у правди својој коју чини живеће.” (Језекиљ 18:21-22)

Дакле пошто су Адам и његова жена „живели,” мора да су се „окренули од свих греха које су починили”. Ово значи да грех није био наслеђен, и тако, није било разлога да Исус умре зарад било чијих греха. Ово је у потпуном слагању са Кур’аном, који каже: „Тако Адам није свога Господара послушао, па је скренуо. После га је његов Господар одабрао, па му је опростио и упутио га на Прави пут.“ (Кур’ан, 20:121-122)

Треће: Према Библији није исправно рећи да је Исус дошао да умре вољно и намерно зарад греха људи. Ми у Библији читамо да он није желео да умре на крсту. Јер када је сазнао шта му његови непријатељи спремају, казао је: „**Жалосна је душа моја до смрти.**” (Јеванђеље по Марку 14:34)

Пошто се молио Богу, казао је: „**Ава Оче! Све је могуће Теби; пронеси чашу ову мимо мене; али опет не како ја хоћу, него како Ти.**” (Јеванђеље по Марку 14:36)

Такође је тражио од својих ученика да купе мачеве: „**А који нема нека прода хаљину своју и купи нож.**” (Јеванђеље по Луки 22:36) Како би ноћу чували од његових непријатеља.

Четврто: Библија нам говори у Јеванђељу по Марку 15:34 да је распета особа: „**гласно говорила ‘Елои! Елои! Лама савахтани?’ Које значи: „Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио?”** Овако очајнички плач – ако у сврху расправе прихватимо да се ово десило – доказује да распета особа није била вољна да умре на крсту. Важније, пасус садржи чист доказ да распета особа није никако могла бити Исус Христ, пошто такав очајнички плач и паника не пристају Божјем пророку, а камоли ономе који је тврдио да је Бог.

Пето: Према Јеванђељу по Марку 14:50, распећу нико од Исусових ученика није посведочио пошто: „**Оставивши Га, ученици сви побегоше.**”¹⁸⁰ Такође, нико од писаца Јеванђеља и Посланица није посведочио распећу; другим речима, није било веродостојних очевидаца. Тако су извори приче сумњиви, нарочито с обзиром на то да се канонизована Јеванђеља и сама међусобно разликују у прецизним детаљима распећа од почетка до краја.

Шесто: Идеја да је проливање крви неопходно како би се ублажио Божји гнев ушла је у хришћанство из примитивне слике Бога као свемогућег демона. Не постоји логична веза између греха и крви. Оно што брише грехе није крв већ кајање, искрено покајање, упорно опирање злим тежњама и константна борба да се испштује Божја воља онако како нам је откривено од Његових посланика. Осим тога, када је Исус упитан у вези пута до вечног живота, његов одговор није био да је то вера у њега као спасиоца кроз проливање његове крви. Уместо тога, казао је: „**Ако желиш ући у живот, држи заповести.**” (Јеванђеље по Матеју 19:17) Ово значи: поштујте Божје законе.

Хришћанска шема спаса није само морално и рационално неодржива већ такође противречи речима Исуса, који је дошао да спаси људе од греха својим учењем и примером свог побожног живота, пре него намерним умирањем на крсту, зарад њих, нудећи своју крв за искупљење људских грехова. Његова мисија је такође била позивање грешника на покајање, као што је био случај са свим посланицима пре њега. Никада није казао да је дошао ради искупљења људских греха. Ово је истакнуто у Јеванђељу по Матеју 4:17, где нам се говори о Исусу: „**Отада поче Исус учити и говорити: ‘Покајте се, јер се приближи царство небеско.’**”

¹⁸⁰ Као што мислимо добро о ученицима Исусовим, ми закључујемо једну од две ствари: или је овај текст такође убачен, то јест није био део оригиналног текста, или (ако је истинит) ученици нису отишли пошто су схватили да распети није био сам Исус. У оба случаја, резултат је исти.

Заиста је несхватљиво да Библија иде у крајност и злоупотребљава Исуса прогласивши га проклетим. Павле каже: **„Христос је нас искупио од клетве законске поставши за нас клетва (јер је писано, ‘Проклет сваки који виси на дрвету.’)”** (Галаћанима Посланица 3:13)

Догма искупљења исто тако потиче из древних паганских религија. Према Артуру Финдлеју у *Камену Истине*, помиње се 16 особа за које се веровало (од стране њихових народа) да су дошле да их спасу и искупе од греха. Међу њима су: египатски Озирис (1700 п.н.е), вавилонски Баал (1200 година п.н.е), хиндуски Кришна (1000 година п.н.е), тибетански Андру (725 година п.н.е), кинески Буда (560 година п.н.е) и персијски Митра (400 година п.н.е).

Догма искупљења и распећа не само да је увреда разумном размишљању, већ такође мотивише људе да напусте добра дела и почине лоша, попут убиства, крађе, силовања и прељубе. Павле је потценио важност заповести проповеданих од стране Исуса и тврдио: **„Мислимо дакле да ће се човек оправдати вером без дела закона.”** (Римљанима посланица 3:28)

Чак је и казао да Авраму његова дела нису помогла. Јер каже: **„Јер ако се Аврам делима оправда, има хвалу, али не у Бога.”** (Римљанима посланица 4:2) Павле је том изјавом спас учинио могућим једино путем вере у Христово распеће. Какво би било стање човечанства када би људи поверовали у овај концепт?

Одговор на Павлове тврдње дао је сами Исус: **„Ако ко поквари једну од ових најмањих заповести и научи тако људе, најмањи назваће се у царству небеском; а ко изврши и научи, тај ће се велики назвати у царству небеском.”** (Јеванђеље по Матеју 5:19)

Ислам одбацује догму искупљења. Проглашава да се опрост греха не може добити патњом и жртвом било које особе, већ једино Божјом милошћу. Уз то се морамо сами искрено покајати, одмах престати са чињењем греха, осећати грижу савести због

почињеног греха, чврсто одлучити да се том греху више не враћамо и упорно се трудити да избегавамо зло и чинимо добро.

Осим тога, ако почињени греси укључују неправду према другима, одузимајући им права или на пример ако смо говорили грубе речи о некоме у њиховом одсуству, онда још један услов за опрост мора бити испуњен: онима којима смо одузели права она морају бити враћена, а од оних о које смо се огрешили морамо тражити опроста колико год је то могуће.

Кур'ан обећава спас свима онима који верују у једноћу Бога и чине добра дела: „**Они говоре: „У Рај неће да уђе нико осим онога ко буде јевреј или хришћанин!“** То су њихове пусте жеље. Реци: „**Дајте свој доказ, ако истину говорите!**“ А није тако! Ономе ко се буде предао Богу и поред тога добра дела чинио, припада награда код његовог Господара; такви неће ничега да се боје, нити ће за било чим да тугују.“ (Кур'ан 2:111-112)

Аллах такође каже у Кур'ану: „**Па ко се нада сусрету са својим Господаром, нека ради добра дела и нека у обожавању Господару своме никога не придружује.**“ (Кур'ан 18:110)

Јаковљева посланица 2:14 и 17 подудар се са Исламом и заповестима, јер тамо пише: „**Каква је корист, браћо моја, ако ко рече да има веру а дела нема? Зар га може вера спасти?**“ И још: „**Тако и вера ако нема дела, мртва је по себи.**“

Ислам: Монотеистичка вера свих посланика

Непристрасна анализа наведених хришћанских доктрина може водити једино једном закључку – да су оне како ирационалне тако и противне учењу Исуса. Довољно је знати да током година непосредно након Исусовог успења на Небо, нико га од његових следбеника није сматрао до Божјим пророком. Претходно поменуте доктрине настале су много година касније, што је јасан знак да су темељи хришћанске цркве засновани на значајним одступањима од изворне поруке Исуса и свих других посланика пре њега.

Правило је веровање у једноћу Бога и необожавање никога другог до Њега. Придруживање других у слављењу Бога је изузетак и долази у каснијој фази историје човечанства. Јер десет векова након Адама, људска бића нису славила никога до Бога (Аллаха). Тек пре доба посланика Ноје почело је да се појављује идолопоклонство. То се десило услед прекомерних људских напора да поштују неке од праведних особа међу њима које су преминуле. Приписиване су им божанске особине с вером да ће их они такви (са божанским особинама) приближити Богу и код Њега посредовати за њих. Ноје је тада послат од Бога да врати свој народ на исправан пут и позове га да поново обожава само Аллаха (Бога). Након тога је Он слао једног посланика за другим разним народима да проповедају исту основну поруку: да не постоји бог достојан обожавања осим Аллаха (Бога).

Основна мисија свих посланика није била само позивање људи на веровање у постојање Бога као Врховног Бића и на Његово признавање за Творца, Снабдевача и Одржаваоца светова, јер су чак и вишебошци поседовали урођено сазнање да Бог постоји и никада нису сумњали у то.¹⁸¹ Тек неколицина њих се претварала

¹⁸¹ Атеизам је тек почео да се шири у хришћанским друштвима током осамнаестог и деветнаестог века. Један од разлога за то биле су неправде почињене од стране Цркве огледане у поробљавању, понижавању и злостављању људи „у име Бога.“ Такође и услед искварености хришћанства и

да пориче постојање Бога. Било је оних који су славили Бога чињењем добрих дела; они су Му се такође молили у тешким временима. Међутим, када би наступило олакшање тражили су Божју помоћ путем посредника и медијатора. Посланици су људе позивали да се окрену само Богу и понизно моле Њега јединог без посредника у било ком моменту, зато што је монотеизам прва и најбитнија обавеза и темељ који чини дела исправним и прихватљивим, налазимо да су сви посланици почели позивати свој народ, речима: „**Аллаха обожавајте, ви другог бога осим Њега немате!**” (Кур’ан 7:65)

Аллах такође каже: „**Ми смо сваком народу посланика послали: ‘Аллаха обожавајте, а идола се клоните!’**” (Кур’ану, 16:36)

„**Пре тебе ни једног посланика нисмо послали, а да му нисмо објавили: ‘Нема бога осим Мене, зато Мене обожавајте!’**” (Кур’ан 21:25)

С тога је јасно да је Ислам (покорност Аллаху) одувек био религија свих Божјих посланика, од Адама до Мухаммеда. Ислам је доиста био вера Ноје, Аврама, Мојсија и Исуса. Према Исламу, верник мора веровати у све Божје посланике, јер они су браћа и не треба правити разлику међу њима. Што се тиче оних народа који су следили посланике свог доба и славили Бога као што Он заслужује не придружујући Му лажна божанства, сви су они били предани Богу тј. муслимани, и Рај ће бити њихов.

Ислам враћа у своје првобитно стање исту вечну поруку коју је Бог објављивао свим Својим посланицима. Ислам је наставак

сукоба између хришћанске везе и разума. Ширењем модерне науке и индустријализације у овим друштвима, настао је јаз између хришћанства и људи јер је црква била жесток противник модерне науке и борила се против научних постигнућа чак и прогоном научника. Када томе додамо и природни нагон човека да ужива у овоземаљском, материјалном и да испуњава своје жеље и хирове, његову одбојност према поштовању закона и ограничења, као и непостојање добрих узора који указују на важност религије и њених дивних учења, настаје плодно тло за развој атеизма.

поруке, која је, у суштини, једна. Иако се Аллах обраћао одређеним племенима, људима или нацијама преко њиховог посланика, како је време пролазило, порука је све чешће бивала погрешно тумачена и мешана са сујеверјима, лажним веровањима и ритуалима измишљеним од стране људи.

Ислам, онакав какав је објављен посланику Мухаммеду, је обнављање монотеизма који је приповедао Исус и сви посланици пре њега. То је универзална порука упућена читавом човечанству све до Судњег дана и не односи се само на један народ, као што је то био случај са претходним Божјим објавама.

Када се појавио Ислам одбацио је сва богохулна теолошка уверења и поново је успоставио истинску идеју о Богу; Он је једини Творац, Снабдевач и Управљач свим у универзуму. Ислам учи вернике да су Божје одлике савршене у сваком смислу и да Бог нема мана.¹⁸² Зато је неопходно искључиво Њега обожавати и не сме Му се придружити неко друго божанство. Осим тога, ово значи да Бога морамо обожавати искључиво према Његовим законима, а не према неким новотаријама у религији које су у супротности са Кур'аном и речима и делима посланика Мухаммеда и оним што је он проповедао. Бог је једини коме молитве и свака врста богослужења требају бити упућени. Баш као што је најважнија и највећа врлина потврда да постоји само један Бог (дакле потврда да се верује у монотеизам), тако је придруживање других Њему највећи грех од свих. То је једини грех који Бог не прашта, осим ако се пре смрти за исти Њему не покаје. Казао је Бог у Кур'ану: **„Бог, заиста, неће да опрости да се другом ишта што је својствено само Њему приписује, а опростиће све мимо тога**

¹⁸² Аллах има најлепша имена и најузвишенија, савршена својства која Му се морају приписати на начин који доличи Његовом Величанству без промене њихових значења за случај да мислимо да значе нешто друго осим оног што је наведено у Кур'ану или у хадисима посланика Мухаммеда. Ми не смемо одбацивати њихова значења, у потпуности ни путем тумачења, нити им смемо приписивати друге особине осим постојећих нити их повезивати са Божјим створењима.

коме Он хоће! А онај ко другом оно што је својствено само Богу приписује, тај чини потвору и велики грех.“ (Кур'ан 4:48)

Уистину је то грех који особу лишава Раја и последично води оног који га чини у Пакао. Ово је казао Исус, као што стоји у Кур'ану: „**Ко другог Богу сматра сличним, Бог ће улазак у Рај да му забрани и боравиште његово ће да буде Пакао; а неправедницима нико неће моћи да помогне.**“ (Кур'ан, 5:72)

Овај грех поништава сва добра дела. Кур'ан потврђује: „**А да су они друге Њему сличним сматрали, сигурно би им пропало оно што су чинили.**“ (Кур'ан 6:88)

И зато једино Бога требамо обожавати у свакој прилици и људи Му се требају обратити без посредника, јер Он је Истински Господар о коме сва створења зависе, Творац и Одржавалац целог универзума, Онај који највише прашта, Најмилостивији, Свемогући и Свезнајући.

Ове аспекте монотеизма можемо пронаћи и у Новом завету, на пример: „**А за јело идолских жртава, знамо да идол није ништа на свету, и да нема другог Бога осим једног. Јер ако и има који се богови зову, или на небу или на земљи, као што има много богова и много господа: Али ми имамо само једног Бога Оца, од ког је све, и ми у Њему...**“ (1 Коринћанима посланица 8:4-6)

И такође: „**А свештеник Јупитера који беше пред градом њиховим доведе јунце, и донесе венце пред врата, и с народом хтеде да приноси жртву. А кад чуше апостоли, Варнава и Павле, раздреше хаљине своје, и скочише међу народ вичући и говорећи: Људи! Шта то чините? И ми смо као и ви смртни људи, који вам проповедамо јеванђеље да се од ових лажних ствари обратите к Богу Живом, који створи небо и земљу и море и све што је у њима; Који у прошавшим нараштајима беше пустио све народе да иду својим путевима: И опет не остави себе непосведоченог, чинећи добро, дајући нам с неба дажд и године родне, пунећи срца наша јелом и весељем. И ово**

говорећи једва оставише народ да им не приносе жртве, него да иде сваки својој кући.” (Дела апостолска 14:13-18)

Цитирам познату италијанску оријенталискињу, др. Лауру Ваглиери,¹⁸³ која каже: „Захваљујући Исламу, паганизам у различитим облицима је поражен. Концепт универзума, практиковање вере, друштвени обичаји су сви били ослобођени од свих монструозности које су их деградирале, а људски умови су ослобођени предрасуда. Човечанство коначно схвата да поседује достојанство и клања се Творцу, Господу и Господару целог човечанства.” Она наставља: „Дух је ослобођен од предрасуда, човечја воља је ослобођена од веза које су га везивале за друге људе или такозване скривене моћи. Свештеници, лажни чувари мистерија, посредници спасења, и сви они који су се претварали да су били посредници између Бога и човека и последично веровали да имају ауторитет над вољом другог народа пали су са својих пиједестала. Човек је постао слуга Аллаха самог, а према другим људима имао је једино обавезу једног слободног човека према другом слободном човеку. Док су претходно људи патили због неправде услед друштвених разлика, Ислам проглашава једнакост међу људским бићима. Један муслиман се разликује од другог, не рођењем или било којим другим фактором који нема везе са његовом личношћу, већ по томе што се више боји Бога, по својим добрим делима, по својим моралним вредностима и интелектуалним особинама.”¹⁸⁴

Она такође наводи у својој књизи: „Дакле нису употреба силе нити стални, огромни напори мисионара довели до великог и брзог ширења Ислама, већ чињеница да је ова Књига коју су муслимани показали покореним народима, давши им слободу да је прихвате или одбаце, била Божја Књига, Реч Истине, највеће чудо које је Мухаммед могао показати онима који су оклевали... Док све друге

¹⁸³ Apologia dell' Islamismo, превод на енглески Др. Касели, Тумачење Ислама, стр. 33-34.

¹⁸⁴ Ibid, стр.33-34

религије својим следбеницима прописују бројне доктрине које оптерећују вернике и које је тешко разумети, Ислам је невероватно лака и кристално јасна и једноставна вера.”¹⁸⁵

И британски историчар, Арнолд Џ. Тојнби, запажа: „Доиста, позивам свет да прихвати Исламски принцип братсва и једнакости. Доктрина Божје једноће коју је донео Ислам је један од најлепших примера како ујединити свет. Ислам и даље постоји што даје наду читавом свету.”¹⁸⁶

¹⁸⁵ Ibid, стр.42-43

¹⁸⁶ Суђење цивилизацији, Њујорк, издавач: Оксфордски Универзитет, 1948.

Moј последњи корак према Исламу: утицај Исуса на мој прелазак на Ислам

Чак је и само део информација садржаних у претходним поглављима довољан трагачу за истином да разуме веродостојност Ислама и у којој је мери хришћанство одступило од учења посланика Исуса, и колико је у супротности са истим. Ипак, и даље нисам направио ни један одлучан корак да се дистанцирам од пута који ми је Црква зацртала. Мој талисман је био увек уз мене где год бих ишао. Унутар кутијице коју сам увек носио било је седам сребрних крстића и наводна слика и статуа Исуса. Осећао сам да, ако је икада оставим по страни, нешто лоше ће ми се десити. И зато је никада нисам затурио; увек сам водио рачуна да ми буде у цепу.

Једног дана док сам прегледао литературу коју сам добио у џамији, прочитао сам две изјаве које су испуниле моје срце великом радошћу и срећом. Сузе су почеле да теку из мојих очију и казао сам: „Мој Боже, ово је истина; ово је одговор који нисам могао наћи!“

Морам признати да до тог тренутка нисам никада додирнуо нити читао Кур’ан. Нисам видео нити додирнуо његову копију ни на једном језику, а реч „Кур’ан“ није постојала у мом речнику. На категоричан, недвосмислен, јасан и прецизан начин изречено, стајало је у исламском водичу којег сам добио у џамији: „**И због речи њихових: 'Ми смо убили Месију, Исуса, Маријиног сина, Аллаховог посланика.' А нису га убили, ни распели, већ им се причинило.**“ (Кур’ан 4:157)

Овде сам се зауставио у читању. Поновио сам неколико пута: „**А нису га убили, ни распели...**“

У истом моменту док сам читао те речи, осетио сам да је Бог одговарао на питања због којих сам сумањао у Његову моћ услед недостатка логичких и убедљивих одговора.

Одговор није било лако наћи. Морао сам се надметати са многим другим студентима како бих заслужио школарину. Морао

сам путовати хиљадама миља до државе Вашингтон и најисточнијег дела САД. Морао сам научити говорни и писани енглески, и пошто сам из Латинске Америке, морао сам имати карактер који је био прихватљив осталим муслиманима у Сијетлу како бих пронашао ове две изјаве. Шансе да би ове информације могле доћи до једног Венецуеланца 1978. године биле су веома мале. Међутим, Аллахова одредба мора бити испуњена. У тим моментима док сам се још увек радовао овим лепим вестима, обратио сам се Богу и замолио Га за опрост. Желео сам да одлетим са овим вестима у Венецуелу и кажем их својој породици као и читавом свету.

Све се одвијало баш као у филмовима. Мој велики херој, позитивни филмски лик, мој вољени посланик Исус Назарећанин, коме сам се молио два пута дневно пред малим олтаром у мојој кући, није био разапет!

Чинило ми се да је тежина крста што га је наводно Исус носио до Голготе нестала и распала се на исти начин на који се велике зграде и чврсте планине распадају када се разоре динамитом.

Оно што је следило овом открићу није било ништа мање значајно. Размишљао сам: „Ако је ово истина, онда је ово истинита религија.” Двадесет година су ми говорили да је Исус убијен. Повели су ме путем без других смерова. Сада је предамном отворена још једна авенија са логичнијим одговором, ствари су почињале да бивају јасније и последњи делић „слагалице” се појавио. Ово је било последње у низу чуда које је Исус чинио уз помоћ Аллаха. Човек који је, уз Божју помоћ враћао вид слепима, који је ходао по води, лечио губаве, чинио да богаљи ходају, множио хлеб и рибу како би нахранио хиљаде људи и који је васкрасавао мртве, несумњиво није могао бити распет! Још једном сам резонувао и решио; Желео сам да припадам овој религији; желео сам да будем муслиман!

На исти начин на који се тежина крста распала, ускрснуће Исуса у недељу, Ускрс, Велики петак, посета Седам Цркава Апокалипсе,

пост петком, ручање рибе уместо меса оним наводним „светим данима“ такође су се распали сви одједном и ја сам схватио да је то све била лаж. Моћ талисмана је нестала. Логични ум младог човека који је студирао да постане инжењер, сада је био слободан да одбаци све ове неосноване традиције изграђене на ирационалном концепту Бога који је постао човек и умро зарад греха људи. Као млад човек који је био професионални ватрогасац и спасавао животе и имовине и који није стекао пороке попут пушења и пића иако су то биле друштвене норме тог доба, више нисам могао да прихватим ова наметања.

Током лета 1979. уписао сам изборни предмет на државном Универзитету у Оклахоми који ми је даље осветлио нови пут којим сам почео ићи. Предмет се звао „Исламска култура.” Крајем лета 1979. вратио сам се у Сијетл, и пред истим имамом који ми је дао исламску литературу, прихватио сам Ислам званично изговарајући сведочење вере (*шехадет*).

Још увек се сећам имама који ме је питао: „Јеси ли сигуран да желиш да прихватиш Ислам?” Казао сам: „Да.” Затим је инсистирао: „Чак и ако то значи да ће у твом пасошу писати да си муслиман?” „Чак и тада.”- Одговорио сам. Затим је казао: „Ако си сигуран да то желиш, понављај замном: „Сведочим да нема божанства осим Аллаха, и сведочим да је Мухаммед Његов Посланик.” Посведочио сам на енглеском, а потом на арапском понављајући за имамом, правећи тако мој последњи корак ка Исламу.

Како је ислам утицао на мој живот

Свака промена захтева одређено прилагођавање, па ни мој случај није био изузетак. Пошто сам прихватио Ислам, обећао сам Аллаху да ћу урадити све што је у мојој моћи да научим што више о овој вери. Док сам још био релативно млад и тек завршио прву годину на државном Универзитету у Оклахоми, оженио сам младу муслиманку. У Stilvoterу, Оклахоми, исламски центар ми је доделио мог првог вероучитеља. Брат Фаиз из Палестине (нека га Аллах благослови и награди за све чему ме је научио) је посветио доста свог времена да ме научи молитви, осталим стубовима Ислама, постулатима вере, о животу и смрти, Судњем Дану и многим другим темама. Још увек памтим колики су утицај на мене имале дискусије о животу и смрти. Док сам био хришћанин нико ме никада ничему сличном није научио и свакако не толико детаљно. Смрт је одувек била мистерија за мене.

Нисам знао шта ће ми се десити пошто након смрти моје тело положи у земљу. У Исламу сам на ова питања пронашао детаљне одговоре. Када особа умре, он или она морају бити сахрањени према упутствима посланика Мухаммеда. Тело умрле особе мора бити потпуно опрано и напарфемисано. Затим се увија у два комада беле тканине и спушта у гроб без ковчега у правцу Мекке у данашњој Саудијској Арабији. Према једном хадису посланика Мухаммеда, умрла особа ће чути кораке живих док одлазе и удаљавају се од гробног места и биће свесна да су он или она остављени самим. Убрзо потом, два анђела долазе у гроб и постављају покојнику следећа три питања:

- 1) Ко је твој Бог?
- 2) Која је твоја вера?
- 3) Ко је твој посланик?

Према другом хадису посланика Мухаммеда, верник неће имати никаквих проблема да одговори тачно на ова питања, док неверник неће умети да одговори на њих. Осим тога, у зависности од тога да ли је умрла особа чинила добра или лоша дела за време

свог живота, он или она ће осетити или пријатни мирисни поветарац из Раја, или вреле ветрове из Пакла. Умрла особа ће остати у овом стању све до Судњег Дана.

Ове информације које сам сазнао од брата Фаиза отклониле су неке сумње које сам имао у вези људи који чине злочине, а због њих нису кажњени оком живота на овоме свету. Захваљујући овоме схватио сам зашто Свемогући Аллах даје људима безброј прилика да се покају и промене свој живот док су још увек живи; то је јасан доказај највеће праведности и милости Господара светова према Његовим створењима. Некада сам мислио да поседујем дубоко разумевање концепта привременог и вечног живота. Док сам још похађао католичку школу, учили су ме да је Исус умро да би нас спасао; у Исламу сам научио да је свака особа одговорна за своја сопствена дела и да ће према њима бити одговарајуће награђена или кажњена. Ово је звучало толико логично, да сам то одмах са уверењем прихватио, а моја душа је осетила спокој. Ово новостечено знање постепено је мењало сва моја претходна сазнања и уверења, као и мој осећај за приоритете. Све више времена посвећивао сам изучавању вере. Када су моји рани јутарњи тренинзи у теретани почели да ме ометају у обављању јутарње молитве, одложио сам тренирање да бих приоритет дао молитвама.

Неколико година пре прихватања Ислама, желео сам да постанем познати музичар и свирао сам гитару на неколико концерата и певао до миле воље. Али након прихватања Ислама, оставио сам музику и певање и посветио сам време учењу рецитовања Кур'ана на арапском: изворном језику његове објаве. Одговорности и обавезе ожењеног човека и студије инжењерства у 21. години, нису ми оставили ни мало времена за неке друге активности. Међутим, Аллаховом упутом, моја везаност за нову веру је расла до те мере да сам желео почети подучавати друге Исламу упркос свом ограниченом знању.

Када сам се вратио у Венецуелу, моја породица није ништа знала о Исламу. Посматрали би ме док сам се молио без

критиковања или осуђивања. Провео сам више од четири године у иностранству, у САД-у, па је радост због тога што сам поново са родитељима, браћом и сестрама превладала и сви су ме прихватили таквог какав сам.

Код куће у Венецуели, тражио сам дозволу од свог шефа да обављам молитву у канцеларији што не би трајало дуже од пет минута. Био сам практично једини Венецуеланац исламске вероисповести у нафтној индустрији 1982. Молио сам Аллаха да ми помогне да истрајем и будем непоколебљив, пошто су се искушења појављивала свуда и све чешће. Милошћу Аллаховом успео сам да се одупрем тим искушењима.

Данас, након скоро тридесет година откако сам прихватио Ислам, све сам срећнији што сам донео одлуку да постанем муслиман. Осећам још веће задовољство када видим колико људи око мене прихвата Ислам свакога дана. Слављен нека је Аллах, Господар свега што постоји. Ислам је најбрже растућа религија на свету. Заправо има највећи број следбеника који практикују веру¹⁸⁷ упркос томе што проповедници Ислама располажу са скромним средствима у поређењу са проповедницима других вера, нарочито у поређењу са хришћанством. Док се Ислам шири с лакоћом и без великих трошкова, хришћанство се не би могло поредити с Исламом у мисионарству да нема огромних ресурса којима Црква подстиче и финансира мисионарске активности.

Ако једноставно погледамо разлику између људи који су прешли у Ислам и људи који су прешли у хришћанство, што су две највеће религије са следбеницима широм света (за разлику од

¹⁸⁷ Број практикујућих муслимана превазилази укупан број оних који практикују све остале религије заједно. Према Сандеј Тајмсу, по први пут је број оних који су посетили седмичну проповед петком у џамијама у Великој Британији превазишао број хришћана на недељним мисама у Енглеској цркви, што је 930,000 муслимана у поређењу са 916,000 припадника англиканске цркве. Прочитајте чланак аутора Николаса Хелена и Кристофера Моргана под називом: „Муслимани надмашили агликанце” објављен 25. јануара 2004. на интернет адреси: http://www.thesundaytimes.co.uk/sto/news/uk_news/article26788.ece. Ово се дешава у хришћанској земљи, у којој су муслимани мањина.

других религија чији следбеници су углавном припадници одређених народа), откривамо да хришћанство привлачи сиромашне и безнадежне јер им црква нуди материјалну помоћ. Ако ово није тачно зашто се онда у богатим земљама цркве и хришћанство напуштају док се истовремено чини велики напор да се хришћанство „извози” у сиромашне земље?

С друге стране, налазимо да су они који прелазе на Ислам људи из свих сфера живота и сви они имају различита порекла. Међу њима су и богати и сиромашни и научници и рабини и калуђери, свештеници и познати личности, као и многи други. Чак су и они који ће ако прихвате Ислам, сигурно изгубити много материјалног добра или бити прогоњени због свог избора, то учинили.

Последично, моја вера сваког дана је све јача и јача како сведочим да се Аллахово обећање постепено испуњава: **„Они желе да утру Аллахово светло својим устима, а Аллах ће да употпуни Своје светло, макар то мрзели неверници. Он је Онај Који је послао Свог Посланика са Упутом и Вером Истине да би је уздигао изнад свих вера, макар то мрзили вишебошци.”** (Кур’ан 61:8-9)

Ко год данас прочита Библију свакако ће приметити да нека учења која се до данас нису променила прате једино муслимани. Према Библији, Исус и посланици пре њега су се молили Богу тако што би Му се клањали: **„А Аврам паде ничице. И Господ му још говори и рече: Од мене ево завет мој с тобом да ћеш бити отац многим народима.”** (Књига Постања 17:3-4)

„А кад чу слуга Аврамов речи њихове, поклони се Господу до земље;” (Књига Постања 24:52)

„Дође Мојсије и Арон испред збора на врата шатора од састанка, и падоше ничице; и показа им се слава Господња.” (Књига Бројева 20:6)

„И рече Господ Мојсију и Арону говорећи: Одвојте се из тог збора, да их одмах сатрем. А они падоше ничице и рекоше:

Боже, Боже духовима и сваком телу! Овај један згрешио, и на сав ли ћеш се збор гневити?” (Књига Бројева 16:20-22)

„А Исус паде ничице на земљу, и поклони се, и рече Му: Шта заповеда господар мој служи свом? А војвода војске Господње рече Исусу: Изуј обућу с ногу својих, јер је место где стојиш свето. И учини Исус тако.” (Исус Навин 5:14-15)

И сам Исус Христ је клањао при молитви: **„И отишавши мало паде на лице своје молећи се и говорећи...”** (Јеванђеље по Матеју 26:39)

У Откривењу Јовановом 7:11 стоји: **„И сви анђели стајаху око престола и старешине и четири животиње, и падоше на лице пред престолом, и поклонише се Богу.”**

Такође, у Јехемији 8:6 пише: **„И Јездра благослови Господа Бога великог, а сав народ одговори: Амин, амин, подигнувши руке своје, па се савише и поклонише се Господу лицем до земље.”**

У којој вери, осим у Исламу, се верници моле Богу тако што дижу руке, савијају се и клањају Господу лицем до земље?

У Библији се спомиње и пост. У 2. Самуелова 1:12 стоји: **„И ридаше и плакаше, и постише до вечери...”**

А у Данилу 9:3 пише: **„И окретох лице своје ка Господу Богу тражећи Га молитвом и молбама с постом и с кострети и пепелом.”**

„Зато још говори Господ: Обратите се к мени свим срцем својим и постећи и плачући и тужећи.” (Јоил 2:12)

Још је примера који говоре о посту као рецимо: **„И узеше кости њихове и погребеше их под дрветом у Јавису, и постише седам дана.”** (1. Самуелова 31:13:)

„И Давид се мољаше Богу за дете, и пошћаше се Давид, и дошавши лежаше преко ноћи на земљи.” (2. Самуелова 12:16)

„А кад они служаху Господу и пошћаху, рече Дух Свети: Одвојте ми Варнаву и Савла на дело на које их позвах. Тада постивши и помоливши се Богу метнуше руке на њих, и отпустише их.” (Дела апостолска 13:2-3)

„А овај се род изгони само молитвом и постом.” (Јеванђеље по Матеју 17:21)

Што се тиче добровољног поста који данашњи муслимани често чине, о њему у Библији проналазимо следећи стих: **„Постим двапут у недељи;”** (Јеванђеље по Луки 18:12)

Баш као што је то случај у Исламу првобитна идеја поста је била да се постач судржава од хране, пића и других задовољстава у сврху богослужења и прибилижавања Богу. То није делимични пост у коме се постач одриче неке врсте хране, грицкања између оброка или тако што прескаче један или два оброка дневно, као што то данас чине хришћани.

„Иди, скупип све Јудејце што се налазе у Сусану, и постите за ме, и не једите ни пијте за три дана ни дању ни ноћу; и ја ћу са својим девојкама постити такође, па ћу онда отићи к цару, ако и није по закону, и ако погинем, нека погинем.” (Јестира 4:16)

„А они Му рекоше: Зашто ученици Јованови посте често и моле се Богу, тако и фарисејски; а твоји једу и пију?” (Јеванђеље по Луки 5:33)

Исто тако, једино се муслиманке и данас покривају како је поменуто у Новом завету: **„И свака жена које се гологлава моли Богу или пророкује, срамоти главу своју; јер је свеједно као да је обријана. Ако се, дакле, не покрива жена, нека се стриже; ако ли је ружно жени стрићи се или бријати се, нека се покрива.”** (1. Коринћанима, глава 11:5, 6)

„Тако и жене у пристојном оделу, са стидом и поштењем да украшују себе, не плетеницама, ни златом, или бисером, или хаљинама скупоценим.” (1. Тимотију, глава 2:9)

Заправо сви хришћани признају да је Марија носила вео преко своје главе, док хришћанске калуђерице и дан данас то чине. Занимљиво је споменути и да у Библији пише да часне жене покривају своја лица. У Књизи Постања 24:64-65 стоји: „**И Ревека подигавши очи своје угледа Исака, те скочи с камиле, и рече слуги: Ко је онај човек што иде преко поља пред нас? А слуга рече: Оно је господар мој. И она узе покривало и покри лице.**”

Има још стихова сличних овом као што је онај у Књизи Постања 38:14: „**А она скиде са себе удовичко рухо своје, и узе покривало и покри лице, и седе на раскршће на путу који иде у Тамну.**”; „**Како си лепа, пријатељице моја, како си лепа! Имаш очи као голубица (кад гледаш) испод копрене.**”¹⁸⁸ (Песма над песмама 4:1);

„**Као кришке мограња твоји су образи под копреном твојом.**”¹⁸⁹ (Песма над песмама 6:7);

„**Како беше под копреном, они безаконици наредише да скине копрену да би се наситили њезине лепоте.**”¹⁹⁰ (Данило 13:32)

Чак и поздрав који је Исус користио, „Мир вам” данас користе само муслимани: „**А кад они ово говораху, и сам Исус стаде међу њима, и рече им: Мир вам.**” (Јеванђење по Луки 24:36)

Исто налазимо и у Јеванђељу по Матеју 28:9 и у Јеванђељу по Јовану 20:21. Чак је Исус наредио својим следбеницима да се тако поздрављају као што пише у Јеванђељу по Луки 10:5: „**У коју год кућу уђете најпре говорите: Мир кући овој.**”

У Кур'ану Бог наређује верницима да управо то чине:

¹⁸⁸ Преводац се одлучио за хрватски превод Песме над песмама архиепископа Ивана Шарића, Сарајево 1941-42. јер јасније преноси поруку о ношењу вела, о чему аутор говори у тексту. (прим. прев)

¹⁸⁹ *ibid.*

¹⁹⁰ Преводац је користио хрватски превод овог библијског стиха јер исти није уврштен у српски превод Караџић-Даничић. (прим. прев)

„О ви који верујете, у туђе куће не улазите док не затражите допуштење и док укућане не поздравите; то вам је боље, да бисте се присетили и примили поуку!“ (Кур'ан 24:27)

У другом ајету стоји: **„А кад улазите у куће, ви њене укућане поздравите поздравом прописаним од Аллага, благословљеним и лепим. Тако вам Аллах објашњава прописе да бисте разумели!“ (Кур'ан 24:61)**

Постоје и многи други верски обреди који се данас углавном практикују код муслимана, попут узимања абдеста (предмолитвено прање). У Библији се наводи: **„Тада нека перу руке своје и ноге своје да не изгину. То нека им буде уредба вечна Арону и семену његовом од колена до колена.“ (Књига Изласка 30:21)**

„И праше из ње руке и ноге своје Мојсије и Арон и синови његови.“ (Књига Изласка 40:31)

Заиста нико осим муслимана се не придржава ове већ дуга времена постојеће верске обавезе.

И обрезавање мушке деце је такође хришћански (а пре тога и јеврејски, прим. прев) обичај. У Јеванђељу по Луки 2:21 пише да је Исус био обрезан осмог дана по рођењу. Сама Библија тврди да је обрезавање Божја заповест, као што стоји у Књизи Постања 17:9-14: **„И рече Бог Авраму: Ти пак држи завет мој, ти и семе твоје након тебе од колена до колена. А ово је завет мој између мене и вас и семена твог након тебе који ћете држати: да се обрезују између вас све мушкиње. А обрезаваћете окрајак тела свог, да буде знак завета између мене и вас. Свако мушко дете кад му буде осам дана да се обрезује од колена до колена, родило се у кући или било купљено за новце од којих год странаца, које не буде од семена твог. Да се обрезује које се роди у кући твојој и које се купи за новце твоје; тако ће бити завет мој на телу вашем завет вечан. А необрезано мушко, коме се не обреже окрајак тела његовог, да се истреби из народа свог, јер поквари завет мој.“**

Приношење жртве Богу је такође један верски обред као што стоји у 1 Краљевима 8:63-66. У Библији као и у Кур'ану налазимо једнаку наплату (освету) за почињену неправду или злочин: **„И ко убије човека, да се погуби.”** (Левитски Законик 24:17)

И у Исламу се ова освета односи на ствари које утичу на нечији живот, као и на оне које не утичу као што стоји у Библији: **„Око за око, зуб за зуб, руку за руку, ногу за ногу, ужег за ужег, рану за рану, модрицу за модрицу.”** (Књига Изласка 21:24-25)

У Библији се спомињу и многа друга забрањена дела које муслимани, за разлику од других народа и верских група, у потпуности избегавају чинити. Као што у Кур'ану стоји забрана верницима да узимају камату и баве се зеленашењем, ова забрана постоји и у Библији где на пример у Језекиљу 18:17 пише: **„Од сиромаша би устезао руку своју, не би узимао добити ни придавка, законе би моје извршио и по уредбама мојим ходио; тај неће погинути за безакоње оца свог, доиста ће живети.”**

И такође: **„Кад даш у зајам новаца народу мом, сиромашу који је код тебе, немој му бити као каматник, не ударајте на њ камате.”** (Књига Изласка 22:25)

Бројни су стихови у Старом и у Новом завету који категорички забрањују конзумирање алкохола као на пример: **„Тешко онима који су јаки пити вино и јунаци у мешању силовитог пића.“** (Исаија 5:22)

„Јер ће бити велики пред Богом, и неће пити вино ни сикер.“ (Јеванђеље по Луки 1:15) Што је само један део забране алкохола¹⁹¹. Међутим пошто су постојали и писци Јеванђеља са другачијим тежњама и намерама укључујући ту и жељу да се придобију они који су навикли да пију алкохол или пак због своје личне потребе за алкохолом, наилазимо и на друге библијске текстове у којима се подстиче којима се позива на конзумацију

¹⁹¹ Такође се између осталог наводи у: Пословицама 20:1; 1 Коринћанима посланици 6: 10 и 5:11; Посланици Галаћанима 5:21; Посланици Ефежанима 5:18; 1 Петровој посланици 4:3-4, и у многим другим деловима Библије.

алкохола а понегдечак и подстиче на опијање. Овим схватамо да ови писци стављају своје личне жеље и потребе испред племенитих принципа на које су позивали Божји посланици како би њихови народи доживели спасење!¹⁹²

Затим забрана музике¹⁹³ такође постоји у Библији, на пример: **„Тешко онима који ране, те иду на силовито пиће и остају до мрака док их вино распали. И на гозбама су им гусле и псалтири и бубњи и свирале и вино; а не гледају на дела Господња и не виде рад руку Његових.”** (Исаија 5:11-12)

Када говоримо о конзумирању свињског меса, која је у Исламу строго забрањена¹⁹⁴, требамо напоменути да исту забрану можемо пронаћи и у Библији: **„Ни свињче, јер има раздвојене папке, али не прежива; да вам је нечисто; месо од њега не једите, и стрва се његовог не дохватате.“** (Поновљени закон 14:8)¹⁹⁵

Забрањује се и пијење крви:¹⁹⁶ **„Само крв не једите; пролијте је на земљу као воду.”** (Поновљени закон 12:16)

„Само пази да не једеш крв;” (Поновљени закон

¹⁹² „О верници, вино и коцка и идоли и стрелице за гатање су одвратне ствари, ђаволове дело; зато се тога клоните да бисте постигли шта желите.“ (Кур’ан 5:90)

¹⁹³ Посланик Мухаммед рекао је: „У моме народу биће оних који ће дозволити блуд, свилу, вино и музику.“ (Бележи Бухари, 5590). Ово пророчанство се већ испунило, данас наилазимо на муслимане који не само да слушају музику већ то сматрају и исправним, упркос јасној забрани.

¹⁹⁴ Ислам оживљава забрану конзумације свињског меса. У Кур’ану се напомиње: „Он вам једино забрањује: стрв и крв и свињско месо, и оно што је заклано у нечије друго име, а не у Аллахово. А ономе ко буде приморан, али не из жеље, тек колико да глад утоли, није грешан. – Аллах заиста прашта и милостив је.“ (Кур’ан 2:137)

¹⁹⁵ Такође се спомиње и у Левитском закону 17:15-16 и Поновљеном закону 14:21.

¹⁹⁶ Ова забрана је оживљена кроз многе кур’анске ајете: „Реци: 'Ја не видим у овоме што ми се објављује да је икоме забрањено јести ма шта друго осим стрви, или крви која истиче, или свињског меса – то је доиста погано.'“ (Кур’ан 6:145)

„Ништа не једите с крвљу. Немојте врачати, ни гатати по времену.” (Левитски законик 19:26)

Библија забрањује још многе друге обичаје као што стоји у Левитском законнику 19:26-28: **„Немојте врачати, ни гатати по времену. Не стрижите косу своју укруг, ни грдите браду своју. За мртвацем не режите тело своје, ни ударајте на се какве белеге. Ја сам Господ.”**¹⁹⁷

Зато је кристално јасно да су муслимани истинити следбеници Исуса¹⁹⁸ и свих Божјих посланика пре њега.

¹⁹⁷ Ислам је оживео забрану врачања. Посланик Мухаммед, мир над њим, је казао: „Избегавајте седам великих упропаштавајућих греха. Његови следбеници упиташе: О Аллахов Посланиче, који су то греси? Казао је: Обожавање неког мимо Аллаха, практиковање магије...” (Бележи Бухари и Муслим)

¹⁹⁸ Каже Павле у 1 Посланици Коринћанима 11:7: **„Али муж да не покрива главу, јер је обличје и слава Божија;”** Ако је заиста тако и мушкарац не сме покривати главу, зашто онда толики свештеници то чине носећи неку врсту покривала за главу? Зашто се не придржавају Павловог учења, којем се, како тврде, Христ указао? Зашто православни свештеници носе црне одоре и покривала за главу упркос што у њиховој Библији пише: **„Нека вам одора увек буде бела...”** Даље, постоји ли веза између покривања главе и изједначавања човека са Богом? Зар онда није тачно да се један обичан муслиман више придржава упутима и наредбама из Кур'ана него што се хришћански свештеници придржавају оним из Библије?

Како је мој прелазак на Ислам утицао на животе других људи

Примивши овај велики поклон од Аллаха (нек је Слављен и Величан), осетио сам јаку жељу да пренесем Његову последњу поруку онима који је нису чули. Нисам у томе био веома успешан на самом почетку. Неки људи су то схватили као шалу, док су ме други саветовали да ту поруку пренесем деци јер су старији људи већ очврсли у својим веровањима те никако неће бити отворени да приме моју поруку. Дуго времена, моја једина подршка, осим Аллаха који ми је уливао наду, била је моја жена, јер је и она била муслиманка.

Године 1990. вратио сам се у Сједињене Америчке Државе да упишем мастер из инжењерства безбедносних система на тексашком универзитету ТАМУ. Током овог путовања решио сам да се више трудим да ширим Ислам. Пратио сам исламски едукативни програм који сам сам себи припремио од материјала доступног у исламској библиотеци Брајан Колец Стејшна. Писао бих својој породици у Венецуели о свакој исламској теми коју сам изучавао. На срећу, када сам се вратио у Венецуелу 1992. након само пар кратких разговора, моји родитељи као и један од моје старије браће прихватили су Ислам. Касније, две моје сестре, још један брат, и нећак такође су прихватили Ислам.

Директор недавно отворене џамије у Каракасу одобрио је мој предлог за недељни програм позивања не-муслимана у посету овој највећој џамији у Латинској Америци. Волонтирао сам на позицији координатора програма уз имама џамије и, слава Аллаху, наш труд се у потпуности исплатио. Присуствовало је око 250 људи и било је то прво јавно предавање о Исламу које сам икада одржао Венецуелцима. Можда по први пут у Венецуели, мешавина јевреја, хришћана, атеиста и других присуствовало је предавању о Исламу. Програм је био толико успешан да је Аллаховом милошћу, много Венецуелаца примило Ислам. Недељни програм предавања још увек се одвија, и било ко заинтересован да учи о Исламу може присуствовати.

Док предајем на различитим местима, примећујем да се мноштво људи интересује за Ислам. Мноштво људи је прихватило ову религију; многи други узимају доступну литаратуру и постепено је ишчитавају, исто као што сам и ја радио пре тридесет година. Ипак, други показују више отпора према Исламу; они кажу да имају превише порока којих се не могу решити. У овом моменту, желим рећи читаоцу да када особа прихвати Ислам, његов или њен живот не може се променити драматично, одједном. То је могуће, али не увек.

Обично је ово процес који се развија док особа учи и постепено се приближава Аллаху, својој браћи или сестрама у вери, и темељним учењима вере. Многи људи који су присуствовали мојим предавањима постављали су следећа питања:

- 1) Морам ли да говорим арапски да бих био муслиман?
- 2) Да ли је неопходно бити Арапин да би био муслиман?
- 3) Треbam ли престати веровати у Исуса и одбацити Девуцу Марију да бих био муслиман?

Одговори на сва горе постављена питања су наравно, одрични. Ислам је универзална вера, и муслимани постоје у свакој земљи на свету. Језик није препрека. Да би били муслимани неопходно је да верујемо у Исуса као једног од највећих Аллахових посланика и у Марију као Исусову мајку, коју је Аллах издигао изнад свих других жена.

Први корак ка преласку на Ислам је заиста веома једноставан. Не постоје сложени или тешки захтеви попут посебних церемонија или посредовања одређених заступника или било чега изван сопствених могућности. Једина потреба при прихватању Ислама је искрено веровање и послушност једном и једином правом Богу, прихватање Бога за свог Творца, Одржаваоца универзума, Једнога у чијим рукама је живот и смрт, Управљача свим стварима, Јединог вредног слављења, Онога који има најлепша имена и највеличанственије особине, Онога који нема сарадника, детета,

мајке или оца, и Кома ништа није равно. Такође се морају напустити сви облици паганизма.

Након сведочења да нико не заслужује да буде слављен сем Аллаха и да је Мухаммед Аллахов посланик, све остало се може научити постепено са стрпљењем и посвећеношћу. Ако неко умре након прихватања овог чврстог веровања, он или она се сматрају муслиманима и могу, Аллаховом милошћу, ући у Рај.

Када особа посведочи да је Мухаммед Аллахов посланик, то не значи да се сведочи да је он једини Аллахов посланик, већ да је он последњи посланик Аллаха и последњи у линији посланика која уназад води до Адама.

Када се религија усвоји принудно

Аллах, Свемогући, објавио је у Кур'ану да нико не сме бити приморан да прихвати Ислам. Ово је основно начело Његовог учења: „**У вери нема присиле – Прави пут се јасно разликује од заблуде!**” (Кур'ан 2:256)

Аллах такође каже: „**И реци, 'Истина долази од Господара вашег, па ко жели – нека верује, а ко жели – нека не верује!**” (Кур'ан 18:29)

Ислам такође позива на успостављање дијалога са другима и њихово позивање да прихвате Ислам са мудрошћу и лепим подстицањем: „**На пут Господара свога мудро и лепим саветом позивај и с њима се на најлепши начин справљај!**“ (Кур'ан 16:125)

Католичка црква задржала је данашњу позицију услед стравичног проливања крви милиона недужних људи. Био сам запањен када сам сазнао да је само у Холандији три милиона људи било погубљено јер нису поштовали и прихватили доктрине католичке цркве.

Џон Лороп Мотли говорећи о папском прогањању противника цркве у Холандији каже: „Након 16. фебруара 1568, Света канцеларија осудила је све становнике Холандије на смрт због јереси. Од ове универзалне пропасти само је пар особа, чија су имена посебно споменута, поштеђено. Устоличење краља, које се десило десет дана потом, потврђује ову наредбу инквизиције, и наређује њено хитно ступање на снагу, без обзира на старост, пол, или стање осуђених. Ово је вероватно најконцизнији смртни налог икада спроведен. Три милиона људи, мушкараца, жена, деце, било је осуђено на губилишта са само три реченице... И под овим новим декретом, егзекуције свакако нису јењавале. Мушкарци свих порекла и имовинских стања су сваког дана и сваког сата одвођени на ломачу. Алва је, у једном писму Филипу, хладно проценила број

егзекуција које би се требале извршити непосредно након истека свете недеље, на осамсто глава.”¹⁹⁹

Након одржавања Nikejskog Sabora, највећи прекршај постао је поседовати неодобрено Јеванђеље. Из тог разлога, преко милион хришћана је убијено у годинама које су уследиле одлуци Сабора. Ово је била методологија коришћена од стране Атанасија да би ујединио хришћане. Већини би се чинило да су извршиоци ових злочина против човечности били крволочни појединци без истинских мотива, али сам био шокиран сазнањем да позив на извршавање ових страшних злочина произилази директно из Библије. Очигледно је свакоме ко прочита Библију да су ове индивидуе заправо примењивале наредбе из неких од искварених библијских текстова. На пример: **„Опет рече Господ Мојсију говорећи: ‘Зато сада побијте сву децу мушку, и све жене побијте, које су познале човека. А девојке, које не познаше човека, оставите у животу.’”** (Бројеви 31:17-18)

И Господ наводно рече: **„Прођите за њим по граду, и побијте, нека не жали око ваше нити се смилујте; старце и младиће, и девојке и децу и жене побијте да се истребе.”** (Језекиљ 9:5-6)

Исус Навин казао је људима Израилја: **„Вичите, јер вам Господ даде град! ... Него све сребро и злато и посуђе од бронзе и од гвожђа нека буде свето Господу, нека уђе у ризницу Господњу. И побише, као проклето, оштрим мачем све што беше у граду, и жене и људе, и децу, и старце и волове и овце и магарце.”**²⁰⁰ (Исус Навин 6:16-21)

Господ је такође наводно казао: **„Зато иди и побиј Амалика, и затри као проклето све што год има; не жали га, него побиј и**

¹⁹⁹ Џон Лотроп Мотли, Успон Холандске Републике, Њујор, 1950. том 1, стр. 626.

²⁰⁰ Пошто су неки хришћани били толико одважни да нападају Ислам и оптуже га да се ширио „мачем”, вредно је помена да је реч „мач” заправо у Библији споменута 406 пута, док се чак ни једном не спомиње у Кур’ану. Па, која је онда од ове две религије била ширена мачем?

људе и жене и децу и шта је на сиси и волове и овце и камиле и магарце.” (1 Самуелова 15:3)

„И децу ћу им размрскати на њихове очи, куће ћу им опленити и жене ћу им срамотити.” (Исаија 13:16)

„Самарија ће опустети, јер се одметну од Бога свог; они ће пасти од мача, деца ће се њихова размрскати и трудне жене²⁰¹ њихове распорити.” (Осија 13:16)

Изгледа да је Библија једина верска књига на свету која оправдава убијање деце, размрскавање одојчади и распоравање стомака трудних жена. Присуство таквих стихова у Библији и њихово приписивање Богу чист је доказ да је Библија искварена људском руком и људским умом који је измишљао лажи у Божје име.²⁰²

²⁰¹ Исламом се дозвољава џихад (борба на Божијем путу) као средство одбране и заштите слабих, попут жена и деце, а не убијање или размрскавање. „А зашто се ви не бисте борили на Аллаховом путу за потлачене, за мушкарце и жене и децу!” (Кур’ан 4:75) Џихад је акт самоодбране, а не акт агресије. Аллах каже: „**И борите се на Аллаховом путу против оних који се боре против вас, али ви не отпочињите борбу! – Аллах, доиста, не воли оне које започињу борбу.**” (Кур’ан 2:190) Џихад је такође прописан као средство које осигурава слободу позивања других на Аллахов пут и нуђења избора прихватања вере ако тако желе без присиле. Аллах каже: „**У веру нема присиле – Прави пут се јасно разликује од заблуде!**” (Кур’ан 2:256) Аллах такође каже: „**И реци: ’Истина долази од Господара вашег, па ко жели – нека верује, а ко жели – нека не верује!’**” (Кур’ан 18:29)

²⁰² Зато што постојање ових и других сличних текстова заправо веома осрамоћују „уреднике” Библије, они повремено уклоне или додају неки стих по сопственом нахођењу, што је доказ искварености Библије. На пример, 1 Самуелова 6:19 гласи: „**Али поби Господ неке између Вет- Семешана који загледаше у ковчег Господњи, и поби из народа педесет хиљада и седамдесет људи.**” Међутим, енглески, француски, немачки и арапски преводиоци одлучили су да такав поступак не пристаје Милостивом Господу, па су променили текст и број побијених смањили на само „седамдест људи”. Веровали су да пуко „посматрање” ковчега Господњег није злочин кажњив геноцидом. Ако се чак ни данас када је Библија свима доступна, као и њено штампање, не устручавају мењати је можемо само замишљати каква је

Аллах каже у племенитом Кур'ану: „**А тешко онима који својим рукама пишу књигу, а затим говоре: „Ово је од Бога“, да би за то извукли ништавну корист. И тешко њима због онога што њихове руке пишу, и тешко њима што на тај начин зарађују!**“ (Кур'ан 2:79)

Принуда је неспојива са религијом јер религија зависи о вери и одлучности, и ова два фактора би била бесмислена ако би се наметала силом. Мушкарцима и женама мора бити дата шанса да изаберу веру у коју год верују, али алтернативе морају бити представљене без пристрасности и присиле. Гиљотине, сечива, секире и ватра не би требале бити опција²⁰³ онима који нису желели да прихвате доктрине које су наметане од стране католичке цркве. Аллах је већ открио у Својој последњој поруци човечанству: „**У вери нема присиљавања – Прави пут се јасно разликује од заблуде!** (Кур'ан 2:256)

Данас смо сведоци ужасних последица присиле у вери у различитим деловима света. Наркоманија, убиства, крађа, проституција, корупција, силовања и хомосексуалност су само неке од последица присиљавања људи на веровање у нешто што не носе срцима. Осим тога слепо праћење наслеђених традиција предака и погрешних веровања никако не могу ниједан народ довести до успеха. Из овог разлога понудио бих бар једну

ситуација била у давнија времена када су само свештеници имали приступ Библији.

²⁰³ Библија приписује гнусна дела геноцида посланику Давиду, за шта је он потпуно невин. У 2 Самуеловој 12:29-31 налазимо: „**И Давид скупивши сав народ отиде на Раву, и удари на њу, и узе је. И узе цару њиховом с главе круну, у којој беше таленат злата, с драгим камењем, и метнуше је на главу Давиду, и однесе из града плен врло велик. А народ који беше у њему изведе и метну их под пиле и под бране гвоздене и по секире гвоздене, и сагна их у пећи где се опеке пеку. И тако учини свим градовима синова Амонових. Потом се врати Давид са свим народом у Јерусалим.**“ Такође, у 1 Дневника 20:3, речено је: „**А народ што беше у њему изведе и исече их пилама и гвозденим бранама и секирама. И тако учини Давид свим градвима синова Амонових. Потом се врати Давид са свим народом у Јерусалим.**“ Ово нас тера да се запитамо како свет икада може живети у миру када се на оваква нехумана дела геноцида позива у такозваној Светој Књизи приписаној Богу и Његовим посланицима.

алтернативу која може спасити животе, рехабилитовати алкохоличаре, као и ујединити породице и друштво.

Тек је врх леденог брега срцепарајућа вест из 2002. године о сексуалном злостављању невине деце од стране неких свештеника католичке цркве у САД. Запањујуће је, високи званичници из Ватикана нису одговорили на овај скандал и нису указали да је ово један ужасан злочин. Уместо тога су покушавали да прикрију чињенице нудећи новац како би ућуткали жртве. Један извештај од пре неколико година каже да је више од пет посто свештенства у САД сексуално злостављало децу. Шокантно је да је тек кроз неколико година оваква вест постала ударна на главним телевизијским каналима широм света.

Према прелиминарном истраживању америчког савеза католичких бискупа 2004. године између 1950. и 2002. деца су оптужила више од четири хиљаде свештеника за сексуално злостављање. Истраживањем је добијен податак да су деца оптужила свештенство за наводно сексуално злостављање више од 11 000 пута. Године 4450 оптужених свештеника представљају отприлике 4,5 % од 110 000 свештеника обухваћених овим истраживањем у распону од 52 године. Ово је у најмању руку запањујући статистички податак, али ни мало изненађујући. Несумњива истина је да, ако постоји неки фактор одговоран за ово, не рачунајући грешке појединаца и група, онда би то требала бити сама данашња искварена Библија. Јако је важно да читалац зна да Библија веома често позива на поштовање моралних вредности, међутим такође садржи бројне текстове којима се охрабрује неморал, укључујући и експлицитне изразе сексуалног значења,

као и неке непристојне изразе и подстиче прељубу²⁰⁴, силовање²⁰⁵, брачно неверство²⁰⁶, алкохолизам,²⁰⁷ проституцију, инцест,

²⁰⁴ Иако прича о прељубници из Јеванђеља по Јовану 8:3-11 коју многи свештеници радо истичу и понављају споља делује као да позива на милост, она у ствари суштински позива на прељубу. Не само да је измишљена, јер не постоји у најстаријим примерцима Библије већ садржи и вид дискриминације над женама јер каже да је прељубу починила само она којој је суђено за тај чин, али не и мушкарац са којим је ухваћена на делу. Ово је засновано на чудној претпоставци која жртвује жену, али не и мушкарца и наређује да се жени која би у намери да спаси свога мужа од нападача тако што би га (нападача) зграбила за гениталије, одсеку обе руке као што стоји у Поновљеном Закону 11:25. Упркос свему наведеном, Ислам је тај кога стално и озбиљно критикују због наредбе да се лопову одсече рука иако је то могуће тек пошто и ако се испуни неколико неопходних услова.

²⁰⁵ На пример у Судијама 21:21 пише: „**И пазите: Па кад изиђу кћери силомске да играју, изиђите из винограда и отмите сваки себи жену између кћери силомских; и идите у земљу Венијаминову.**“ Такође у Судијама: 19:25-29: „**Али га не хтеше послушати они људи; тада онај човек узео иночу своју и изведе је напоље к њима, и они је познаше, и злоставише је целу ноћ до зоре, и пустише је кад зора забеле. И дошавши жена у зору паде код врата од куће оног човека где беше господар њен, и лежа докле се не расвану. А господар њен уста ујутру, и кад отвори врата и изађе да иде својим путем, а то жена иноча његова лежаше на вратима кућним, и руке јој на прагу. И рече јој: Устани да идемо. Али не би одговора; тада је метну на магарца, и уставши човек пође у место своје, и дошав кући својој узео мач, и узео иночу своју и исече је с костима на дванаест комада и разасла у све крајеве Израиљеве.**“ Библија каже да је казна за силовање девице која није заручена следећа: „**Ако ко нађе девојку која није испрошена и ухвати је и легне с њом, и затеку се тада човек онај који је легао с њом да да оцу девојчином педесет сикала сребра, и нека му она буде жена зато што је осрамоти; да је не може пустити док је жив.**“ (Поновљени Закон 22:28-29) Заправо, ово само подстиче силовање награђујући напасника и приморавајући жртву да се одрекне својих права јер ко год жели да примора жену да се уда за њега може да је силује и само исплати 50 сикала сребра! Такође, који родитељ ће удати своју кћер за силоватеља своје ћерке!?

²⁰⁶ У Пословицама 7:16-19 пише: „**Настрла сам одар свој покривачем везеним и простиркама мисирским окадила сам постељу своју смирном, алојом и циметом, хајде да се опијамо љубављу до зоре, да се веселимо миловањем јер ми муж није код куће, отишао је на пут далеки...**“ И још: „**Потом рече ми Господ: Иди опет, љуби жену коју љуби љубавник а она чини прељубу...**“ (Осија 3:1)

²⁰⁷ Једно од неморалних дела које су они који су изменили Библију приписали Исусу, а које муслимани одлучно одбацују, јесте да је он волео да се опија „**Дође Син човечији који и једе и пије, а ви кажете: Гле човека изелице и**

пијанице, друга цариницима и грешницима.“ (Јеванђеље по Луки 7:34) У Јеванђељу по Матеју 11:19 стоји: „Дође Син човечији, који и једе и пије, а они кажу: Гле човека изјелице и пијанице, друга цариницима и грешницима. И оправдаше премудрост деца њена.“ Јасна је и иронија која стоји у Пословицама 23:29-30: „Коме: Јаох? Коме: Куку? Коме свађа? Коме вика? Коме ране низашта? Коме црвен у очима? Који седе код вина, који иду те траже растворено вино.“ У другим стиховима стоји: „Тешко онима који ране, те иду на силовито пиће и остају до мрака док их вино распали. И на гозбама су им гусле и псалтири и бубњи и свирале и вино; а не гледају на дела Господња и не виде рад руку Његових.“ (Исаија 5:11-12) „Тешко онима који су јаки пити вино и јунаци у мешању силовитог пића.“ (Исаија 5:22) „Вино је подсмевач и силовито пиће немирник, и ко год за њим лута неће бити мудар.“ (Пословице 20:1). Јована Крститеља хвале у Јеванђељу по Луки 1:15: „Јер ће бити велики пред Богом, и неће пити вино ни сикер; и напуниће се Духа Светог још у утроби матере своје.“ Чак је и Павле рекао да они који пију алкохол неће наследити царство Божје: „Ни лупежи, ни лакомци, ни пијанице, ни кавгаџије, ни хајдуци, царство Божије неће наследити.“ (Прва посланица Коринћанима 6:10) У Посланици Галаћанима 5:21 стоји: „Зависти, убиства, пијанства, ждерања, и остала оваква за која вам напред казујем као што и казах напред, да они који тако чине неће наследити царство Божије.“ Чак упозорава против мешања са пијаницама: „А сад вам писах да се не мешате ако који се брат зове, постане курвар, или тврдица, или идолопоклоник, или кавгаџија, или пијаница, или хајдук; с таквима да и не једете.“ (Прва посланица Коринћанима 5:11); „И не опијајте се вином у коме је курварство, него се још испуњавајте духом.“ (Посланица Ефежанима 5:11) Такође: „Јер је доста што смо протекло време живота провели по вољи незнабожачкој, живећи у нечистотама, у сластима, у пијењу и богомрским незнабоштвима. Зато се чуде што ви не трчите с њима у то исто неуредно живљење, и хуле на вас.“ (Прва Петрова посланица 4:3-4) Можете замислити стање човечанства ако је неко у стању да поверује да је један од највећих Божјих посланика, Исус Христ, био пијаница. Ниједна се књига не бори против алкохолизма који је запосео људски род, када каже: „Јер је чаша у руци Господу, вино ври, наточио је пуну, и раздаје из ње. И талог ће њен прогутати, испиће сви безбожници на земљи.“ (Псалми 75:8) Па чак и оптужује племените Божје посланике да су зависници од алкохола, као што је то случај са послаником Нојем: „А Ноје поче радити земљу, и посади виноград. И напив се вина опи се, и откри се насред шатора свог. А Хам, отац Хананцима, виде голотињу оца свог, и каза обојици браће своје на пољу. А Сим и Јафет узеше хаљину, и огрнуше је обојица на рамена своја, и идући натрашке покрише њом голотињу оца свог, лицем натраг окренувши се да не виде голотиње оца свог.“ (1.Мојсијева, глава 9:20-26) Послаником Лотом за кога се још у Библији наводи да је у пијаном стању починио инцест са своје две кћери: „А Лот отиде из Сигора и стани се на оном брду с две кћери своје, јер се бојаше остати у Сигору; и живеше у пећини с две кћери своје. А старија рече млађој: Наш је отац стар, а нема никога на земљи да дође к нама, као што је

хомосексуалност²⁰⁸ и многе друге неморалне радње²⁰⁹ иако су интензитет и израженост истих у неким текстовима ублажени при преводу коришећењем еуфемизама или брисањем неких израза. Погледајте на пример Језекиља 16:7-23²¹⁰, 2 Самуелова 13:1 о

обичај по свој земљи. Хајде да дамо оцу вина нека се опије, па да легнемо с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. И дадоше оцу вина ону ноћ; и дошавши старија леже с оцем својим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. А сутрадан рече старија млађој: Гле, ноћас спавах с оцем својим. Да му дамо вина и довече, па иди ти и лези с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. Па и то вече дадоше оцу вина, и уставши млађа леже с њим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. И обе кћери Лотове затруднеше од оца свог. И старија роди сина, и надеде му име Моав; од њега су Моавци до данашњег дана. Па и млађа роди сина, и надеде му име Вен-Амије; од њега су Амонци до данашњег дана.“ (1.Мојсијева, глава 19:30-38) Послаником Исаком: „Пшеницом и вином укрепих га.“ (1.Мојсијева, глава 27:37) И другим посланицима: „Али се и они заносе од вина, и посрћу од силовитог пића: свештеник и пророк заносе се од силовитог пића, освојило их је вино, посрћу од силовитог пића, заносе се у пророковању, спотичу се у суђењу.“ (Исаија 28:7)

У Библији се такође наводи: „Дођох у врт свој, сестро моја невесто, берем смирну своју и мирисе своје, једем саће своје и мед свој, пијем вино своје и млеко своје; једите, пријатељи, пијте, и опијте се, мили моји!“ (Песма над Песмама 5:1) „Ходите, узећу вина и напићемо се силовитог пића, и сутра ће бити као данас, и још много више.“ (Исаија 56:12) У Другој књизи о Макавејцима 15:39 стоји: „Јер као што је штетно пити само вино или саму воду, док је вино помијешано с водом течније и угодније.“ Чак и претварање Исусово воде у вино се сматра чудом. (Јеванђеље по Јовану 2:3-10) И позива на трошење богатства на алкохол у Поновљеним : 14:26: „И за те новце узми шта зажели душа твоја, говеда, оваца, вина или другог јаког пића, и шта год би зажелела душа твоја, па једи онде пред Господом Богом својим, и весели се ти и дом твој.“

²⁰⁸ „Жао ми је за тобом, брате Јонатане; био си ми мио врло; већа ми је била љубав твоја од љубави женске.“ (2 Самуелова 1:26)

²⁰⁹ Са овим и многим другим злим делима, писци Јеванђеља који су убацили измишљене текстове о Исусу и другим Божјим посланицима, имају спремне изговоре и оправдања за зависнике, прељубнике, хомосексуалце, силоватеље и убице говорећи: „Зар стварно очекујете од нас да будемо бољи од Божјих посланика који су чинили такве грехе?“

²¹⁰ „Сине човечји, беху две жене, кћери једне матере. Јер оне се курваху у Мисиру, у младости својој курваху се, онде им пипаше груди, и онде им згњечише дојке девојачке. А имена им беху, старијој Ола, а сестри јој Олива; оне посташе моје, и родише синове и кћери. Имена им беху Ола Самаријанка, а Олива Јерусалиму. И Ола кад беше моја курваше се, и упаљиваше се за својим

Амнону сину Давидовом који се заљубио у своју (полу)сестру Тамару, прелепу сестру сина Давидовог Авесалома;²¹¹ у 2

милосницима, Асирцима суседима, ношаху порфиру, и беху кнезови и властељи, све леви младићи, витезови, који јахашу на коњима. И удари у курвање с њима, који сви беху најлепши између синова асирских, и за којима се год упаљиваше, скврњаше се о све гадне богове њихове. А ни с Мисирцима не окани се курвања свог, јер спаваху с њом од младости њене и они јој гњечиче девојачке дојке и с њом се курваше. Зато је дадох у руке милосницима њеним, у руке Асирцима, за којима се упаљиваше. Они открише голотињу њену, узеше јој синове и кћери, а њу мачем убише; и она изађе на глас међу женама кад судове извршише на њој. А сестра њена Олива, видећи то, упаљиваше се још горе него она, и курварство њено беше горе од курварства сестре јој. Упаљиваше се за Асирцима, кнезовима и властељима, суседима, красно одевеним, витезима који јахашу на коњима и сви беху леви младићи. И видех где се оскврни, и где обе иду једним путем. И ова се још више курваше; јер кад би видела људе написане на зиду, ликове халдејске написане црвенилом. Опасане појасима по бедрима, са шареним капама на глави, који сви беху на очи као војводе налик на синове вавилонске из земље халдејске, своје постојбине. Упаљиваше се за њима чим их виђаше очима својим, и слаше посланике к њима у халдејску. И Вавилоњани долажаху к њој на постељу љубавну, и скврњаху је курварством својим, и пошто би се оскврнила с њима, одвраћаше се душа њена од њих. Језек. И кад откри курварства своја и откри голотињу своју, одврати се душа моја од ње као што се одврати душа моја од сестре њене..." (Језекиљ 23:1-22) Због тога што су ови библијски текстови изузетно непристојни, из поштовања према читаоцима навео сам само неколико референци имена Књига и њихових поглавља.

²¹¹ Заиста је необично што Библија описује Јонадава, који је подстицао свог рођака Амнона, сина Божјег посланика Давида, нека је мир са њим, и чак сковао зли план да овај силује рођену сестру Тамару, као врлодомишљатог и благог, а не као ужасног злочинца! „А потом се догоди: Авесалом син Давидов имаше лепу сестру по имену Тамару, и замилова је Аммон, син Давидов. И тужаше Аммон тако да се разболе ради Тамаре сестре своје; јер беше девојка, те се Амнону чињаше тешко да јој учини шта. А имаше Аммон пријатеља, коме име беше Јонадав син Саме брата Давидовог; и Јонадав беше врлодомишљат. И рече му: Што се тако сушиш, царев сине, од дана на дан? Не би ли ми казао? А Аммон му рече: Љубим Тамару сестру Авесалома брата свог, тада му рече Јонадав: Лези у постељу своју, и учини се болестан; па кад дође отац твој да те види, ти му реци: Нека дође Тамара сестра моја да ме нахрани, и да зготови пред мојим очима јело да гледам, и из њене руке да једем. И Аммон леже и учини се болестан; и кад дође цар да га види, рече Аммон цару: Нека дође Тамара сестра моја и зготови преда мном два јелца да једем из њене руке. Тада Давид посла к Тамари кући, и поручи јој: Иди у кућу брата свог Амнона

Самуелова 13:10-14 описано је како је Амнон силовао Тамару. У 2 Самуелова 16:21-22 Авесалом тражи савет од Ахитофела, а овај му каже да легне са иночама свога оца које је овај оставио да се брину о палати те разапеше шатор Авесалому на крову и он леже с иночама оца свог на видику целом Израиљу.

Ту је и Песма над песмама 1:1-3 која говори о страственим пољупцима и љубави која опија више од вина. Погледајте још и Поновљени закон 22:28 и Судије 19:25 и 21:21, Књигу Постања 19:30-36 и 35:21-22, 1 Самуелова 16:12 и 2 Самуелова 1:26, Римљанима посланица 1:24-27, Језекиљ 23:19. Ово су тек неки примери. Треба напоменути да су прељуба уопште, а посебно инцест тек нека од злих дела за које Библија лажно тврди да су их починили Божји посланици. Наравно ми, као муслимани, категорички одбацујемо такве тврдње. Ови су текстови, измењени бројним уметањима, искварили многе своје читаоце упркос чињеници да постоје и бројни други библијски текстови који забрањују такве радње и упозоравају вернике да се чувају хомосексуалности, прељубе и неморалних дела уопште.²¹²

и зготови му јело. И Тамара отиде у кућу брата свог Амнона, и он лежаше, и узе брашна и замеси и зготови јело пред њим и скува. Потом узе тавицу и изручи преда њ; али Амнон не хте јести, него рече: Кажите нека изиђу сви који су код мене. И изиђоше сви. Тада рече Амнон Тамари: Донеси то јело у клет да једем из твоје руке. И Тамара узе јело што беше зготовила, и донесе Амнону брату свом у клет. А кад му пружи да једе, он је ухвати и рече јој: Ходи, лези са мном, сестро моја! А она му рече: Не, брате, немој ме осрамотити, јер се тако не ради у Израиљу, не чини то безумље. Куда бих ја са срамотом својом? А ти би био као који од најгорих људи у Израиљу. Него говори цару; он ме неће теби одрећи. Али је он не хте послушати, него савладавши је осрамоти је и облежа је..." (2 Самуелова 13:1-14) Књига која садржи такве експлицитне сцене нипошто не може смањити морално пропадање једног друштва.

²¹² Погледајте на пример Римљанима посланицу 1:24-27. Библија не само да забрањује прељубу и ванбрачне односе већ и упозорава људе да се не мешају са прељубницима. Као што пише у Првој посланици Коринћанима 5:9: „Писах вам у посланици да се не мешате с курварима.” И такође: „Чули сте како је казано старима: Не чини прељубе. А ја вам кажем да сваки који погледа на жену са жељом, већ је учинио прељубу у срцу свом. Ако те око твоје десно

Питао сам неке хришћане где је Библија општеприхваћена као Реч Божја зашто је стопа убистава, силовања, крађе, алкохолизма, проституције, хомосексуалности инцеста и уопште, свих облика искварености екстремно висока у поређењу са оним земљама где је Кур'ан званична света књига? Многи од њих су били запањени овим питањем пошто никада нису размишљали о прављењу таквих поређења.

На пример у разговору са једним Американцем навео сам случај седам злочинаца у Саудијској Арабији осуђених на смрт јер су под утицајем алкохола силовали једну жену. Казао сам му да је то последица примене закона у целини и да је због тога на стотине хиљада других жена спашено од других потенцијалних нападача. Он се самном није сложио, рекавши да је закон преоштар и да не би могао бити примењен у његовој земљи. Одговорио сам му да је на основу званичне статистике у последњих осам месеци у његовој земљи силовано више од пола милиона жена, што је у просеку 2000 силовања дневно!! Био је шокиран и признао је да је шеријатски закон делотворан. Када бих га поново срео, казао бих му да у Исламу, да и *имам* лично силује дете, као што то чине католички свештеници, он би одмах био погубљен у шеријатској земљи како би се заштитила друга деца. Како сам срећан што сам прихватио Ислам и поносан што сам муслиман.

саблажњава, ископај га и баци од себе: јер ти је боље да погине један од удова твојих неголи све тело твоје да буде бачено у пакао.“ (Јеванђеље по Матеју 5:27-28)

Отворен позив Папи и другим светским вођама

Почињем у име Аллаха Милостивог, Самилосног. Молим Аллаха да благослови све оне који иду правим путем.

Овим позивам Папу и све светске вође, а посебно оне који владају милионима припадника других религија, секта и идеологија, све вас позивам да прихватите Ислам. Примите Ислам и спасите се Божје казне и зарадите Његову награду и вечни Рај. Ако сте јеврејин или хришћанин Аллах ће вас дупло наградити што сте прихватили Ислам²¹³ као што наводи посланик Мухаммед у једном од својих *хадиса* (предања). Међутим, одбијете ли овај позив бићете одговорни за оне који су под вашом влашћу и све оне који вас следе.

Као и свим мојим браћи и сестрама у Исламу, Аллах ми је дао задатак да пренесем ову поруку читавом људском роду најбоље што могу. Аллах у Часном Кур'ану каже: „**Реци: „О ви којима је дата Књига, дођите да се окупимо уз речи које ми и ви подједнако делимо: да никога осим Бога не обожавамо, да Му у обожавању ништа не придружимо, и да једни друге, поред Аллаха, боговима не сматрамо!“** Па, ако се они окрену, ви реците: „Будите сведоци да смо ми муслимани (Богу предани)“ (Кур'ан 3:64)

Будући да сам у овој књизи изнео доказе јасне свима чија срца нису слепа и свима довољно паметним да их разумеју, дошли смо до места где Узвишени Аллах позива људе да прихвате истину. Поново тврдим да ми је дужност као људском бићу које се слободном вољом покорило законима и наредбама Аллаха, јединог правога Бога, Милостивог, Самилосног, да позовем све

²¹³ Следбеници Књиге, односно јевреји и хришћани имају посебно место у Исламу и Кур'ан подстиче вернике да са њима успоставе дијалог на најлепши могући начин. У Кур'ану 29:46 стоји: „**И са следбеницима Књиге расправљајте на најлепши начин...**“ Такође се у Кур'ану каже да су хришћани најближи муслиманима по љубави и привржености: „**Свакако ћеш наћи да су верницима најближи пријатељи они који говоре: "Ми смо хришћани", зато што међу њима има свештеника и монаха и зато што се они не охولة.**“ (Кур'ан, 5:82)

људе да престану обожавати лажна божанства, било живе или неживе објекте или било каква друга створења Аллахова или оно што је створио човек. Пошто се покају, људи се морају потпуно покорити вољи Аллаховој, вољи јединог правог Бога, Створитеља универзума.

Треба напоменути да ма колико новца да особа поседује на овоме свету, та сума никада неће бити довољна да купи опрост и место у Рају на ономе свету.²¹⁴ Најсиромашнији становник Земље који је посведочио да нема Бога осим Аллаха и да је Мухаммед Његов роб и посланик, биће срећнији и почаствованији на ономе свету од најбогатије особе на овом свету која није прихватила последњу поруку коју је Бог (Аллах) послао човечанству. Он каже у Часном Кур'ану: „**А онај који жели неку другу веру поред Ислама, неће му бити примљена, и он ће на будућем свету настрадати.**” (Кур'ан 3:85.)

И такође: „**Заиста, кад би све оно што је на Земљи било у поседу неверника, и још толико, и кад би хтели тиме да се откупе од патње на Судњем дану, не би им било примљено. Њих чека болна патња. Зажелеће они да из Ватре изађу, али из ње неће да им буде изласка, и њих чека непрестана патња.**” (Кур'ан, 5:36-37)

Дакле, док човек још има душе у себи, док дише и свестан је својих поступака, може се покајати Аллаху Узвишеном. Ако се искрено покаје и посведочи да нема Бога осим Аллаха и да је

²¹⁴ Само они који испуњавају своју истинску сврху у животу, односно, обожавају једино Аллаха могу доживети истинску срећу и унутрашњи мир. Аллах каже у Часном Кур'ану: „**Ономе ко чини добро, био мушкарац или жена, а верник је, Ми ћемо дати да проживи леп живот и доиста ћемо их наградити бољом наградом него што су заслужили.**” (Кур'ан, 16:97) Такође: „**Оне који верују и чија се срца, кад се Аллах спомене, смирују - а срца се доиста, кад се Аллах спомене смирују!**” (Кур'ан, 13:28:) Такође: „**И онај ко буде следио упуту Моју неће залутати и неће несретан бити. А онај ко окрене главу од Књиге Моје, тај ће тешким животом живети и на Судњем дану ћемо га слепим оживети.**” (Кур'ан, 20:123-124) Овај последњи ајет објашњава зашто данас постоје толика психичка обољења и зашто су неки од најпознатијих и најбогатијих људи на свету покушали извршити самоубиство.

Мухаммед Његов роб и посланик и избегава све облике паганизма, Аллах ће му опростити па макар био на минут од ватре Пакла. Аллах ће потом претворити лоша дела тог човека у добра и допустити му да вечно борави у Рају. Аллах каже у Часном Кур'ан: „Али онима који се покају и постану верници и добра дела чине, Аллах ће њихова лоша дела у добра променити, а Аллах прашта и самилостан је.” (Кур'ан 25:70)

И такође: „А оне који верују и чине добра дела Ми ћемо да уведемо у рајске баште кроз које теку реке, и у којима ће вечно да остану. Божје обећање је истинито, а чије су речи од Божјих истинитије?!” (Кур'ан 4:122)

Аллах обећава опрост и велику награду сваком ко се **жели** покајати и започети нови живот.

Завршавам овај позив цитирајући ајете из Кур'ана у којима Свемогући Аллах даје свим људима прилику да се искрено покају. Позива грешнике на покајање без обзира на величину њихових греха, јер Он ће им опростити. Узвишени каже: „**Реци: „О Моји робови, који сте против себе у гресима претеривали, не губите наду у Аллахову милост! Аллах ће, сигурно, све грехе да опрости. Он је, заиста, Опроститељ греха, Милостиви.“** И повратите се своме Господару и покорите Му се пре него што вам дође казна - после нико неће да вам прискочи у помоћ. И следите оно најбоље што вам објављује ваш Господар, пре него што вам изненада дође казна, за чији долазак нећете да знате. Да човек не би узвикнуо: „Тешко мени, колико сам само дужности према Аллаху пропустио, а био сам и од оних који су се изругивали!“ Или, да не би рекао: „Да ме је Аллах упутио Правим путем, сигурно бих био међу богобојазнима.“ Или, да не би рекао кад доживи патњу: „Да ми је само да се вратим – добра дела бих радио!“ Да, већ су ти долазили Моји знаци, па си их порицао и охолио се, и у невернике си спадао. На Судњем дану видећеш оне који су о Аллаху говорили лажи, а лица су им поцрнела. А зар у Паклу неће да буде боравиште охолих?! Аллах ће да спаси оне који су извршавали Његова наређења а

клонили се Његових забрана, због њиховог успеха; зло неће да их дотиче и они неће да тугују.“ (Кур'ан 39:53-54)

Овим нас Аллах такође упозорава да је време за покајање ограничено јер у самртном часу не можемо добити опроста.

И најзад, Аллах обећава да ће опростити и смилovati се вернику који је чврст у вери и који чини добра дела, речима: **„Ја ћу сигурно да опростим ономе ко се покаје, постане верник и ради добра дела, и који затим устраје на Правом путу.**“ (Кур'ан 20:82)

Молим Аллаха Створитеља свега постојећег, истинског Бога, да поведе правим путем све оне чији су умови отворени према објективној анализи. Молим Аллаха да усмери све оне који искрено процењују сами себе и да им побољша стање према ономе чиме је Он задовољан.

Табела поређења описа и догађаја

Библија	Кур'ан
Бог се након шест дана стварања одмарао седмог дана: „...јер је за шест дана створио Господ небо и земљу, а у седми дан почину и одмори се.” (Књига Изласка 31:17)	„Ми смо створили небеса и Земљу и оно што је између њих - за шест дана, и није Нас опхрвао никакав умор.” (Кур'ан, 50:38)
„Најпосле, као иза сна пробуди се Господ, прену се као јунак кад се напије вина.” (Паслми 78:55)	„Аллах је, нема бога осим Њега, Живи и Самоопстојећи Одржаватељ! Не обузима Га ни дремеж ни сан!” (Кур'ан, 2:255)
Јаков се рве са Богом и побеђује Га: „... јер си се јуначки борио и с Богом и с људима, и одолео си.“ (1.Мојсијева, 32:28) Бог нема апсолутну моћ: „Јер Господ беше с Јудом, те освоји гору; али не изагна оне који живљаху у долини, јер имаху гвоздена кола.” (Судије 1:19)	„Они не величају и не познају Аллаха како треба, а Allah је, уистину, моћан и силан. ” (Кур'ан, 22:74); „Да Allah кажњава људе према оном што заслужи, ништа живо на Земљиној површини не би оставио; али, Он их оставља до одређеног рока и кад им дође рок - па, Allah добро види Своје робове..” (Кур'ан, 35:44)
„Зато ни моје око неће жалити, нити ћу се смиловати;” (Језекиљ 9:10)	„ Allah заиста прашта и милостив је.” (Кур'ан, 2:173) ²¹⁵
„Додијао је души мојој живот мој; пустићу од себе тужњава своју, говорићу у јаду душе своје. Рећи ћу Богу: Немој ме осудити; кажи ми зашто се преш са мном. Је ли Ти мило да чиниш силу, да одбацујеш дело руку својих и савет безбожнички обасјаваш?” (Књига о Јову 10:1-3)	„Allah, заиста, никакво насиље не чини људима, људи га чине сами себи.” (Кур'ан, 10:44)

²¹⁵ Заправо сва поглавља у Кур'ану осим деветог, почињу речима: „У име Аллаха, Милостивог, Самилосног“, чиме се јасно показује важност милосрђа и самилости у Исламу. Уосталом, Аллахова особина милости и све њене изведенице у многоне надмашују број споменутих осталих Његових особина, чак се 315 пута у Кур'ану спомиње да је Allah милостив!

<p>„Докле ћеш ме, Господе, сасвим заборављати? Докле ћеш одвраћати лице своје од мене?” (Псалми 13:1)</p>	<p>„Мојсије рече: 'Моме Господару није ништа скривено и Он не заборавља.'“ (Кур'ан, 20:52)</p>
<p>„Докле ћу, Господе, вапити а Ти нећеш да чујеш? Докле ћу Ти викати: Насиље! А Ти нећеш да избавиш?” (Авакум 1:2)</p>	<p>„Господар мој, уистину, услишава молбе.” (Кур'ан, 14:39)</p>
<p>„Пригни, Господе, ухо своје и чуј; отвори, Господе, очи своје и види;” (Друга Краљевима 19:16)</p>	<p>„Аллах, сигурно, зна тајне небеса и Земље и Аллах добро види оно што радите.” (Кур'ан, 49:18)</p>
<p>„А зато ни онда кад буду у земљи непријатеља својих нећу их поврћи нити ћу тако омрзнути на њих да их потрем и раскинем завет свој са њима; јер сам ја Господ Бог њихов.” (Левитанима 26:44)</p>	<p>„То је Аллахово обећање. Аллах не крши своје обећање, али већина људи не зна.” (Кур'ан, 30:6)</p>
<p>Према Књизи Постања 3:9 Бог није знао где је Адам и да је јео са дрвета: А Господ Бог викну Адама и рече му: Где си?”</p>	<p>„А кад они оно дрво пробаше, указаше им се њихова стидна места и они по себи рајско лишће да стављају почеше. „Зар вам то дрво нисам забранио?“ Зовну их њихов Господар, „и казао вам: 'ђаво вам је, збиља, отворени непријатељ.'“ (Кур'ан, 7:22)</p>
<p>Господу је потребан знак како би разликовао куће Израелићана од кућа Египћана: А крв она биће вам знак на кућама, у којима ћете бити; и кад видим крв, проћи ћу вас, те неће бити међу вама помора, кад станем убијати по земљи мисирској.“ (Књига Изласка 12:13)</p> <p>Бог не зна шта се дешава на Земљи док претходно не сиђе са Небеса: „И рече Господ: Вика је у Содому и Гомору велика, и грех је њихов грдан. Зато ћу сићи да видим еда ли све чине као што вика дође преда ме; ако ли није тако, да знам.” (Књига Постања 18:20-21)</p>	<p>„Онај Који зна и оно што је недокучиво чулима, сигурно ће да вам дође!“ Њему ништа не може, ни колико једна трунчица, ни на небесима ни на Земљи да измакне, и не постоји ништа, ни мање ни веће од тога, што није у јасној Књизи.” (Кур'ан, 34:3);</p> <p>„Он је Зналац и оног што је недокучиво чулима и оног што је појавно, Он је Величанствени и Узвишени. За Њега је једнак онај од вас који тихо говори и онај који то гласно чини, онај који се ноћу скрива и онај који по дану хода.” (Кур'ан, 13:9-10)</p>

„Код Њега су кључеви онога што је чулима недокучиво, само их Он зна, и Он једини зна шта је на копну и шта је у мору, и ниједан лист не опадне а да Он за њега не зна; и нема зрна у тамама Земље нити ичег свежег нити ичег сувог, а да није у Јасној књизи.” (Кур'ан, 6:59)

Исуса се наводи да је био непристојан према мајци: „Исус јој рече: **Шта је мени до тебе жено? Још није дошао мој час.**“ (Јеванђеље по Јовану 2:4)

И: „**Не мислите да сам ја дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач.**” (Јеванђеље по Матеју 10:34)

Кур'ан брани Исуса од ових лажних оптужби. Исус је казао: „**И да мајци својој будем добар, а неће ми допустити да будем дрзак и непристојан.**” (Кур'ан, 19:32)

Наводи се за Исуса да је радије намирисао своја стопала скупим парфемом, него што се одлучио да удели милостињу сиромашнима: „**А Марија узевши литру правог нардовог многоценог мира помаза ноге Исусове, и отре косом својом ноге Његове; а кућа се напуни мириса од мира. Онда рече један од ученика Његових, Јуда Симонов Искаротски, који Га после издаде: Зашто се ово миро не продаде за триста гроша и не даде сиромасима? А ово не рече што се стараше за сиромаше, него што беше лупеж, и имаше ковчежић, и ношаше што се меташе у њ. Исус рече: Не дирајте у њу; она је то дохранила за дан мог погребца; Јер сиромаше свагда имате са собом, а мене немате свагда.**“ (Јеванђеље по Јовану 12:3)

Месија много брине о *зекату* (милостињи, своти новца коју богати морају дати сиротињи) и о томе да у животу помаже сиромашнима: „**Ја сам Божја слуга**“, рече он, „**мени ће Он Књигу да подари и веровесником да ме учини, и учиниће ме, где год будем, благословљеним, и наредиће ми да док год сам жив, обављам молитву и да удељујем обавезну милостињу, и да својој мајци будем добар, а неће да ме учини силником, несрећником.**” (Кур'ан, 19:30:32)

Оптужују Исуса да га је Ђаво искушавао: **И четрдесет дана куша Га ђаво, и не једе ништа за то дана.**“ (Јеванђеље по Луки 4:2)

Ђаво нема никакву власт над Исусом нити његовом мајком Маријом јер их обоје штити Аллах због услышане молбе коју је упутила Исусова баба, супруга Амрамова:

	<p>„А након што је родила, она рече: „Господару мој, родила сам женско!“- А Аллах најбоље зна шта је она родила. “А мушко није као женско. Дала сам јој име Мерјем (Марија). Ја њу и њено потомство стављам под Твоју заштиту од проклетог ђавола.“” (Кур'ан, 3:36)</p>
<p>Прво чудо Исусово у Библији је претварање воде у вино на свадби у Кани Галилејској: „Ово учини Исус почетак чудесима у Кани галилејској, и показа славу своју; и ученици Његови вероваше Га.“ (Јеванђеље по Јовану 2:7-11)</p>	<p>Прво чудо Исусово било је то кад је проговорио из колевке бранећи матер своју од лажних оптужби њеног народа: „... Она им показа на њега. „Како да говоримо детету у колевци?“ Рекоше они. „Ја сам Аллахов роб“, рече он, „мени ће Он Књигу да подари и веровесником да ме учини. И учиниће ме, где год будем, благословљеним, и наредиће ми да док год сам жив, обављам молитву и да удељујем обавезну милостињу. И да својој мајци будем добар, а неће да ме учини силником, несрећником.“ (Кур'ан, 19:29-32)</p>
<p>Библија оптужује све четири жене споменуте у Исусовом родослову да су учиниле прељубу: најпре се нашла Тамара оптужена за инцест са својим свекром²¹⁶. Затим Јуда,</p>	<p>Исус, један од највећих посланика (нека је мир Аллахов над њима свима) у Исламу има чист и частан</p>

²¹⁶ „И јавише Тамари говорећи: Ето свекар твој иде у Тамну да стриже овце своје. А она скиде са себе удовичко рухо своје, и узе покривало и покри лице, и седе на раскршће на путу који иде у Тамну. Јер виде да је Силом одрастао, а њу још не удаше за њ. А Јуда када виде, помисли да је курва, јер беше покрила лице своје. Па сврну с пута к њој и рече јој: Пусти да легнем с тобом. Јер није познао да му је снаха. А она рече: Шта ћеш ми дати да легнеш са мном? А он рече: Послаћу ти јаре из стада. А она рече: Али да ми даш залог докле га не пошаљеш. А он рече: Какав залог да ти дам? А она рече: Ето, прстен и рубац, и штап што ти је у руци. И он јој даде, те леже с њом, и она затрудне од њега. После уставши Тамара отиде и скиде покривало са себе и обуче удовичко рухо. А Јуда посла јаре по пријатељу свом Одоламејцу да му донесе натраг од жене залог. Али је он не нађе. Па питаше људе по оном месту где је она била говорећи: Где је она курва што је била на раскршћу на овом путу? А они рекоше: Није овде било курве. И врати се к Јуди и рече: Не нађох је, него још рекоше мештани: Није овде било курве. А Јуда рече: Нека јој, да се не срамотимо; ја сам слао јаре, али је ти не нађе. А кад прође до три месеца дана, јавише Јуди говорећи: Тамара снаха твоја учини прељубу, и ево затрудне од прељубе. А Јуда рече: Изведите је да се спали. А кад је поведоше, посла к свекру свом и поручи: С човеком чије је ово затруднела сам. И рече: Тражи чији је овај прстен и рубац и штап. А Јуда позна и рече: Правија је од

<p>четврти син Јаковов, Рахаб²¹⁷. Затим Краљица Бат-Шеба, жена Давидова²¹⁸. И на крају Рута²¹⁹. Све су оптужене за ово злодело, а у Новом Завету наводе да Исус то потврђује потврђујући своје родословље: “А Јуда роди Фареса и Зару с Тамаром. А Фарес роди Есрома. А Есром роди Арама. А Арам роди Аминадава. А Аминадав роди Наасона. А Наасон роди Салмона. А Салмон роди Вооза с Рахавом. А Вооз роди Овида с Рутом. А Овид роди Јесеја. А Јесеј роди Давида цара. А Давид цар роди Соломуна с Уријиницом.“ (Јеванђеље по Матеју 1:3-6)</p> <p>И упркос ономе што јасно стоји у Поновљеном Закону 23:2: „У сабор Господњи да не улази копице, ни десето колено његово да не улази у сабор Господњи.”</p>	<p>родослов. Он припада Амрановој породици по коме је једно велико поглавље у Кур'ану добило име. Осим тога, ову породицу одабрао је Аллах изнад свих других у то време: „Заиста је Аллах одабрао Адама, и Ноја, и породицу Аврамову, и породицу Амрамову над другим световима.” (Кур'ан, 3:33)</p>
<p>Тврдња која узнемирава свакога је та да по Библији Јевреји оптужују и Марију за прељубу.</p>	<p>Кур'ан брани Марију описавши оптужбе против ње изречене као озбиљну клевету: „Аллах је, због</p>

мене, јер је не дадох сину свом Силому. И више не леже с њом. А кад дође време да роди, а то близанци у утроби њеној. И кад се порађаше, једно дете помоли руку, а бабица узме и веза му црвен конач око руке говорећи: Овај је први. Али он увуче руку, и гле изађе брат његов, а она рече: Како продре? Продирање нека ти буде. И надеше му име Фарес. А после изађе брат му, коме око руке беше црвени конач, и надеше му име Зара“ (Књига Постања 38:13-19)

²¹⁷ „А Исус син Навин посла из Ситима потајно две уходе рекавши им: Идите, видите земљу и Јерихон. И они одоше, и дођоше у кућу једној курви, којој име беше Рава, и преноћише онде.“ (Исус Навин 2:1)

²¹⁸ „И пред вече уста Давид с постеље своје, и ходајући по крову царског двора угледа с крова жену где се мије, а жена беше врло лепа на очи. И Давид посла да пропитају за жену и рекоше: Није ли то Витсавеја кћи Елијамова, жена Урије Хетејина? И Давид посла посланике да је доведу; и кад дође к њему, он леже с њом, а она се беше очистила од нечистоте своје; после се врати својој кући. И затрудне жена, те посла и јави Давиду говорећи: Трудна сам.“ (2 Књига Самуелова 11:2-5)

²¹⁹ „Умиј се дакле, и намажи се, и обуци хаљине своје на се, па иди на гумно; али да не дозна за те човек докле не једе и не напије се. Па кад легне, запамти место где легне, па онда отиди и дигни покривач с ногу његових, те лези онде; а он ће ти казати шта ћеш радити. А Рута јој рече: Шта ми год кажеш, учинићу. И отиде на гумно и учини све што јој заповеди свекрва.“ (Рута 3:7)

<p>„Ви чините дела оца свог. Тада Му рекоше: Ми нисмо рођени од курварства” (..) (Јеванђеље по Јовану 8:41)</p> <p>„А Јаков роди Јосифа, мужа Марије, која роди Исуса прозваног Христа.” (Јеванђеље по Матеју 1:16)</p> <p>„И тај Исус имаше око тридесет година кад поче; и беше, као што се мишљаше, син Јосифа сина Илијиног.” (Лука, 3:23)</p>	<p>неверовања, њиховог срца запечатио, па их само мало верује. И због њиховог неверовања и због изношења тешке клевете против Марије.” (Кур'ан, 4:155-156)</p> <p>У Кур'ану такође стоји да је Марију Аллах изабрао међу свим женама њенога доба: „И када анђели казаше: „Марија, тебе је, заиста, Аллах одабрао и учинио чистом! Он те је над женама свих светова одабрао!“ (Кур'ан, 3:42)</p>
<p>У Јеванђељу по Марку 14:50 апостоли су описани: „И оставивши Га, ученици сви побегоше.”</p> <p>У Библији се наводи да је Исус казао ученицима својим: „И рече им: Зашто сте страшљиви, маловерни? (Матеј, 8:26)</p> <p>О апостолу Петру је Исус казао: „А Он обрнувши се рече Петру: Иди од мене сотоно; ти си ми саблазан; јер не мислиш шта је Божје него људско.” (Матеј, 16:23)</p> <p>- Упркос томе што је био Исусов благајник, Јуда га је продао за 30 сребрњака: „И рече: Шта ћете ми дати да вам га издам? А они му обрекоше тридесет сребрника.” (Матеј, 26:15)</p>	<p>Кур'ан брани ученике Исусове од тврдњи да су били слабе вере и да су издали Исуса: „И када је Исус осетио да они (Израиљ) не верују, рекао је: „Ко су помагачи моји на путу према Аллаху?“ „Ми смо Аллахови помагачи“, рекоше апостоли, „ми у Аллаха верујемо, а ти буди сведок да смо ми муслимани (Богу предани). “Господару наш, ми верујемо у оно што си Ти објавио, ми Посланика (Исуса) следимо, па упиши нас међу сведоке! (Кур'ан, 3:52-53)</p> <p>„ О ви који верујете, будите Аллахови помагачи, као што је рекао Исус, Маријин син, апостолима: “Ко су моји помагачи у позивању Аллаху?” Апостоли одговореше: “Ми смо Аллахови помагачи!” Онда је један део израиљевих потомака поверовао, а други део узневеровао! Па смо оне који су веровали против њихових непријатеља оснажили па су постали надмоћни. (Кур'ан, 61:14)</p>
<p>- Ноје је пијан и наг у свом шатору: „А Ноје поче радити земљу, и посади виноград. И напив се вина опи се, и откри се насред шатора свог.“ (1.Мојсијева, глава 9:20-26)</p>	<p>„Заиста је Аллах одабрао Адама, и Ноја, и породицу Аврамову, и породицу Амрамову над другим световима.” (Кур'ан, 3:33)</p>

А Аврам жртвује своју част²²⁰: „И кад дође Аврам у Мисир, видеше

²²⁰ „Али наста глад у оној земљи, те Аврам сиђе у Мисир да се онде склони; јер глад беше велика у оној земљи. А кад се приближи да већ уђе у Мисир, рече Сари жени својој: Гле, знам да си жена лепа у лицу. Зато кад те виде Мисирци рећи ће: Ово му је жена. Па ће ме убити, а тебе ће оставити у животу. Него хајде кажи да си ми сестра, те ће мени бити добро тебе ради и остаћу у животу уз тебе. И кад дође Аврам у Мисир, видеше Мисирци жену да је врло лепа. И видеше је кнезови Фараонови, и хвалише је пред Фараоном. И узеше је у двор Фараонов. И он чињаше добро Авраму ње ради, те имаше оваца и говеда и магараца и слуга и слушкиња и магарица и камила. Али Господ пусти велика зла на Фараона и на дом његов ради Саре жене Аврамове. Тада дозва Фараон Аврама и рече му: Шта ми то учини? Зашто ми ниси казао да ти је жена? Зашто си казао: Сестра ми је? Те је узех за жену. Сад ето ти жене, узми је, па иди.“ (Књига Постања 12/10-19) Међутим у Исламу се бележи другачија верзија ове приче и то по веродостојној предаји од Ебу Хурејре да је Посланик Мухаммед, мир над њим, казао: „Иселио се Аврам, мир над њим, са Саром, па када су ушли у земљу Нимруда, владара насилника. Аврам, мир над њим, је био са Саром, а Сара је била једна од најлепших жена на свету. Знајући за Нимруда, насилника и тиранина, Аврам, јој рече: “Овај човек, владар ове земље, је велики насилник и уколико сазна да си ти моја жена, отеће те од мене, а ја нећу моћи ништа учинити. Када те упитају ко си ти, реци да си моја сестра (мислећи сестра по вери), јер ја у овом тренутку, заиста, не знам ни за једног другог муслимана на целом свету осим мене и тебе.” Након што су стигли у Египат, до Нимруда је дошао његов гласник који му је рекао: “У твоју земљу је ушла жена невиђене лепоте, толико је лепа да не заслужује да припада било коме другом осим теби.” Нимруд сместа нареди да му је доведу. Док су његови војници одводили Сару, Аврам је клањао и молио Бога. Након што су је увели код владара, он одмах крену према њој са жељом да јој приђе. Међутим, када пружи руке према њој, руке му се укочише тако да није могао учинити ама баш ништа. Тако спутан и беспомоћан рече: “Замоли свога Господара да ме ослободи, а ја ти, уистину, нећу наудити.” Сара то и учини, те Нимруд поново постаде слободан. Међутим, чим осети поновну контролу над својим телом, он се поново осили и пружи руке ка њој, а руке му се поново укочише и нађе се спутан и беспомоћан. Он поново рече: “Замоли Аллаха да ме ослободи, а ја ти уистину нећу наудити.” Сара поново то учини, а он и трећи пут пружи руке према њој и поново се нађе укочен, спутан и беспомоћан. Тада он рече: “Замоли Аллаха да ме ослободи ове ситуације, а Аллах је сведок да ти ја нећу више покушавати наудити.” Сара то поново учини и владар би слободан и способан као и пре тога. Одмах љутито позва гласника који га је обавестио о Аврамовом и Сарином присуству у његовој земљи и бесно повика на њега: “Ти си ми дошао са ђаволом, а не са женом!!” Након тога је Сари поклонιο Агеру као слушкињу и пустио је да иде. Када је Сара дошла до Аврама, нађе га забринутог, и он је сместа упита: “Шта је било, био сам

<p>Мисирци жену да је врло лепа. И видеше је кнезови Фараонови, и хвалише је пред Фараоном. И узеше је у двор Фараонов. И он чињаше добро Авраму ње ради, те имаше оваца и говеда и магараца и слуга и слушкиња и магарица и камила.“ (Књига Постања 12/10-19)</p>	
<p>За посланика Лота се у Библији наводи да је у пијаном стању починио инцест са своје две кћери: „И дадоше оцу вина ону ноћ; и дошавши старија леже с оцем својим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. А сутрадан рече старија млађој: Гле, ноћас спавах с оцем својим. Да му дамо вина и довече, па иди ти и лези с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. Па и то вече дадоше оцу вина, и уставши млађа леже с њим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. И обе кћери Лотове затруднеше од оца свог.“ (1.Мојсијева, глава 19:30-36)</p>	<p>И Ми смо Авраму даровали Исака и Јакова; и сваког упутисмо - а Ноја смо још пре упутили - и од потомака његових Давида, и Соломуна, и Јова, и Јосифа, и Мојсија, и Арона - ето, тако Ми награђујемо оне који добра дела чине; и Захарија, и Јована, и Исуса, и Ил'јаса (Илија) - сви су они били међу честитима. И Јишмаела, и Јелисеја и Јону и Лота - и свима смо предност над осталим световима дали. И неке њихове претке и њихове потомке и њихову браћу - њих смо одабрали и на Прави пут их упутили. То је Аллахова упута којом Он упућује оне које хоће од Својих робова. А да су они Аллаху икога у обожавању придруживали, сигурно би пропало оно што су радили. (Кур'ан, 6:86)</p>
<p>Јаков лаже оца и краде благослов и посланство од свог брата: „А он му рече: Дође брат твој с преваром, и однесе твој благослов. А Исав рече: Право је што му је име Јаков, јер ме већ другом превари. Првенаштво ми узе, па ето сада ми узе и благослов.“ (Књига Постања 27:35)</p>	<p>„ И сети се наших слугу: Аврама и Исака и Јакова, све у вери чврстих и далековидих. Ми их посебно обдарисмо једном врлином: да им је увек био на уму онај свет; и они су, заиста, код Нас од оних одабраних добрих људи.“ (Кур'ан, 38:45-47)</p>
<p>Рувим, Јаковов син је починио прелјубу са женом оца свог, која је иначе мајка његова два полубрата: „И кад Израил живеше у оној земљи, отиде Рувим и леже с Валом иночом оца свог. И то дочу Израил. А имаше Јаков дванаест синова.“ (Књига Постања 35:22);</p>	<p>„ То су веровесници које је Аллах обасуо благодатима, Адамови потомци и оних које смо са Нојем носили, и Аврамови потомци и Израилјеви, и оних које смо упутили и одабрали. Кад би им се</p>

забринут?” Сара му рече: “Само добро. Аллах Узвишени је зауставио руке неверника и насилник ми је поклатио Агеру за слушкињу.” На крају рече Ебу Хурејра: “То је била ваша мајка, о Арапи. То је била ваша мајка, Агер.” (Бележи Бухари)

<p>- Јуда, четврти Јаковов син, починио је инцест са својом снахом која је с њим остала трудна и родила близанце Фареса и Зару: „А Јуда када виде, помисли да је курва, јер беше покрила лице своје. Па сврну с пута к њој и рече јој: Пусту да легнем с тобом. Јер није познао да му је снаха. А она рече: Шта ћеш ми дати да легнеш са мном? А он рече: Послаћу ти јаре из стада. А она рече: Али да ми даш залог докле га не пошаљеш. А он рече: Какав залог да ти дам? А она рече: Ето, прстен и рубац, и штап што ти је у руци. И он јој даде, те леже с њом, и она затрудне од њега.“ (Књига Постања 38:15-18)</p>	<p>училе речи Свемилосног, они би ничице падали и плакали.” (Кур'ан, 19:58)</p>
<p>У Старом завету Господ оптужује Мојсија и Арона за издају: „Јер ми згрешисте међу синовима Израилевим на води од свађе у Кадису у пустињи Сину, што ме не прославиште међу синовима Израилевим.” (Поновљени Закон 32:51)</p>	<p>„Нек су у миру Мојсије и Арон! Ето тако Ми награђујемо оне који добра дела чине, а њих двојица су, уистину, били слуге Наше, верници.” (Кур'ан, 37:120-122)</p> <p>„О ви који верујете, не будите као они који су узнемиравали Мојсија, па га је Аллах ослободио онога што су говорили, и он ужива углед код Аллага!” (Кур'ан, 33:69)</p>
<p>У Библији стоји да је Мојсије намерно и с предумишљајем убио Египћанина: „И обазрев се и тамо и амо, кад виде да нема никога, уби Мисирца, и закопа га у песак.“ (Књига Изласка 2:12)</p>	<p>Мојсије није намерно убио Египћанина: „И он уђе у град неопажен од становника његових и у њему затече двојицу људи како се туку, један је припадао његовом, а други непријатељском народу, па га је позвао у помоћ онај из његовог народа против оног из непријатељског народа, и Мојсије га удари и усмрти. 'Ово је ђавољев посао!' – Узвикну -, 'он је, заиста, отворени непријатељ који у заблуду доводи!’“ (Кур'ан, 28:15)</p>
<p>Арон је направио златно теле и наредио Израелићанима да га обожавају у Мојсијевој одсуству: „А народ видевши где Мојсије за дуго не силази с горе, скупи се народ пред Арона, и рекоше му: Хајде, начини нам богове, који ће ићи пред нама, јер том Мојсију који нас изведе из земље мисирске не знамо шта би. А Арон им</p>	<p>Кур'ан брани Арона од ових лажних оптужби тврдећи да је обожавање телета увео Ес-Самири, а не Арон: „... и њих је завео Самирија.“ И Мојсије се своме народу врати љут и жалостан. „О мој народе“, рече, „зар вам ваш Господар није дао лепо обећање? Зар</p>

<p>рече: Поскидајте златне обоце што су у ушима жена ваших, синова ваших и кћери ваших, и донесите ми. И поскида сав народ златне обоце што им беху у ушима, и донесоше Арону. 4. А он узевши из руку њихових, сали у калуп, и начини теле саливено. И рекоше: Ово су богови твоји, Израилу, који те изведоше из земље мисирске. А кад то виде Арон, начини олтар пред њим; и повика Арон, и рече: Сутра је празник Господњи. И сутрадан уставши рано принесоше жртве паљенице и жртве захвалне; и поседа народ, те једоше и пише, а после усташе да играју.“ (Књига Изласка 32:1-6)</p>	<p>вам се време одужило, или хоћете да вас стигне сриба вашег Господара, па се зато нисте држали обећања које сте ми дали!“ „Нисмо од своје воље прекршили обећање које смо ти дали“, одговорише. „Били смо натоварени теретима, накитом фараоновог народа, па смо то побацали.“ А то је урадио и Самирија, па им је излио теле које као да је мукало, и они су онда рекли: „Ово је ваш бог и Мојсијев бог, којег је заборавио.“ (Кур'ан, 20:85-98)</p>
<p>Давид је издао свог суседа и војсковођу, спавао је са његовом женом а потом га послао у рат да погине:²²¹</p>	<p>„И сети се Наше слуге Давида, чврстог у вери, који се увек Аллаху покајнички обраћао.“ (Кур'ан, 38:17)</p>

²²¹ „И пред вече уста Давид с постеље своје, и ходајући по крову царског двора угледа с крова жену где се мије, а жена беше врло лепа на очи. И Давид посла да пропитају за жену и рекоше: Није ли то Витсавеја кћи Елијамова, жена Урије Хетејина? И Давид посла посланике да је доведу; и кад дође к њему, он леже с њом, а она се беше очистила од нечистоте своје; после се врати својој кући. И затрудне жена, те посла и јави Давиду говорећи: Трудна сам. Тада Давид посла к Јоаву и поручи: Пошљи ми Урију Хетејина. И посла Јоав Урију к Давиду. И кад Урија дође к њему, запита га Давид како је Јоав и како је народ и како иде рат. Потом рече Давид Урији: Иди кући својој, и опери ноге своје. И Урија изиђе из царевог двора, а за њим изнесоше јело царско. Али Урија леже на вратима двора царевог са свим слугама господара свог, и не отиде кући својој. И јавише Давиду говорећи: Урија није отишао кући својој. А Давид рече Урији: Ниси ли дошао с пута? Зашто не идеш кући својој? А Урија рече Давиду: Ковчег и Израил и Јуда стоје по шаторима, и Јоав господар мој и слуге господара мог стоје у пољу, па како бих ја ушао у кућу своју да једем и пијем и спавам са женом својом? Тако ти био жив и тако била жива душа твоја, нећу то учинити. Тада рече Давид Урији: Остани овде још данас, па ћу те сутра отпустити. Тако оста Урија у Јерусалиму онај дан и сутрадан. И позва га Давид да једе и пије с њим, те га опије. А увече отиде, те леже на постељу своју са слугама господара свог, а кући својој не отиде. А ујутру написа Давид књигу Јоаву, и посла по Урији. А у књизи писа и рече: Наместите Урију где је најжешћи бој, па се узмакните од њега да би га убили да погине. И Јоав опколивши град намести Урију на место где је знао да су најхрабрији људи. И изиђоше људи из града и побише се с Јудом. И погибе из народа неколико слуга Давидових; погибе и Урија Хетејин. Тада Јоав посла к Давиду, и јави му све што би у боју. И заповеди гласнику говорећи: Кад приповедиш цару све

<p>Јов је нестрпљив и не прихвата Божју одредбу и искушење: „Потом отвори уста своја Јов и стаде клети дан свој. И проговоривши Јов рече: Не било дана у који се родих, и ноћи у којој рекоше: Роди се детић! Био тај дан тама, не гледао га Бог озго, и не осветљавала га светлост! Мрак га запрзнио и сен смртни, облак га обастирао, био страшан као најгори дани! Ноћ ону освојила тама, не радовала се међу данима годишњим, не бројала се у месеце! Гле, ноћ она била пуста, певања не било у њој! Клели је који куну дане, који су готови пробудити крокодила! Потамнеле звезде у сумрачје њено, чекала видело и не дочекала га, и не видела зори трепавица; Што ми није затворила врата од утробе и није сакрила муку од мојих очију. Зашто не умрех у утроби? Не издахнух излазећи из утробе? (Књига о Јову 3)</p>	<div data-bbox="814 293 969 444" data-label="Image"> </div> <p>Кур'ан одбацује непоштен опис посланика Јова и на следећи начин описује његов карактер: „ Ми смо, заиста, нашли да је он стрпљив; диван је он роб био и стално се Аллаху покајнички обраћао!!” (Кур'ан, 38:44)</p>
<p>Закарије није веровао у Божје чудо рођења Јовановог па га је Бог казнио да буде нем 9 месеци: „И ево, онемећеш и нећеш моћи говорити до оног дана док се то не збуде; јер ниси веровао мојим речима које ће</p>	<p>Кур'ан брани Закарија тврдећи да три дана није могао да говори и да је то био знак да ће се Божије чудо њему остварити, а не да је била казна: „Господару мој,” - рече - ”дај ми неки знак!” - ”Знак ће ти</p>

што је било у боју. Ако се разгневи цар и рече ти: Зашто сте ишли тако близу града да се бијете? Зар нисте знали како се стреља с града? Ко је убио Авимелеха сина Јерувесетовог? Није ли жена бацила на њ комад жрвња са зида, те погибе у Тевесу? Зашто сте ишли близу зида? Тада реци: Погинуо је и слуга твој Урија Хетејин. И отиде гласник, и дошавши јави Давиду све за шта га је послао Јоав. И рече гласник Давиду: Беху јачи од нас, и изиђоше у поље на нас, али их узбисмо до врата градских. А стрелци стадоше стрељати на слуге твоје са зида, и погибе неколико слуга царевих, тако и слуга твој Урија Хетејин погибе. Тада рече Давид гласнику: Овако реци Јоаву: Не буди зловољан за то; јер мач прождире сад овог сад оног; удри још јаче на град и раскопај га. Тако га охрабри. А жена Уријина чувши да је погинуо муж њен Урија, плака за мужем својим. А кад прође жалост, посла Давид и узе је у кућу своју, и она му поста жена, и роди му сина. Али не беше по вољи Господу шта учини Давид.“ (Друга Књига Самуелова 11:4-15)

се збити у своје време.” (Јеванђеље по Луки 1:20)

Исус наводно све Божје посланике и пророке пре себе описује као лопове: **„Лупеж не долази низашта друго него да украде и убије и погуби; ја дођох да имају живот и изобиље. Лупеж не долази низашта друго него да украде и убије и погуби; ја дођох да имају живот и изобиље.“** (Јован 10:10)

У Старом завету Бог наводно приписује Својим пророцима и посланицима да су зли и лажљиви: **„Јер и пророк и свештеник скврне је, налазим и у дому свом злоћу њихову, говори Господ. За то ће пут њихов бити као клизавица по тами, где ће попузнати и пасти; јер ћу пустити на њих зло, године похођења њиховог, говори Господ. У пророка самаријских видео сам безумље, пророковаху Валом, прелашћиваху народ мој Израиља; Али у пророка јерусалимских видим страхоту: чине прељубу и ходе у лажи, укрепљују руке зликовцима да се нико не врати од своје злоће; сви су ми као Содом, и становници његови као Гомор. Зато овако вели Господ над војскама о тим пророцима: Ево, ја ћу их нахранити пеленом и напојићу их жучи; јер од пророка јерусалимских изиђе оскврњење по свој земљи. Овако вели Господ над војскама: Не слушајте шта говоре пророци који вам пророкују; варају вас, говоре утваре свог срца, не из уста Господњих;”** (Јеремија 23:11-16)

бити то што три ноћи нећеш с људима разговарати, а здрав ћеш бити.” (Кур'ан, 19:10);

Кур'ан веома поштује све Божје посланике (пророке) и не приписује им никаква злодела нити одвратне радње. Заправо један од главних услова прихватања Ислама јесте веровање у све Божје посланике и пророке и поштовање истих. Аллах каже: **„Реците: „Ми верујемо у Бога и у оно што се објављује нама, и у оно што је објављено Авраму, и Јишмаелу, и Исаку, и Јакову, и потомцима, и у оно што је дато Мојсију и Исусу, и у оно што је дато веровесницима од њиховог Господара; ми не правимо никакве разлике међу њима и ми смо Њему предани.“** (Кур'ан, 2:136)

Аллах хвали Своје посланике: **„Ми смо Наше изасланике слали са јасним доказима и по њима смо слали Књиге и Мерило – правду, да би људи праведно поступали, а гвожђе смо спустили, у коме је велика снага и које људима користи, а да би Аллах знао оне који помажу Њега и Његове посланике иако их и не виде. Аллах је, уистину, моћан и силан.“** (Кур'ан, 57:25);

„ И учинисмо их вођама да упућују према Нашој заповеди, и објависмо им да раде добра дела, и да обављају молитву, и да удељују обавезну милостињу, и само су Нас обожавали.“ (Кур'ан, 21:73)

Аллах је наредио посланику Мухаммеду да за пример узме претходне посланике: **„Њих је Бог упутио, и зато следи њихов пут. Реци: „Ја од вас не тражим награду за Кур'ан, он је само поука световима.“** (Кур'ан, 6:90)

Кур'ан је спасио свет скинувши љагу са имена Божјих посланика. Можемо само замислити у каквом стању би човечанство

<p>Бог је само Бог Израилев: „Јер овако вели Господ над војскама, Бог Израилев: Ево, ја ћу учинити да на овом месту пред вашим очима и за ваших дана не буде гласа радосног ни гласа веселог, гласа жениковог ни гласа невестиног.” (Јеремија 16:9)</p> <p>„Ево сад видим да нема Бога нигде на земљи до у Израилу.” (Друга Краљевима 5:15)</p>	<p>било када би следило лажне описе Божјих посланика у Библији.</p> <p>„Сва хвала нека је Аллаху, Господару свега што постоји.” (Кур'ан, 1:1)</p> <p>„Ако те они у лаж утерују - па, и они пре њих су посланике у лаж утеривали, а они су им доносили јасне доказе, и Листове и Књигу светиљку.” (Кур'ан, 35:24)</p> <p>„Ми смо сваком народу посланика послали: „Аллаха обожавајте, а ђавола се клоните!“ (Кур'ан,16:36)</p> <p>Према овим ајетима, Бог је пророке и посланике послао читавом човечанству, а не само Израелићанима.</p>
<p>Бог каже народима да се клањају Јеврејима и лижу прашину са њихових стопала: „И цареви ће бити хранитељи твоји и царице њихове твоје дојкиње, и клањаће ти се лицем до земље, и прах с ногу твојих лизаће, и познаћеш да сам ја Господ, и да се неће осрамотити они који мене чекају.” (Исаија 49:23)</p> <p>Једна трећина човечанства осуђена је на ропство када је Канаан, син Хамов постао роб Сима и Јафета: А кад се Ноје пробуди од вина, дозна шта му је учинио млађи син, И рече: Проклет да је Ханан, и да буде слуга слугама браће своје! И још рече: Благословен да је Господ Бог Симов, и Ханан да му буде слуга! Бог да рашири Јафета да живи у шаторима Симовим, а Ханан да им буде слуга! (1. Мојсијева, 9:24-27)</p> <p>Павле је казао: „Али шта говори писмо? Истерај робињу и сина њеног; јер син робињин неће наследити са сином слободне. Тако,</p>	<div data-bbox="795 882 950 1033" data-label="Image"> </div> <p>Људи се разликују само по богобојазности: „О људи, Ми смо вас створили од мушкарца и жене и учинили вас племенима и народима да бисте се препознавали. Најугледнији од вас код Аллаха је онај који Га се највише боји; Аллах је, уистину, Онај Који све и у потпуности зна.” (Кур'ан, 49:13)</p>

браћо, нисмо деца робињина него слободне.” (Посланица Галићанима 4:30-31)

Исус је оптужен да је расиста због одговора Хананејки која је од њега затражила помоћ јер јој је кћи била „озбиљно запоседнута ђаволом.”

Казао јој је: **„А Он одговарајући рече: Није добро узети од деце хлеб и бацити псима.”** (Јеванђеље по Матеју 15:21-26)

У Библији постоји дискриминација између мушкараца и жена, и скривила је Ева а не Адам: **„И Адам се не превари, а жена преваривши се постаде преступница;”** (Прва Тимотеју посланица 2:14)

Према Библији, када жена роди девојчицу два пута дуже је нечиста него када роди дечака: **„Кажи синовима Израиљевим, и реци: Кад жена затрудни и роди мушко, нечиста да је седам дана; као у дане кад се одваја ради немоћи своје, биће нечиста. А у осми дан нека се обреже дете. А она још тридесет и три дана нека остане чистећи се од крви; ни једне свете ствари да се не додева и у светињу да не иде док се не наврше дани чишћења њеног. А кад роди женско, онда да је нечиста две недеље дана, као кад се одваја ради немоћи своје, и шездесет и шест дана нека остане чистећи се од крви.”** (Левитски Законик 12:2-5)

Према Кур'ану, Адам и његова жена заједно су згрешили, заједно се покајали и заједно преузели одговорност за своје поступке: **„Али, ђаво их наведе на грех због дрвета и изведе их из Раја у којем су били. Ми рекосмо: „Сиђите! Једни другима ћете да будете непријатељи. Вама је на Земљи боравиште и уживање до одређеног времена.“ И Адам прими неке речи од Господара свога, па му Он опрости; Он је, заиста, Онај Који стално прима покајања, Милостиви.”** (Кур'ан, 2:36)

„Господару наш“, рекоше они, **„сами смо себи неправду учинили, и ако нам Ти не опростиш и не смилујеш нам се, сигурно ћемо да будемо од губитника.“** (Кур'ан, 7:23)

„И њих двоје поједоше са њега и указаше им се њихова стидна места па почеше да стављају по њима рајско лишће. Тако Адам није свога Господара послушао, па је скренуо. После га је његов Господар одабрао, па му је опростио и упутио га на Прави пут.” (Кур'ан, 20:120-121)

„Оне имају исто толико права колико и дужности; треба да их изврше лепо и по пропису. А

	<p>мушкарци су над њима за један степен! Бог је, заиста, силан и mudar.“ (Кур'ан, 2:228)²²²</p>
<p>Библија противречи савременим научним чињеницама тврдећи да свет постоји тек од 3700 године пре Христа то јест да је од стварања света до 21. века прошло тек 6000 година. Такође у Библији стоји да је од стварања земље до стварања човека прошло тек пар дана. Међутим према геологији, Земља је стара 4 милијарде и 450 милиона година, а од постанка Земље до постанка човека прошло је веома много времена. Библија каже да је Бог створио светло, дан и ноћ (Књига Постања 1:3-5) пре него што је створио планете, Сунце и Месец. (Књига Постања 1:14-18)</p>	<p>Кур'ан не противречи нити је у сукобу са модерном науком. Заправо, у Кур'ану постоје научне чињенице откривене и потврђене тек у модерно доба уз помоћ веома прецизних справа. Погледајте на пример: 2:74, 2:173, 2:222, 4:56, 6:99, 6:125, 10:92, 12:47, 13:41, 15:14-22, 16:66, 17:12, 21:30-32, 22:5, 23:12-14, 24:40, 24:43, 27:88, 30:1-4, 36:37-40, 39:5-6, 41:11, 51: 47, 52:6, 55:19-20, 55:37, 57:25, 78:6-7, 86:1-3 и 96:16. Треба напоменути да је Кур'ан пре свега књига водилца чија је сврха да човечанство води ка срећи на овом свету и вечном благостању на оном.</p>
<p>Библија тврди да је земља четвртаста: „И потом видех четири анђела где стоје на четири угла земље, и држе четири ветра земаљска, да не душе ветар на земљу, ни на море, ни на икакво дрво.“ (Откривење, Апокалипса 7:1)</p> <p>Или пак равна: „Опет Га узне ђаво и одведе Га на гору врло високу, и показа Му сва царства овог света и славу њихову;“ (Матеј 4:8)</p>	<p>Кур'ан веома јасно наводи да је Земља сферичног облика јер ноћ прелази у дан: „Небеса и Земљу је створио са истином; Он ноћу обавија дан, и даном обавија ноћ; Он је потчинио Сунце и Месец, свако се креће до одређеног рока. Ето, Он је Силни и стални Опростиоц!“ (Кур'ан, 39:5)</p> <p>„После тога је Земљу распростра.“ (Кур'ан, 79:30)</p>
<p>Библија каже да је Земља фиксирана и да се не креће: „Утврдио си земљу на темељима њеним, да се не помести на век века.“ (Псалми 104:5)</p>	<p>У Кур'ану стоји да Земља није фиксирана и да се креће: „Ти видиш планине и мислиш да су непомичне, а оне промичу као што промичу облаци, то је Аллахово дело - Који је све савршено створио; Он, заиста, у потпуности зна оно што радите.“ (Кур'ан, 27:88)</p>

²²² За више информација о статусу жена у Исламу прочитајте поглавља бр. 4 и бр. 65 у Часном Кур'ану.

Бибија тврди да су Израелићани отишли у Египат са Јаковом да их је било само 70 мушкараца и жена.

Међутим када су напустили Египат две генерације касније било их је 603 550 (Књига Поновљеног Закона 10:22, Књига Изласка 12:37 и Бројеви 1:46). Ако је то био број мушкараца, а узевши у обзир да је Фараон убијао мушку децу то значи да је њихов укупан број био, укључујући жене и децу, око три милиона. Како 70-оро људи може за две генерације да изроди 3 милиона?

У Другој књизи о Макавејцима 15:39 стоји да је шетно пити само воду:
„Јер као што је штетно пити само вино или саму воду...”

Још једна научна аномалија у Левитском Законику 11:6, а то је да је месо дивљег зеца нечисто: **„И зец дивљи, јер прежива али нема папке раздвојене; нечист да вам је.”**

Библија је пуна неодређености и открива своје мане: **„Ако сам је добро и вешто саставио, испунила ми се жеља. Ако ли слабо и осредње, учинио сам што сам могао.”** (2. Књига о Макабејцима 15:38)

Људима је наређено да чувају Библију, али они то нису учинили: **„Много свакојачко; прво што су им поверене речи Божије. А што неки не вероваше, шта је за то? Еда ће њихово неверство веру Божију укинути?”** (Римљанима 3:2-3)

„Ми ћемо да им покажемо Наше знакове у даљини - на обзорјима, а и у њима самим, док им не буде сасвим јасно да је Кур'ан истина. А зар није довољно то што је твој Господар свему сведок?” (Кур'ан, 41:53)

„Они којима је дато знање добро знају да је оно што ти се објављује од Господара твога истина и да води на пут Силнога и Хваљенога.” (Кур'ан, 34:6)

Такође прочитајте књигу *„Библија, Кур'ан и наука* од Мориса Букаја (Maurice Bucaille, *The Bible, the Qur'an and Science*) који на крају овог дела каже: „Нисам успео пронаћи ниједну једину грешку у Кур'ану. Морао сам прекинути читање и запитати се, ако је човек писао Кур'ан како је у седмом веку нове ере написао чињенице које су данас у складу са модерним научним сазнањима?”

Многи савремени учењаци као што су др. Кит Мур, др. Г.Ц. Герингер, др. Маршал Џонсон, др. Тагатат Теџасен, др. Алфред Кронер, др. Вилијам В. Хеј, ДР. Јошиде Козаи и др. Џо Леј Симсон су се такође позабавили питањем научних чињеница у Кур'ану.

Кур'ан јасно потврђује своју тачност: **„Ова Књига, у коју нема сумње, упута је богобојазнима.”** (Кур'ан, 2:2)

Аллах је на себе преузео да сачува Кур'ан да се не исквари: **„Ми, уистину, Опомену (Кур'ан) објављујемо и заиста ћемо Ми над њом да надзиремо!”** (Кур'ан, 15:9)

<p>„Како говорите: Мудри смо, и закон је Господњи у нас? Доиста, гле, лаж учини лажљива писаљка књижевничка.” (Јеремија 8:8)</p> <p>„Овако вели Господ над војскама: Не слушајте шта говоре пророци који вам пророкују; варају вас, говоре утваре свог срца, не из уста Господњих.” (Јеремија 23:16)</p> <p>„Но залуду ме поштују учећи наукама и заповестима људским.” (Јеванђеље по Матеју 15:9)</p>	<p>„Заиста они који не верују у Опомену (Кур'ан), након што им је дошла, биће кажњени! То је, заиста, заштићена књига. Лаж не може да јој приђе ни спреда ни позади; то је Објава од Мудрог и Хваљеног. Теби се не говори ништа што већ није речено посланицима пре тебе.” (Кур'ан, 41:41-42)</p> <p>„Овај Кур'ан није измишљен, од Бога је - он потврђује оно пре њега и објашњава прописе, у њега нема сумње, од Господара светова је!” (Кур'ан, 10:37)</p> <p>„А зашто они не размишљају о Кур'ану? Јер, да је он од некога другог, а не од Бога, они би у њему нашли многе противречности.“ (Кур'ан, 4:82)</p>
<p>Људи могу опраштати грехе: „И ово рекавши дуну, и рече им: Примите Дух Свети. Којима опростите грехе, опростиће им се; и којима задржите, задржаће се.” (Јеванђеље по Јовану 20:22-23)</p> 	<p>Само Аллах може праштати грехе: „И за оне који, када учине нешто лоше, или себи учине неправду, сете се Аллаха и опрост за грехе своје замоле. А ко опрашта грехе, ако не Аллах?! И за оне који у греху свесно не устрају.“ (Кур'ан, 3:135)</p> <p>Молитва иде директно Аллаху без икаквих посредника: „А када те робови Моји за Мене упитају, Ја сам, сигурно, близу: одазивам се молби молитеља када Ме замоли. Зато, нека се и они Мени одазову и нека верују у Мене, како би исправним путем кренули.” (Кур'ан, 2:186)</p>
<p>Богаташи неће ући у Царство Божје: „И још вам кажем: Лакше је камили проћи кроз иглене уши него ли богатоме ући у царство Божије.” (Јеванђеље по Матеју 19:24)</p>	<p>„И настој да тиме што ти је дао Аллах стекнеш Дом вечни, а не заборави ни свој удео на овом свету и чини добро, као што је Аллах теби учинио добро, и труди се да не чиниш неред по Земљи, заиста Аллах не воли оне који чине неред.“ (Кур'ан, 28:77)</p>

<p>„Зато иди и побиј Амалика, и затри као проклето све што год има; не жали га, него побиј и људе и жене и децу и шта је на сиси и волове и овце и камиле и магарце.” (Прва Самуелова 15:3)</p> 	<p>„Због тога смо Ми прописали Израиљевим синовима: ако неко убије некога који није убио никога, или онога који на Земљи неред не чини, као да је све људе поубијао; а ако неко буде узрок да се нечији живот сачува, као да је свим људима живот сачувао. Наши су им посланици доносили јасне доказе, али су многи од њих, и после тога, заиста, на Земљи све границе зла прелазили.” (Кур'ан, 5:32)</p>
<p>„И децу ћу им размрскати на њихове очи, куће ћу им оплентити и жене ћу им срамотити.” (Исаија 13:16)</p> <p>„Самарија ће опустети, јер се одметну од Бога свог; они ће пасти од мача, деца ће се њихова размрскати и трудне жене њихове распорити.” (Осија 13:16)</p>	<p>Кур'ан се осврће на обичај сахрањивања живе женске деце који је био распрострањен пре појаве Ислама и сматра га толико монструозним да га спомиње уз ужасне догађаје који ће се десити на Судњем Дану: „И када девојчица која је жива закопана буде упитана због којег је греха убијена.“ (Кур'ан, 81:1-9)</p>
<p>Питање знања и мудрости: „Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умрећеш.” (1 Мојсијева 2:17)</p> <p>„Јер где је много мудрости, много је бриге, и ко умножава знање умножава муку.” (Књига проповедникова 1:18)</p> <p>„Зато рекох у срцу свом: Мени ће бити као безумнику што бива; шта ће ми дакле помоћи што сам мудар? И рекох у срцу свом: и то је таштина.” (Књига проповедникова 2:15)</p>	<p>„И реци: „Господару мој, Ти моје знање повећај!“ (Кур'ан, 20:114)</p> <p>„Аллах ће на високе степене да уздигне оне међу вама који верују и којима је дато знање. А Allah у потпуности зна оно што радите.“ (Кур'ан, 58:11)</p> <p>„Он даје мудрост коме хоће, а ономе коме је мудрост дата, дато је велико добро! А само разумом обдарени се присећају и поуку примају.“ (Кур'ан, 2:269)</p>
<p>„Јер нешто знамо и нешто пророкујемо; А кад дође савршено, онда ће престати шта је нешто.” (Прва Коринћанима посланица 13:9-10)</p>	<p>„Данас сам вам веру вашу усавршио и благодат Своју према вама употпунио и задовољан сам да вам Ислам буде вера.“ (Кур'ан, 5:3)</p>

САДРЖАЈ

1	Увод	1
2	Моје искуство у САД	6
3	Јеванђеља	11
4	Аутентичност Кур'ана	21
5	Исусов живот и мисија	55
6	Посланик Мухаммед	66
7	Доктрине хришћанства и Ислама	87
8	Тројство	88
9	Исусово божанство	92
10	Божанско синовство	105
11	Исконски грех	107
12	Ислам: Монотеистичка вера свих посланика	116
13	Мој последњи корак према Исламу: утицај Исуса на мој прелазак на Ислам	122
14	Како је Ислам утицао на мој живот	125
15	Како је мој прелазак на Ислам утицао на животе других људи	137
16	Када се религија усвоји присилно	139
17	Отворен позив Папи и другим светским вођама	150
18	Табела поређења описа и догађаја у Библији и Кур'ану	

جميع الحقوق محفوظة لمؤسسة رسالة الرحمة
Risaalat Ar-Rahmah (Message of Mercy)
 All rights reserved

00966552200985

